

မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာတရား

လှိုင်းကြောဖြူ (စားရှိုး)

ချစ်ခြင်းပြိုင်ဘယ်သူနိုင်

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၅ မေလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့။
- ပျက်နှုန်းနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
 ရွှေပဒေသာအေးအိမ်ထက်
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့။
- ဖြန့်ဖြူး
 အုပ်စု - ၁၂၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ချစ်ခြင်းပြိုင် ဘယ်သူနိုင်

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

၈၉၅-၈၃

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)
 ချစ်ခြင်းပြိုင် ဘယ်သူနိုင် / လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး) - ရန်ကင်း
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
 ၂၈၈ - စာ ၊ ၉၂.၃ × ၁၈ စင်တီမီတာ
 (၁) ချစ်ခြင်းပြိုင် ဘယ်သူနိုင်

အသုံး (၅)

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်ကစသလဲ ... ?

“သမီးလေး... ထ, ထ ခြောက်နာရီတောင် ရှိနေပြီ ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်ရင်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ကျနေလို့ ပြောခံ ရရင် မကောင်းဘူးနော်”

မေမေက ပါးစပ်တင်မက ‘ဖျိုးလက်’၏ ပခုံးကိုပါ လှုပ်ခတ်၍ နှိုးလေသည်။ မနေ့ညက စာကျက်တာ အာရုံရောက် သွားသဖြင့် ညအတော်နက်မှ အိပ်ရသဖြင့် ခေါင်းထဲ၌ ရိပ်တိတ် တိတ်ဖြစ်နေလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း ... နောက်ဆက်တွဲစကားဖြစ်သည်

ပြောခံရလျှင် မကောင်းဘူးဆိုသည် မေမေ့ရဲ့ခေါင်းမြီးခြုံထားရာမှ စောင်ကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။

“အီး... အေးလိုက်တာ”

ရှမ်းပြည်၏အချမ်းစာတ်က သူမကို ကလူကုန်စယ်သွားလေသည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ အုတ်ရိုက်နေသံများကို ရင်းနှီးစွာ ကြားနေရသည်။

“မီးလေးရေ... ပျိုး”

“ထပြီ မေကြီးရေ... ထပြီ”

တကယ်လို့ ဘာကိစ္စမှမရှိဘဲ မေမေ့သဘောနှင့် နှိုးလျှင်တော့ ပျိုးက ဟိုဟိုဒီဒီလုပ်နေမှာ မှန်ပေမယ့် ‘တည်တင်းလှသော အထူးသဖြင့် သူမနှင့် ပတ်သက်လျှင်ပေါ့။ ထိုလူရဲ့ဗြိုငြင်မှု အကြည့်စူးစူးကိုတော့ သူမ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မခံနိုင်ချေ။

မေမေက ရေနှေးနှင့်ရေအေး စပ်ပေးထားသဖြင့် ခြေလက် မျက်နှာကို လျင်မြန်စွာ သမ်း ဆေးကြောပြီး အဝတ်အစား ခပ်မြန်မြန် လဲကာ လိုအပ်သောစာအုပ်များကို ပွေ့ပိုက်၍ အောက်ဘက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“မီးလေး... စားပြီးမှသွားလေ”

“နောက်ကျတော့မယ် မေကြီး။ ပြန်လာမှပဲ စားတော့မယ် မေကြီး... မီး သွားပြီနော်”

ခြံထဲ၌ သစ်ရွက်ခြောက်အမှိုက်များ လှည်းနေသည့် ...

ဖေကြီးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း နှုတ်ဆက်ပြီး စက်ဘီးလေးပေါ်တက်၍ လျင်မြန်စွာ နင်းလေသည်။

ခြံနှစ်ခြံကပ်လျက်ဆိုသော်လည်း သူမတို့ခြံတွေက အိမ်ခြံမြေသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ကေများစွာ ကျယ်သည့်စိုက်ခင်းမြို့ ထဲမှာမို့ ခြံနှစ်ခြံက အတော်လှမ်းပါသည်။

ထို့ပြင် သူမတို့ခြံက အနိမ့်ပိုင်းဘက်တွင်ရှိပြီး ‘ကိုလေး’ တို့ခြံကတော့ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျောမှာ တည်ရှိသဖြင့် အဆင်းတွင် စက်ဘီးကို အသာလေး လိုင့်ဆင်း၍ ရသော်လည်း အတက်တွင်မူ ‘တဟိုက်ဟိုက်’ အသံမြည်အောင် တက်ရသဖြင့် သူမကတော့ ကိုလေးတို့အိမ်ကို ‘ရွှေရင်စို့တောင်’ ဟု နာမည်ပေးလိုက်မိသေးသည်။

စိမ်းညိုသော တောင်တန်းကြီးကို နင်းပုံတွေက ဝေ့ဝိုက်ထားသဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်က တောင်တန်းများများ ဖြစ်နေလေသည်။ လေတဖြူဖြူ တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ဦးထုပ်ကို နားရွက်ခုံးသည်အထိ ဆွဲမိသည်။

“ကလင်... ကလင်”

“ဦးကြီး... ပျိုးအတွက် ပန်းခူးထားပေးနော်”

တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ရောက်တော့ စက်ဘီးဘဲလ်ကို တီးကာ ခန်းပင်များ ရေလောင်းနေသော ဦးကြီးကို နှုတ်ခွန်းဆက်ရင်း ပြောလိုက်မိတော့ ...

“စိတ်ချပါဗျာ”

ထုံးစံအတိုင်းလိုဖြစ်နေသော ‘ပျိုး’ ရဲ့စကားကို ဦးကြီးက အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်လေသည်။

ကျွန်းများ ခပ်များများသုံးထားသည့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးရှေ့၌ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရပ်ပြီး စာအုပ်များကို ယူ၍ အိမ်ထဲ ဖိနပ်ချွတ်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

ညှပ်ခန်းထဲ၌ ခွာညှပ်ပန်းရနံ့ကို မွှေးပျံ့စွာ ရရှိလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ပျိုး မြန်မြန်လာ၊ ငါတောင် သင်္ချာတစ်ပုဒ် ပြပြီးပြီ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ‘နွေဦးမောင်’ ရဲ့စကားကြောင့် ပျိုး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဘုရားရေ ... ပျိုးတော့ ဆူခံထိရဦးမှာ ပါလား။

အိုး ... ပျိုး မဆူခံရသည့်နေ့တွေက မရှိသလောက်ပါပဲ လေ။

အပေါ်တပ် စာကြည့်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်တန့်ကာ ...

“ကိုလေး ... ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

Whit board ပေါ်၌ သင်္ချာပုဒ်စာ၏မေးခွန်းများ ရေးနေသော ‘ကိုလေး ဆောင်းဦးမောင်’ က ပျိုးကို ခပ်စူးစူး လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ပျိုး လျင်မြန်စွာ ခေါင်းဝှံ့လိုက်ပြီး ခြေတစ်လှမ်းတောင် အလိုလို

နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ဝင်လေ ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ပျိုးမှလွဲ၍ အခြားသူများအပေါ်၌ ချိုသာသော လေသံ ဖြင့် အစဉ်ပြောတတ်သော ကိုလေးရဲ့လေသံသည် ပျိုးအတွက် တော့ဘယ်တော့မှ အထာမကျနိုင်ချေ။

ပျိုး မျက်လွှာချပြီး စာသင်ခန်းထဲဝင်ကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ နွေဦး ရောက်မလာသေးချေ။ ပျိုး စာကူးဖို့ စာအုပ် လှန်နေချိန်

“ညည်း ... ဘယ်လောက် နောက်ကျနေပြီလဲ ပျိုးလင်္ကာ”

ပျိုး ကိုလေးကို ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေသံက ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟို ... နာ ... နာရီဝက်ပါ ကိုလေး”

“ငါတောင် ဒီစာသင်ခန်းထဲ (၆) နာရီကွက်တိ ရောက်လာရင် မင်းတို့လည်း ခြောက်နာရီရောက်နေရမှာ မဟုတ်လား။ စာသင်မယ့်သူက မင်းတို့ကို စောင့်နေရမှာလား။ မင်းတို့က ငါ့ကို စောင့်နေရမှာလား။ ကျောင်းက သင်တဲ့ဆရာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မင်းက ပေါ့ပေါ့လေး လှုပ်ချင်တာလား”

မေးခွန်းများစွာကို အသံတိတ်နားထောင်ရင်း ဘာစကားမှ ထွက်ခွင့်မရချေ။

ကိုလေးထက် ကြီးသော ‘ကိုကြီးမင်းသက်မောင်’ ကိုတောင် ဒီလောက်မကြောက်ရဘဲ ကိုလေးကိုကျမှ ပျိုး အသက်ထွက်မတတ်

ကြောက်သည်။

“ကဲ... ကူး၊ ပြီးရင် ရှင်းမယ်၊ မနေ့က အိမ်စာတွက်ခိုင်းထားတဲ့သင်္ချာတွေပြ”

မနေ့ညက တွက်ထားသည့် သင်္ချာစာအုပ်ကိုပေးပြီး Whiteboard ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် သင်္ချာပုဒ်စာများကို ခပ်သွက်သွက် ကူးနေချိန်...

“တောက်”

တောက်ခေါက်သံကြောင့် ပျိုး မော့ကြည့်တော့ ကိုလေး၏ မျက်နှာသည် ဒေါသအတော်ကြီးထွက်နေပုံရသည်။

“ပျိုးလင်္ကာ... ဒါ ဘာလဲ”

တင်းမာခက်ထန်သောလေသံကြောင့် ပျိုး ကိုလေး ပြရာဆီသို့ကြည့်ရင်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဘောလ်ပင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှိုင့်ကျသွားလေသည်။

“မနက်ဖြန် သဘက်ခါဆိုပဲ စာမေးပွဲ ဖြေတော့မယ်၊ ဒါတွေ လုပ်ဖို့ မင်းမှာ အချိန်တွေ ရှိနေသလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုလေး”

“ငြင်းစမ်း... မင်းက ပြောင်ငြင်းတတ်တာပဲ”

မနေ့ညက သင်္ချာတွက်ရင်း အိပ်ငိုက်နေသဖြင့် အာရုံပြောင်းလိုပြောင်းငြား သင်္ချာစာအုပ်နောက်ဘက်၌ ပုံတွေဆွဲခဲ့မိသည်။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသောအရာကို လုပ်ခွင့်ရသဖြင့် မျက်လုံးကျယ်လာသည်။

ထိုအခါမှ စာကိုဆက်တွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း တော်တော်အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူးနော်၊ မနှစ်ကလည်း ဒါကြောင့် စာမေးပွဲကျခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်း ဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရတဲ့ဟာတွေ လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်သက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဘယ်တော့မှ အောင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဖြီ... ဖြီ”

“ကိုလေး... မလုပ်ပါနဲ့”

ပျိုးရဲ့တားမြစ်သံလေးမှာ အဆုံးသတ်ခွင့် မရလိုက်ပါချေ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တလွင့်လွင့်ကျနေသည့် စာရွက်အပိုင်းအစလေးများကို လိုက်ငေးရင်း ပျိုး မျက်ရည်တွေ အတားအဆီးမရှိ၊ ထိန်းကွပ်၍ မရတော့ဘဲ အပြိုင်အဆိုင် ကျလာသည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသူမို့ ပျိုး ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရဘဲ ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုမိတော့သည်။

“သား... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပျိုးလေး သမီး ဘာလို့ ငိုတာလဲ”

ငိုသံတွေ၊ အော်သံတွေ ကြားရသဖြင့် ‘ဒေါ်မေသက်တင်’ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးလေးတက်၍ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်မသာဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သား... ဘယ်လဲ”

ပျိုးပျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး မော့ကြည့်မိတော့ ကိုလေးက ဒေါသတကြီးနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားဖို့ ပြင်နေလေသည်။

“ကိုလေး... ပျိုး တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ ပျိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း ပြန်တော့ ပျိုးလက်က ငါ မင်းကို စာဆက်မသင်နိုင် တော့ဘူး”

“သား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ် လုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို အစကအဆုံး တာဝန်ယူရမှာ၊ သိပ်မကြာခင် စာမေးပွဲက ဖြေတော့မှာ၊ ဘယ်လိုစကား ပြောလိုက်တာလဲ”

ဆောင်းဦးမောင်က ခပ်ခဲခဲပြုံးကာ ပျိုးလက်ကို တစ်လှည့် နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျနေသောစက္ကူများကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ

“သူတောင် စာမေးပွဲရှိတာသိရဲ့နဲ့ စာနဲ့မပတ်သက်တဲ့ အရည်မရ အဖတ်မရတာတွေ လုပ်နိုင်သေးတာ၊ သားဘက်က တာဝန်ကျေပါတယ် မေမေရယ်၊ စာမေးပွဲက ဒီနေ့ဆို ဒီနေ့ ဖြေနိုင်တဲ့ အခြေအနေထိရောက်အောင် သားဘက်က သင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ”

“သား”

မေမေရဲ့ခေါ်သံကို ကျောခိုင်း၍ စာကြည့်ခန်းထဲမှ သူ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၂)

ကားကို အထက (၁) ကျောင်းရှေ့ရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ပတ်ထားသောနာရီကို တစ်ချက် ခြုံကြည့်မိသည်။ (၁၂) နာရီထိုးဖို့ မိနစ် (၂၀) လိုသေးသည်။

ဒီနေ့က ဘိုင်အိုသမားများအတွက် စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်လေသည်။ မိနစ်များသည် တဖြည်းဖြည်း တိုက်စားခံရကာ (၁၂) နာရီတိတိတွင် အချိန်စေ့ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ကြားရလေသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အလျှို့အလျှံထွက်လာသဖြင့် သူ ကားထဲတွင် ဝင်ထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ တဖွဲဖွဲထွက်လာသော်လည်း နေ့ဦးတို့ ရောက်မလာ သေးချေ။

သူ ကားထဲမှထွက်ကာ ကျောင်းထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ ...

“ဟင်”

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ စုစုနှင့် ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဘယ်သူဘာဖြစ်သလဲ စူးစမ်းသည့်စိတ်ဖြင့် သူ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်ကာ လူအုပ်အနီးသို့ တိုးဝင်သွားခဲ့သည်။

“ကျောင်းသူတစ်ဦး မူးလဲလို့”

“ဟင် ... ပျိုးလင်္ကာ”

သူ့နှုတ်မှ စကားသံထွက်ပေါ်သွားလေသည်။ ပျိုးလင်္ကာကို ပွေ့ထားသည့် ညီမလေး နေဦးက သူ့ကို မြင်သွားတော့ ...

“ကိုလေး ... ပျိုး မူးလဲလို့”

သူ ပျိုးလင်္ကာကို ပွေ့ချီလိုက်တော့ လူအုပ်ကြီးက ရှဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ညီမလေးက ပျိုးလင်္ကာ၏စာအုပ်တွေနှင့် လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ သူ့နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ခဲ့လေသည်။

ကားကို အိမ်ဘက်သို့ပို့ မောင်းလိုက်သည်။ ဒီနေ့ ကိုကြီးအော့စ်မို့ ဖြစ်သည်။

“သူ ဘယ်ကတည်းက မူးလဲတာလဲ၊ စာမေးပွဲဖြေရင်း နဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... အချိန်စေ့ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး အတန်းထဲက ထွက်လာတဲ့အချိန်ပါ”

သူမတို့အိမ်ဘက် မဝင်တော့ဘဲ သူတို့အိမ်ဘက်သို့သာ ကားကို မောင်းလိုက်သည်။

“မေမေ ... ကိုကြီးကိုခေါ်ပါဦး။ ဒီမှာ ပျိုး မူးလဲလို့”

သူပဲ စိစဉ်လိုက်ကာ သူမကို နေဦး၏အခန်းထဲ ခုတင်ထက်၌ ချပေးလိုက်သည်။ ကိုကြီးက အိမ်ရာမှ ထလာသည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ပျိုးလင်္ကာကိုမြင်တော့ ...

“ဟော ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ချက်ချင်း Pressure တိုင်း။ နှလုံးခုန်သံ နားထောင်ပြီးမှ

“သွေးအားနည်းပြီး ရှော့ဖြစ်သွားတာပါ။ ဘာမှသိပ်စိတ်ပူရာမရှိပါဘူး။ စာတွေ ညနက်အောင် ကြည့်ပုံရတယ်။ တော်သေးတယ် ... စာမေးပွဲကို အထိအခိုက်မရှိ ဖြေသွားနိုင်လို့”

သိပ်မကြာခင် ပျိုးလင်္ကာ သတိရလာလေသည်။

“ဟော ... ညီမလေး၊ နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ ခေါင်းတွေကော ကိုက်နေသေးလား”

ကိုကြီးက နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ညင်သာစွာ မေးလေသည်။ ပျိုး ကိုကြီးကို ခေါင်းအသာညိတ်ပြရင်း ကိုကြီးနောက်၌ ရိုနေသည့် ကိုလေးကိုတစ်ချက်ကြည့်၍ မျက်လွှာချကာ ...

“ပျိုး သက်သာပါတယ် ကိုကြီး”

“သက်သာလည်း ခဏတော့ လဲ့နေ၊ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်”

ကိုလေးထံမှ တားမြစ်သံသည် မာဆတ်ဆတ်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိုလေး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

“နားနေဦးနော် ညီမလေး”

ပျို၊ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ပျို၊ မျက်လုံး အသာမှိတ်ကာ မိန်းနေမိသည်။

ပျို၊ ရဲ့မိဘများနှင့် ကိုလေးတို့၏မိဘများမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ နွေဦးနှင့်ပျို၊က ရွယ်တူဖြစ်ပြီး ကိုလေးက ပျိုထက် ငါးနှစ်ကြီးပြီး ကိုကြီးက ဆယ်နှစ်ကြီးသည်။

ကိုကြီးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပြီး ကိုလေးကတော့ စကားနည်းပြီး တည်တည်တင်းတင်း နေတတ်လေသည်။ မောင်နှမတွေနှင့်လည်း သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောရောနှောနှောမနေချေ။ အခုလည်း ပျိုနှင့်နွေဦးကို စာသင်နေပေမယ့် ဖောဖော်ရွေရွေ မရှိလှပါ။

ထိုသို့တည်တင်းပါသော်လည်း ကိုလေးက ရည်းစားတော့ များသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ လက်တိုတွေ၊ စတိုင်ဘောင်းဘီတွေနှင့် ကိုလေးက စမတ်ကျအောင် 'ဝတ်တတ်ပြီး ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း ရှင်းသန့်နေသည်။

ကိုလေးက* သူ၏ဥပမိရုပ်နှင့်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအတွက် အမြဲတမ်း ဂရုတစိုက် ရှိလှသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ယုံကြည်မှုရှိကာ သူများတကာကိုလည်း တော်ရုံအထင်မကြီးတတ်ချေ။

“ယောင်း နေလို့ကောင်းရဲ့လား”

“နွေဦးနော် ဦးဒေါသ ကြားသွားရင် ဆူဦးမယ်”

“မကြားအောင် ခေါ်တာပါ ယောင်းရယ်၊ လာ ... ထမင်းစားရအောင်”

“ဟင့်အင်း ပြန်ချင်ပြီ၊ မေမေတို့ ဒီဘက်ရောက်နေတာ သိချင်မှသိမှာ၊ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး တကတဲ နင် ဒီအိမ်ကလွဲရင် ဘယ်မှမသွားတတ်တာ အန်တီ သိပါတယ်၊ ထ ... ထ”

နွေဦးက အိပ်ရာပေါ်မှာ အတင်းဆွဲထူနေလေသည်။

“နွေဦးရေ ... ခဏလာဦးဟေ့”

အောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် ...

“နင် ... ဆင်းလာခဲ့နော်”

“အင်းပါ”

နွေဦးက အခန်းထဲမှ ပြေး၍ ထွက်သွားလေသည်။ ပျိုလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတော့ ကိုလေးက ဖုန်းပြောနေသည်။

“စားပြီး ထွက်လာမယ်”

“... ”

“Point မှာ မဟုတ်လား၊ လာမယ်လေ”

ကိုလေးကတော့ ... ဘယ်တော့မှ အိမ်တွင် တစ်နာရီ

ပြည့်အောင် နေချင်သူမဟုတ်ပေ။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ရောက်တော့ ကိုလေးလည်း နောက်မှ ဝင်လာသည်။ အန်တီနှင့်အဒေါ်ကြီးက ထမင်းပိုင်း ပြင်နေလေသည်။

ကိုကြီးကတော့ ပြန်၍အိပ်နေပုံရသည်။ ကိုကြီးက လားရှိုး ပြည့်သူ့ဆေးရုံတွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး မနေ့ညက နိုက်ဂျူးတီကျသဖြင့် ပင်ပန်းသွားခြင်းဖြစ်မည်။ ကိုလေးကတော့ BEနှင့် ဘွဲ့ရထားသော်လည်း အလုပ်မဝင်သေး။ ဘာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာ မှန်းတော့မသိ။

ခွေဦးနှင့်ပျိုးကသာ စာမေးပွဲတစ်နှစ်ကျလိုက်ကြသေးသည်။ ပြောခံဆိုခံထိလွန်းသောကာလများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ်တွင် ဘယ်ကျူရှင်မှ မအပ်တော့ဘဲ ကြောက်ရသည့် ကိုလေးထံတွင်သာ သင်ကြားစေလေသည်။

“စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား ပျိုးလေး”

“ဖြေတော့ဖြေထားတာပဲ အန်တီရယ်၊ ပျိုးကတော့ အရင်းကြီးလည်း မျှော်လင့်မထားရဲဘူး ကြောက်တယ်”

“ဒီလိုပြောပုံနဲ့ဆိုရင် စာမေးပွဲတော့ အောင်ဦးမှာပဲ”

“ဟဲ့သား ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ပျိုးကလည်း သားညီမလေးပဲ မဟုတ်လား။ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ မပြောပါနဲ့ကွယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်မရှိမှတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ မေမေရာ၊ ပျိုးလင်္ကာကိုမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခွေဦးလည်း

အတူတူပဲ၊ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ကြီးစားချင်စိတ် နည်းနည်းလေးမှ မရှိဘူး။ တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ နှစ်နာမူကိုမနှမြောဘူး။ တလွဲရည်မှန်းချက် ကတော့ ကြီးပဲ။ ဘာတဲ့ ပန်းချီဆရာမဖြစ်ချင်တဲ့သူနဲ့ ခေတ်ပေါ်အက ကချင်တဲ့သူနဲ့၊ ဒီလိုရည်မှန်းချက်မျိုးနဲ့ဆိုရင် တောင်းစားရမှာ မြင် ယောင်သေး”

“သားနော် စကားကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မပြောရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ရည်မှန်းချက်မရှိသူတွေနဲ့စာရင် ရည်မှန်းချက်ရှိသူက တပန်းသာပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ အခုခေတ်မှာဆို ပိုဆိုးပြီ ရည်မှန်းချက်ကိုကြည့်ပြီး သတ်မှတ်လို့ မရတော့ဘူး။ တချို့ဆို တရားတယ်၊ သီချင်းဆိုတယ်၊ အစိုးရ ဝန်ထမ်းလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ လမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ မလျှောက်တော့ဘူး။ လမ်းကြောင်းနှစ်ခု၊ သုံးခုတော့ အနည်းဆုံး လျှောက်ကြတာပဲ”

“မေမေကတော့ ပျိုးလင်္ကာတို့ကို ထိရင် နည်းနည်းလေးမှ မရပါလား”

“ဪ သားရယ် ... မြကတောင် သားတို့၊ သားကြီးတို့ အပေါ်မှာ သားအရင်းလိုပဲ သဘောထားတာ မဟုတ်လား။ ပျိုးက လည်း မေမေတို့သမီးလိုပါပဲ၊ ပျိုးမှာ သားတို့လို ခင်တွယ်စရာ မောင်နှမ လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေမှပေါ့။ ကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် မင်းမျက်နှာက မင်းလုပ်စာ စားနေရသလိုပဲ၊ ဟိုမိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆိုရင်တော့ ... ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မေမေကလဲ”

ပျိုနှင့်နွေဦးကတော့ နားထောင်သမားသက်သက်သာ
ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်ရှိခါမှသာ တွတ်ထိုးတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။
ကိုလေးက စားသောက်ပြီး စားပွဲမှ ထကာ ...

“ဟိုကောင်မလေး ... ညည်းအိမ်ကို ဝင်ပို့ပေးခဲ့မယ်
မြန်မြန်စား”

အသုံး (၃)

အချစ်ဆိုတာ ... တားမြစ်ချုပ်ချယ်လို့မရ။

ပျိုသည် စာမေးပွဲများ ပြီးသွားသဖြင့် စာအုပ်အားလုံးကို
နံ့ခါကာ သိမ်းနေမိသည်။ ထိုင်နေရာမှ စားပွဲခုံပေါ်ရှိ စာအုပ်များ
ကို ဆွဲချလိုက်စဉ် စာအုပ်က များသဖြင့် မနိုင်ဘဲ ပြိုကျသွားလေသည်။

“ကျွတ်”

စာအုပ်များကို ပြန်ကောက်လိုက်တော့ ...

“ဟင် ... ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါလား”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျနေသည့် ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူ
ကြည့်လိုက်တော့ ကိုလေးရဲ့ဓာတ်ပုံဖြစ်နေလေသည်။ နွေဦး၏

မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပျိုးသည် တစ်ခါမှ ကိုလေး၏အပြုံးကို စေ့စေ့မကြည့် ရဲခဲ့ချေ။ အခုတော့ ကိုလေးက ပျိုးကို ရင်းနှီးစွာ ပြုံးပြနေပါလား။ ခက်ထန်ခြင်း၊ တင်းမာခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာမှရှိမနေဘဲ ပြုံးနေသည့် အပြုံးက ဖြူစင်လွန်းလှသည်။ ပျိုးရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားလေသည်။

ပျိုးကို ဆယ်ကျော်သက် သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်း ရယ်တတ်တဲ့ အရွယ်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ထင်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပျိုး... ပျိုးလေ။

ပျိုး ဆက်မတွေးခဲ့တော့ဘဲ ကိုလေးရဲ့ဓာတ်ပုံကို ရင်ခွင်၌ အပ်ထားရင်း ပျိုးရင်ထဲသို့ ကိုလေး စတင်ဝင်ရောက်လာသော နေ့လေးကို အမှတ်ရစွာ။

“ပျိုးရေ ... မြန်မြန်လာဟေ့”

နွေဦး၏အလောတကောခေါ်သံကြောင့် ပျိုး ကြိုးခုန်နေရာမှ ကြိုးကိုပစ်ချပြီး နွေဦးနောက်သို့ အပြေးလေးလိုက်လာပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေဦး”

နွေဦးက ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပြောင်းဖူးခင်း အစပ်ရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်ချပြီး ...

“အဟဲ ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“အစုတ်ပလုတ် ... ငါ ကစားနေတာကို မနာလိုလို့ပေါ့လေ”

ပျိုးမှာတော့ ဘာများဖြစ်သလဲဆိုပြီး စိတ်ထဲ ငိုထိတ်သွားတာ ... အခုတော့။

“လာပါ ... နင် ဒီမှာစောင့်ဦး။ ငါ ကန်စွန်းဥပြုတ်သွားသူ့ဆယ် စောင့်နေနော်”

နွေဦးက ချောမော့သည့်သဘောနှင့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ အရွယ်က (၁၅) နှစ် (၁၆) နှစ်အရွယ်၊ ကိုးတန်းကျောင်းသူတွေ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဖြေထားသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရနေသည်။

“ဟူး ... ပူလိုက်တာ”

ရှမ်းပြည်၏ရာသီဥတုက ချမ်းလျှင် အရိုးကွဲမတတ် ချမ်းပြီး ပူလျှင် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ပူသည်။

ပျိုး ခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်းထားသည့် ဂျုံခမောက်လေးနှင့် သယ်ခတ်ရင်း သဖန်းပင်အောက်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမတို့နေထိုင်သော အိမ်သည် လားရှိုးမြို့နှင့် အတော်လှမ်းသည်။ ဒီဘက်၌ အိမ်ခြေနည်းပါးလှပြီး ခြံစိုက်သူများသာ နေထိုင်ကြသည်။ သူမမိဘတွေကော ကိုလေးတို့မိဘများပါ ခြံမြေများ အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ကြပြီး စပါး၊ ပြောင်း၊ နှမ်း အစရှိသည်တို့ကို လူငှားများစွာနှင့် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ နောက် ‘နောင်မွန်’ ဘက်၌ လိမ္မော်ခြံ၊ လိုင်ချီးခြံများ ရှိသေးသည်။

စိုက်ပျိုးရေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်နေကြသော်လည်း

ခေတ်ပညာတတ်သူများ ဖြစ်သည်။

သီးသန့်နယ်မြေတစ်ခုလိုဖြစ်နေသဖြင့် နွေဦးတို့မောင်နှမ အပေါ် အရမ်းခင်တွယ်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမတစ်ဦးတည်းကို မွေးထားသဖြင့် ဖေကြီးနှင့်မေကြီးတို့ကို မကြာခဏ ဂျီကူတတ်သည်။

“ဟင် ... ဟိုဘက်က တက်လာတဲ့ကားကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား”

တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေ တစ်တန်းကြီးနှင့် ရှိနေစဉ် တောင်အကွေ့၌ ကျေ၍ နွေဦးတို့အိမ်ဘက် တက်လာသည့် အမိုးဖွင့် ဂျစ်ကားနီနီရဲရဲလေးကို မြင်တော့ အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိသည်။

နွေရာသီဖြစ်သဖြင့် စပါးခင်း၊ ပြောင်းခင်းများ မရှိသေးဘဲ ကွင်းပြင်ထီးထီးကြီးမို့ မြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

ကားက တဖြည်းဖြည်း ပျိုးနှင့် နီးကပ်လာသဖြင့် ပျိုး ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဖုန်ခါနေစဉ် ...

“ကွီ”

သူမဘေး၌ ကားလေးထိုးရပ်သွားလေသည်။ ကားပေါ်၌ အရမ်းချောမောကော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသားတစ်ဦး။ အမျိုးသားသည် မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သဖြင့် ...

“ဟင် ကိုလေး ... ကိုလေး ရန်ကုန်က ပြန်လာတာလား”

ကိုလေးက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီမှာရှိတုန်းကနှင့် တခြားစီပါလား။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ နေကပူသေး။ ဘာ ... အိမ်ဘက်သွားမယ်”

ကိုလေးရဲ့စကားသံ ထွက်ပေါ်လာမှ ပျိုး သတိရကာ တိုလေးဘေး၌ရှိသော အစ်မကြီးကို တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြကာ ...

“ပျိုး မလိုက်တော့ဘူး၊ ခဏနေ နွေဦး လာတော့မှာ”

“အိုကေ ... ဒါဆို သွားပြီ”

လက်ပြသွားသည့် ကိုလေးကို ငေးရင်း သစ်ပင်အောက်၌ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ထိုင်ချလိုက်ကာ ကိုလေးသည် ယခုမှ မူယာ ဖာယာတွေ လုပ်တတ်နေပါလားဟု တွေးမိသည်။

လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်က ရန်ကုန်ကို မသွားချင်၊ သွားချင် ခြစ်နေသော ကိုလေးဟာ ဒီလိုမှမဟုတ်တာ။ ရှုပ်အင်္ကျီအကွက် ထက်ပြတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို လိမ်တင်ထားတတ်သည့် ကိုလေးက နီးသားမှုအပြည့်။ ယခု ကိုလေးသည် မင်းသားက အရှုံးပေးရလောက် အောင် ပြင်ဆင်ထားသလို ပြင်ဆင်မှုနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ချောမောနေ ပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... ပျိုး ကိုလေးရောက်ပြီ”

“အင်း ... ငါတွေ့လိုက်တယ်”

“ကိုလေးနားမှာ ပါလာတဲ့သူက သူ့ကောင်မလေးတဲ့”

“ဘယ်လို”

စားလက်စ ကန်စွန်းဥက ပြုတ်ကျသွားသည်။ ကိုလေးမှာ ရည်းစားရှိနေပြီပေါ့။ ဒါဆို ပျိုးတို့ကို အရင်လို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေပါ တော့မလား။

“ကိုကြီးပြောတာ ကြားရသလောက် ကိုလေးမှာ ဒီကောင် မလေးတင်မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ရည်းစားတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်တဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ကိုလေး အရမ်းပွေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“နင်ကလည်း ဝွေတယ်လို့ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ယောက်ျား ကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်တဲ့ ... ကိုကြီးပြောတာ ငါလည်း ကြား ဖူးတာ ... အဟီး”

“ကောင်မစုတ် ... အချိုးကလည်း စပ်ဖြဖြနဲ့ သရဲချို ချဉ်ကျနေတာပဲ”

ဘာရယ်မသိ ကိုလေးကို နှမြောသလိုဖြစ်သွားကာ ပျိုး နွေဦးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ထိုင်နေရာမှထပြီး ...

“တော်ပြီ ... ပြန်တာပဲကောင်းတယ်”

“ဟင် ... အိမ်ထဲတောင် မဝင်တော့ဘူးလား။ နင်ပြော တော့ ကိုလေး ရောက်ရောက်ခြင်း ငှက်ပျောအိမ်ဆောက်ခိုင်းမှာ ဆို၊ ဆိုင်ကယ်စီး သင်ခိုင်းမယ်ဆို၊ အခုတော့ နှုတ်မဆက်ဘဲ ဘယ်နယ်ဖြစ်ရတာလဲ”

ပျိုး နွေဦးရဲ့အမေးကို မကြာယောင်ဆောင်ပြီး သူတို့

အိမ်ရှေ့ ရပ်ထားသည့် စက်ဘီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပျိုး ကော်ဘီးဘေး၌ ဂျစ်ကားနီနီရဲ့ရဲလေးကို တွေ့ရသည်။

“အောင်မယ် ... အဲဒါ ပြန်တော့မလို့လား ... လာ လာ ရေဘူး”

ကိုကြီးက အော်ကျယ်အော်ကျယ်လုပ်ကာ ပျိုးလက်ထဲက ကော်ဘီးကို ဆွဲယူသွားကာ အတင်းအိမ်ထဲဝင်ခိုင်းနေသည်။ နွေဦးက ...

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ဟု စ, နောက်နေလေသည်။ ပျိုး ကိုကြီး၏နောက်မှာ သက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါလာသည်။

“အဲဒါကလည်း အန်တိုသမီးလိုပါပဲကွယ်၊ ပျိုးလင်ကံတုံး ဒါက အန်တိုသမီး နွေဦးမောင်တုံး၊ ဒါ သမီးတို့ ကိုလေးရဲ့သူငယ် ချင်း ဝါသွေးခြယ်တဲ့ ... မှတ်ထားနော်”

နာမည်နှင့်လူနှင့် လိုက်ပါသည်။ အသားလေးက ရွှေသွင်း ထားသည့်အလား ဝင်းဝါနေသည်။ စကားပြောသည့်အသံလေး တလည်း သာယာသည်။ ကိုလေးက ရွေးတတ်လွန်းသည်။

“ပျိုး ညနေမှ တစ်ခေါက်လာပါတော့မယ် အန်တို”

“အေး ... အေး ... မြတို့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့လေ၊ ကိုဦး ရောက် နေတယ်လို့”

“ဟုတ်”

ပျိုး မခါင်းညိတ်ပြီး နွေဦး၏အခန်းဘက်ဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။ စာအုပ်ယူရန်ဖြစ်သည်။ လှေကားပေါ်သို့ အပြေးလေးတက်လာခဲ့ချိန် ...

“ဒုန်း”

“အား”

လူတစ်ယောက်နှင့်အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိသွားလေသည်။ ပျိုးပစ်စလက်ခတ် လှေကားထစ်အတိုင်း လိုဗ်ကျသွားမည်ထင်သော်လည်း ထင်သလိုဖြစ်မလာပါ။

“ကိုလေး”

“နမော်နမဲ့နိုင်ရမယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဘာတွေလောနေတာလဲ”

ကိုလေးသည် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပျိုးရဲ့လက်မောင်းလေးကို လွတ်ပေးပြီး အောက်သို့ဆင်းသွားလေသည်။

ပျိုးကတော့ မွှေးရနံ့သင်းသင်းနှင့် ရေမွှေးနံ့သည် ကိုယ်ပေါ်၌ စွဲထင်နေခဲ့သည်ဟုပင် ထင်လိုက်သည်။ နောက် ကိုလေး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်စလက်ခတ်ရောက်သွားသည့်အဖြစ်။ အို ... ပျိုးရင်တွေ ခုန်နေပါလား။

ကြည့်စမ်း ... ပျိုးလင်္ကာရယ် နင်ဟာလေ မှန်းစရာရှားလို့ ကြံကြံပန်ပန် တစ်အိမ်လုံးမှာ အချောဆုံးလူကို စိတ်ကူးယဉ်ရသလား။ ဟိုကဖြင့် ကြားရင်း သတ်သေနေဦးမယ်။

သိစိတ်၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းထိန်းချုပ်နိုင်သော်လည်း မသိစိတ်၌ ငြိတွယ်မိခဲ့သောစိတ်ကိုမူ ပျိုး မည်သို့မှ ဖြတ်တောက်၍မရပါ။

အသုံး (၄)

အချစ်ဆိုတာ ... အဖြေမဲ့ ပုဒ်စာတစ်ပုဒ်ပါ။

၂ လုံးဝမသိတဲ့ xxx အချစ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို
ယင်းနဲ့တွေ့မှ အချစ်ဟာ xxx ဘာဆိုတာနားလည် xxx တကယ်ပါပေ
xxx ချစ်တယ် xxx ချစ်တယ် xxx ချစ်တယ် တို့မင်းကို ၂

“အံ့မယ် ... သီချင်းတွေ ဆိုလို့ပါလား ကလေးမ”

“ဟင်”

လူမိခံရလို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရလေသည်။ ခံစားချင်
ဖိလ်အပြည့်နှင့် သီချင်းဆိုနေစဉ် ကိုလေးရဲ့အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ပျိုး ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

“အနီတီကော”

“အပေါ် ... အပေါ်မှာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသော ပျိုးကို မျက်မှောင်တစ်
ချက် ကုတ်ကြည့်ကာ ကိုလေးက အပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။
ခြူးတစ်ယောက်တည်းသာ အပင်တွေကို ရေလောင်းရင်း ယောက်
ယက်ခတ်လျက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ယခု ကိုလေး
ရဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ ယခု ကိုလေး ရောက်လာပြီ။

သိပ်မကြာခင် ကိုလေး အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။

ပျိုးသည် ကိုလေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာမဆို ခံစားလွယ်
သည်။ ချောမောလွန်းသည့် ကိုလေးက ပျိုးကို မတူသလို မတန်
သလို လုပ်တတ်သည်ဟု ထင်သည်။ အို ... ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်ပါ။ ကိုလေးက ပျိုးကို ရုပ်ဆိုးမ, တဲ့။ နောက်ပြီး

ခြူးရှေ့မှာတင် ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်မယ့် မိန်းကလေး။ အရေ
မရ အဖတ်မရ ပန်းချီဆွဲနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေ
နှင့် အပြစ်တင်တတ်သေးသည်။ ကိုလေးဟာ ပျိုးကို ဘယ်တော့မှ
အထင်မကြီးခဲ့ပါ။

ဒါကို နားလည်ရဲ့သားနှင့် ပျိုး ဘာကြောင့် ကိုလေးကို
တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေရသနည်း။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ
အဖြေမဲ့တဲ့ ပုဒ်စာတစ်ပုဒ် မဟုတ်လား။

ဘာကြောင့် ချစ်ပါတယ်လို့ မတွေးမိသေးခင် သူ့အပေါ်
စူးနစ်သွားသည့် ခံစားချက်ကို နုတ်ယူ၍ မရတော့ချေ။

ပျို၊ ခြေလက်ဆေးပြီး အိမ်ပေါ်တက်တော့ မေမေက
ဖုန်းပြောနေသည်။ ကိုလေးက ပျိုကို နုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားသဖြင့်
စိတ်ထဲ မည်သို့မှ မကောင်းနိုင်ချေ။

“အခုလေးတင် ပြန်သွားတာ သက်ရေ”

“...”

“ဟုတ်ပါ့၊ ငါ့တောင် အံ့ဩသွားတာ၊ ဘာတဲ့ သင်္ကြန်ပြီးရင်
သွားတော့မယ်ဆို ဟုတ်လား”

“...”

“အင်းပါ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုဦးက အသံလေးလည်း
ကောင်း၊ ရုပ်ကလေးလည်း ချောဆိုတော့ အနောင်ဆာဘက်
မင်းသားတောင် လုပ်လို့ရနေပြီ”

“...”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ ညနေ လာခဲ့မယ်လေ”

မေမေက ဖုန်းချပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ တွေ့တော့
ငေးငေးကြီးဖြစ်နေသော ပျိုကို မြင်သည်။

“ဟဲ့ မီးလေး ... ဘောင်းဘီအောက်ပိုင်းလည်း ရေတွေ
ရွှံ့စိုနေပါလား၊ သွား ရေချိုး၊ ခဏနေ ထမင်းစားတော့မယ်နော်
သမီးဖေကြီးတောင် ပြန်လာတော့မယ်”

ပျိုသည် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာရပေမယ့် မေကြီး အန်တီ
ဆက်နှင့် ဘာပြောနေတာလဲ သိချင်မိသည်။ မေကြီးတို့ ပြောနေတာ
ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲ။

ထမင်းစိုင်းရောက်တော့မှ ပျို၊ သိချင်သောအဖြေကို
ဆံ့ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

“ကိုရေ ... ခဏနေ သက်တို့အိမ်ဘက် သွားကြရအောင်”

“ကိစ္စရှိလို့လား မြရဲ့”

“ရှိပါရှင် ... ကိုဦးက ရန်ကုန်ကိုသွားရမှာတဲ့၊ စောစောက
နန်းဆက်လာတာလေ ‘ခွာညို FM မှာ’ အလုပ် ရလို့တဲ့၊ အဲဒါကြောင့်
တွန့်မတောင် ပြောနေသေးတယ်၊ ကိုဦးက အသံလည်း မဆိုးဘူး။
မှန်ရည်လေးကလည်း အချောသား မဟုတ် လား”

“ဘယ်တော့သွားရမှာတဲ့လဲ”

“သင်္ကြန်ပြီးရင်လို့တော့ ပြောတာပဲလေ”

ပျို၊ ထမင်းများကိုဆက်၍ စားမရတော့ချေ။ တကယ်ပဲ
ဝေးရတော့မည်။

အရင်ကဆိုရင် ပျိုအပေါ်မှာ ကြည့်ရတာ၊ မရတာ အပထာ။
ပျို၊ ကိုလေးကို အမြဲမြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကိုလေးက
အရမ်းပျော်နေမှာပေါ့လေ။ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးခုံမင်တတ်တဲ့
ကိုလေးက ရန်ကုန်လိုနေရာနဲ့ လားရှိုးလိုနေရာမှာ ဘယ်နေရာကို
ရွေးမလဲဆိုတာ ပျို၊ အလိုလိုသိနေပါတယ်။ ပျို၊ ကသာ ...

“မီးလေး... ထည့်စားလေ စား၊ ခဏနေ ဟိုဘက် သွားရအောင်”

“မီး မလိုက်တော့ဘူး မေကြီး”

“ဟေ”

“ဟော... အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီလား မီးလေး၊ သမီးကိုလေးက နောက်ဆို တွေ့ချင်လို့ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စိတ်ကောက်မနေနဲ့”

မေကြီးက ပျိုမီး ကိုလေးကို စိတ်ကောက်နေသည်ဟုပဲ ထင်မှတ်ကာ ဆုံးမနေလေသည်။ တကယ်တော့ နုငယ်လှသည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေတယ်ဆိုတာ မည်သူတွေ သိနိုင်မည်နည်း။ တားခွင့်ရရင် တားလိုက်ချင်ပါတယ် ကိုလေးရယ်။

“လာကြ... လာကြ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက လူကြီးတွေနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ပျိုမီးက အပေါ်ထပ် နွေဦးရဲ့အခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။

“ကိုလေးက ခွာညှိ FM မှာ အလုပ်ရတာတဲ့ ပျော်စရာကြီးနော်၊ ငါတို့က အဲဒီ FM က ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ ဇာနီအစဉ်တွေ အရမ်းကြိုက်တာ၊ အဲဒီက မယ်တွေ ကိုကိုတွေရဲ့အသံက အရမ်းနားထောင်ကောင်းတာပဲ၊ နောက်ဆို ငါတို့ ကိုလေးရဲ့အသံကို နားထောင်ရတော့မယ် သိလား”

“ကိုလေးလည်း ပျော်မှာပဲနော်”

ပျိုမီး နွေဦးရဲ့ဘေးနား ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်တော့ နွေဦးက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ကိုလေးက ငါတို့ ပျော်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပျော်နေမှာ၊ အဲဒီမှာ သူ့ချစ်ချစ်လေး ရှိတယ်လေ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မဝါလေ”

“ဘယ်က မဝါလဲ”

“ဟာ... ကိုလေးနဲ့ တစ်ခေါက်ပါလာဖူးတဲ့ မမချောချောလေးလေ”

ခြောက်... ကိုလေးရယ် ပျော်နေမှာပဲနော်။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အနီးကပ်နေရမယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်သူက မပျော်ရှိမလဲ။ ပျိုမီးကသာ ပျော်ခွင့်မရှိတဲ့ဘက်မှာ ရှိနေမယ့်သူပါ။

မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ မဟုတ်ပေမယ့် ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရမယ့် မိသားစုထဲမှာ နေထိုင်ရပေမယ့် ‘ရပ်ဆိုင်းမလေး’ တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူစိတ်ကူးယဉ်ချင်မလဲ။

“ပျို... ဟဲ့... နင် နေကောင်းရဲ့လား၊ နင့်ကြည့်ရတာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကိုကြီးရှိတယ် သွေးပေါင်ချိန် ကိုင်းကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်း... ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လာလေ... အောက်ဘက် သွားကြရအောင်”

စကားလမ်းကြောင်းလွှဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နွေဦးက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ဪ... ငါ မေးဖို့မေ့နေတာ၊ နင့်ဆီမှာ ငါ့ဘိုင်နဲ့ စာအုပ် ကျန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျန်တာပဲ စာမေးပွဲတောင် ပြီးနေပြီ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဲဒီထဲမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွေ့မိသလား”

ပျိုး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ဟန်ကိုဖို့ကာ ...

“မတွေ့ပါဘူး။ ဘာပုံမို့လဲ”

“ဒုက္ခပဲ... ငါ့ကိုတော့ ကိုလေး ဆူတော့မှာပဲ၊ ကိုလေးက အဲဒီဓာတ်ပုံ မေးနေတာ၊ မတွေ့ရင် အသိပဲတဲ့”

“ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံများဟယ် ဘာဖြစ်မှာမှတ်လို့”

“ဖြစ်တာပေါ့... အဲဒါ မဝါကိုပေးဖို့ ရွေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေ”

“ဘာ”

နာကျင်ရပြန်ပြီ ကိုလေး။ ပျိုးအပေါ်မှာပဲ ဘာကြောင့် ကွက်ပြီး မိုးကြီးနေသလဲ။

“လာပျိုး... ညည်းကြည့်ရတာလည်း အားမရလိုက်တာ မျက်ကွင်းတွေက ချောင်နေတယ်၊ အားဆေးချိတ်မလား”

ကိုကြီးကတော့ ပျိုးကို နွေဦးလိုပဲ ညီမလေးအရင်းကဲ့သို့ သဘောထားကာ အမြဲတစေ ဂရုတစိုက်ရှိလှသည်။

“ကိုကြီးကတော့ အံ့ပါရဲ့၊ အသားမည်းတဲ့သူကို မျက်ကွင်းချောင်တာလည်း ကြည့်တတ်တယ်နော်၊ တော်လိုက်တာ”

“ဟဲ့ ကြည့်စမ်း... အဲဒီလို ပြောရသလား။ မင်းက ဘယ်လောက်ချောလို့လဲ၊ သူများကို ကဲ့ရဲ့နေလိုက်တာ”

“ပြောပါစေ သက်ရယ်... စ၊ နောက်တာပဲဟာ”

မေမေက အပြုံးလေးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

ကိုလေးကတော့ အပြုံးမပျက်။ သူ့ဘက်က သဘောရိုးဖြင့် နောက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကိုယ်တိုင်လှပနေတော့ မလှတဲ့သူကို မြင်တော့ မျက်စိထဲ မတွေ့၍ ပြောတာလည်း ခြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့... ပြောခံလိုက်ရသူ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်သွားမည်ကိုတော့ နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်ပုံမရချေ။

“ကိုဦးကို ငါ မကြိုက်တာ အဲဒါပဲ၊ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ယောက်ျားတန်မဲ့ အလှမာန်တက်နေတာ ငါ တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ လာ... ညီမလေးတို့ ငါတို့ ခြံထဲသွားရအောင်”

ကိုကြီးက ကိုလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆူကာ နွေဦးနှင့် ပျိုးကို ခြံထဲဆင်းဖို့ ခေါ်လေသည်။

ကိုကြီး၏ သိပ်မများသော်လည်း ထိရောက်သည့် ဆုံးမကောင်းတစ်ခွန်းကြောင့် ကိုလေးသည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဖေကြီးနှင့်မေကြီးက ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။ ပျိုးက တော့ မြင်မဆင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။

ယူရကောင်းနိုးနိုး၊ မယူရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ချင့်ချိန်နေမိ သည်က ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုလေးက အနုပညာကို မခံစားတတ်သူမို့ ပျိုးရဲ့ပန်းချီကားလေးအပေါ်မှာ တန်ဖိုးထား နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား။

ဒီပန်းချီကားလေးထဲတွင် ပျိုးရဲ့ခံစားချက်များစွာ ပါဝင် လေသည်။ ကြည့်တတ်မြင်တတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ပျိုးရဲ့အချစ်ကို တောင် တွေ့မြင်ရဦးမည်။

ထိုစဉ် ခြောက်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်ကိုက်တိကျမှု။

ပန်းချီကားချပ်ကို လိပ်ကိုင်၍ စက်ဘီးကို နင်းလာခဲ့ သည်။ စက်ဘီးက နွေဦးတို့အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်မနေဘဲ လမ်းမ ဘက်သို့ ဦးတည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ခြောက်နာရီတောင်ထိုးပြီ ပျိုးလေး မလာတော့ဘူး သင်တယ် မြရယ်”

“လိုက်လာမယ်လို့ ပြောတာပဲ သက်”

“ကျွတ် ... ဒီကလေးမကတော့ လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလို ”

သူ့အိတ်တွေကို ကားပေါ်တင်ရင်း ဖေဖေနှင့်အန်တီတို့ ပြောနေသည့်စကားများကို ကြားနေရသည်။

အခန်း (၅)

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သူမှန်သမျှ သောကနှင့် မကင်း နိုင်ပါ။

“သမီးရေ ပြင်လေ ... ကိုဦးကို နှုတ်ဆက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“မေကြီးတို့ သွားနှင့်ပါ ... မီးနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ့ မယ်”

“ဟော ... မီးလေးကတော့ လုပ်ပြီ”

“ကဲပါ မြရယ် ... သမီး စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလိမ့်မယ် သမီး ဖေကြီးတို့ ဟိုဘက်အိမ်မှာပဲ စောင့်နေတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေကြီး”

အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရုပ်ဆိုးမလေးက စိတ်ဆိုး တတ်ပြန်ရော။

“ပျိုးမလာတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါ မေမေရယ် မဟုတ်ရင် ကိုလေးနဲ့ သွားခါနီးလာခါနီး ကတောက်ကဆနဲ့ ဘယ်တုန်းက အဆင်ပြေလို့လဲ၊ ကိုလေးကဖြင့် ပျိုး ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မြင်တတ်တာ၊ အခုလည်း ပျိုး ဝမ်းနည်းအောင် ဘာတွေ ပြောသားမှန်းမှမသိတာ”

မေမေအကြည့်တွေက သူ့ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား သား၊ ပျိုးနဲ့သား ဘာဖြစ်ထားသလဲ”

“မဟုတ်တာ မေမေကလဲ၊ သားနဲ့ ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ၊ ပျိုးလေးက ဘယ်တုန်းက ဒီလို စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ဖူးလို့လဲ”

“ကဲပါ ... တော်ကြပါတော့၊ ကိုဦး သွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

ဖေဖေက စကားနည်းအောင် ဖြတ်တောက်လိုက်ပေမယ့် မကျေနပ်သလိုပော့ စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကန်တော့လိုက်သည်။

မေမေကတော့ ဆုတောင်းပေးပေမယ့် ဖေဖေကတော့

“ဟိုမှာက မိဘနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း အစစ

အရာရာ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခပ်ဆွဲဆက်ဆံရေးကိုပေါ့၊ ဇနီးကောင်းလိုချင်တဲ့သူက ကိုယ့်ကိုယ် နှိပ်ကောင်းအောင်ထိန်းသိမ်းတတ်ရတယ်၊ ကိုယ်မကောင်းရင် နှိပ်ယူတဲ့သူကို အပြစ်တင်နေလို့လည်း အပိုပဲ၊ မိဘတွေက ဒီလောက် အတန်တန်ဆုံးမရဲ့နဲ့ မင်းက ပွေမြတိုင်း ပွေနေမယ် ဆိုရင် အလားအလာတော့ မကောင်းဘူးနော် ကိုဦး”

“သား သဘောပေါက်ပါတယ် ဖေဖေ”

သူ ကားပေါ်တက်ပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်၍ ကားကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ နွေရာသီက ပူပြင်းခြောက်သွေ့လွန်း တာပဲ။ လမ်းဟိုဘက်၊ ဒီဘက်၌ စိုက်ပျိုးဖို့အတွက် ထွန်စက် ဝင်နေပြီ။ ဒီလကုန်လောက်ဆို စိုက်ပျိုးကြတော့မည်။

ပျိုးလက်တို့မြို့ရှေ့သို့ရောက်တော့ ကားကို စက်သပ်ပြီး ငှက်နင်းနှစ်ချက်ဆင့်၍ တီးလိုက်သည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ... လူရိပ်လူယောင် မတွေ့သဖြင့် သူ ကားကိုဆက်၍ မောင်းလိုက် သည်။

ရှေ့ဘက်၌ မန္တလေး-လားရှိုး အမြန်လမ်းမကြီးကို လှမ်း မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် သူ့အကြည့်က လမ်းဘေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ နောက် ကားဘရိတ်ကိုလည်း အလိုအလျှောက် နင်းမိလိုက်သည့်အထိ သူ့အကြည့် မလွဲမိသေး ပါ။

ပျိုးလင်္ကာ။ သူမ မနက်စောစောစီးစီး ဒီနေရာ ဘာလာ လုပ်သနည်း။ သူ အံ့သြမှုမပျောက်သေးဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။

“မင်းအမေတွေက မင်းမလာလို့”

“ပျိုးသိပါတယ် ကိုလေး”

“ဒါဆို ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီဘက်မှာ လူ ဒီ လောက်ပြတ်တာကိုး”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလေးရယ်။ ဆူငေါက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးမတာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပူပေးတဲ့အဖြစ်အပျက်လေး ရှိခဲ့ပါလားလို့ တွေးပြီး ကျန်ရစ်ခွင့်ပေးလို့ပါ။

ပျိုးမျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်ရင်း ဝဲနေသော မျက်စည်တွေကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ထုတ်ပြီး ပြန်မော့ကာ ...

“ကိုလေးကို ပျိုး လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာကိုပေးမှာလဲ”

ပျိုး လက်နောက်တွင် ဖွက်ထားသော ပန်းချီကားလိပ် ကလေးကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ကာ ...

“ဒါလေးဟာ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိပါဘူး။ ကိုလေးကိုယ်တိုင် လည်း သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပျိုးရဲ့လက်ဆောင် အနေနဲ့ ထာဝရသိမ်းပေးပါနော်”

ကိုလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ပျိုးကမ်းပေးသည့် ပန်းချီပုံကို

ယူလိုက်သည်။ နောက်ပြီးတော့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။

အချစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲပေါပေါ၊ ဒီပန်းချီကားထဲမှာ နှစ်မြှုပ်နေတဲ့ ပျိုးရဲ့အချစ်ကိုတော့ ကိုလေး ဘယ်တော့မှ တွေ့မြင်မည် မဟုတ်။

“ဟုတ်ပြီလေ ယူထားမယ်၊ ကိုယ့်ညီမက ပေးတာပဲ၊ က ... ပြန်တော့ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ စာမေးပွဲ အောင်ပါစေ”

ကိုယ့်ညီမတဲ့လား။ ကိုလေးကတော့ ဘယ်လိုမှ မခံစား နေဘူးနော်။ ပျိုးကတော့ ပျိုးကတော့ ရူးတော့မယ် ကိုလေးရယ်။ ပျိုး မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

ကိုလေးမရှိတဲ့အရပ်မှာ ပျိုး ဘယ်လို အသက်ရှူရမလဲ။ ဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့ ရပ်တည်ရမှာလဲ။ ပျိုးကိုသာ အသေသတ် သွားလိုက်ပါတော့လား။

ပျိုးသည် သစ်ပင်ပင်စည်၌ မျက်နှာဖေးကာ ဝမ်းနည်း တကြီး ငိုချမိတော့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မနူးမနပ်ပေမယ့် လေးလေးနက် နက်တော့ ချစ်တတ်ပါသေးသည်။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်သူမှန်သမျှ သောက မကင်းနိုင်ပါဘဲ။ ပျိုး လည်း ကိုလေးကို ချစ်ခဲ့မိလို့ သောကတွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ ပါပေါ့လား။

“မီးလေး”

မေကြီးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ပျိုး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ မေကြီးက ပျိုးကိုဖက်တော့ ပျိုး ထိန်းချုပ်၍ မရတော့ဘဲ ငိုရှိုက်မိသည်။

အခြားသူတွေကို လိမ်ညာ၍ ရပေမယ့် ပျိုးတို့ကို မွေးထုတ်ပေးထားသည့်မိခင်ကိုတော့ ပျိုးတို့ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာ၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။

“ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်၊ မေကြီးမှာတော့ သမီးပျောက်လို့ ခေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေရတာ၊ သမီးက ဆောင်းဦးမောင်ကို ဒီမှာ လာစောင့်နေတယ်၊ နောက် လက်ဆောင်တစ်ခုခုလည်း ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ပေးပြီးရင် ငို ... ငါ့သမီးလေးအဖြစ်က ဆိုးလှချည်လားကွယ်”

“မေကြီး”

“မပြောနဲ့ မေကြီး သိတယ်၊ သမီးအပေါ် အထင်ကြီးလေးစားမှုမရှိတဲ့ ဒီကလေးအပေါ် သမီးက ချစ်ရသတဲ့လား၊ မိုက်လိုက်တဲ့ သမီး၊ ဘာလို့ ခံစားချက်ကို အလိုလိုက်တာလဲ”

မေကြီးထံမှ စကားသံတွေက မချီတင်ကဲ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ...

“ပျိုး မှားနေသလား မေကြီး၊ ကိုလေးအပေါ်မှာ ပျိုးချစ်မိတာ အမှားတစ်ခုလား”

“သိပ်မှားတာပေါ့၊ လောကမှာ ယောက်ျားတွေ ပေါ့ပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးက ခုမှ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ ဆောင်းဦးမောင်ကို သမီး အနေနီးစပ်လို့ချစ်တာ၊ တကယ်တော့ သမီး သူ့ကို စိတ်ကစားတာပါကွယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်ရင် သမီးနဲ့ ရွယ်တူ တန်းတူ ကောင်လေးတွေ တွေ့လာဦးမှာပါ”

အသုံး (၆)

ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ ဘယ်ခါမှမပေပါ။

“ပျို”

“ဪ”

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကန်တင်းထဲမှာ ထိုင်နေကြစဉ် ခေါ်သံကြောင့် ပျို လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညိုနှင့် လူတစ်ယောက်။ မိုးပြာရောင် ရှုပ်လက်တို့နှင့် ယောပုဆိုးကွက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်ရှင်၊ ဘာလဲ ... ဒီနေ့လည်း ကျောင်းမှာ

ဘာမှကျန်ခဲ့လို့လဲ”

“ဟာဗျာ ပျိုကလဲ”

သူက ရှက်သလိုလိုနှင့် ရယ်လေသည်။

“ဪ... ဒါပေမဲ့ မှတ်မိတာ တစ်ခုပဲနော်၊ အစ်ကို့ နာမည်၊ တွန့်မ မသိရသေးပါလား”

“ကိုယ့်နာမည် ရဲရင့်နိုင်ပါ”

“ကလောင်နာမည် ရဲရဲ (လားရှိုး) ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပျို၊ ရဲရဲသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ သူက နွေဦးမောင်၊ ပျိုနဲ့ ညီအစ်မလို နေတာ၊ သူက မိုးမိုး၊ သူက လှလေး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်မကျန် တိတိကျကျ ပြောသွားသဖြင့် ပျိုဘောင် ဖျားသွားရသည်။ ဪ... ရဲရဲ (လားရှိုး) လို့ လူမမြင်ခင်ကတည်းက နာမည်ကြီးနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။

ဘယ်သူ့ ကိုမဆို လေးလေးစားစား သတိတရ သေချာစွာ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ သူက ဆိုရှယ်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သူ့အကြောင်းပြောလျှင် မကောင်းပြောမိမှာကိုပင် အားနာရလောက်အောင် ကောင်းလွန်းတော့ ခက်နေသည်။

“နောက်မှ ကိုရဲရင့်ဆီက စာအုပ်တွေ ငှားစရာရှိသေးတယ်၊ အခုတော့ ပျိုတို့ အတန်းသွားတက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဟဲ့ ... နင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနဲ့ သိသွားတာလဲ”
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်တော့ နွေဦးက အောင့်လို့မရတော့
သလို မေးလေသည်။ အားလုံးကလည်း ထောက်ခံနေသဖြင့် ...

“သူက စာရေးဆရာလေ၊ ရဲရဲ (လားရှိုး) ဆိုပြီး”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ကျောင်းအစ်မ၊ ငါသိချင်တာ
အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ သူ့နောက်မှာရှိတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ပေါင်းများစွာ”

“ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ့ဘာသာ ငွေကြေးကြွယ်ဝတာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ဒြပ်မြင့်မားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဓိကက
သူ့ကို အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ လေးစား တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မနေ့က နင်တို့ ဘယ်လိုရင်းနှီးခဲ့သလဲ
ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေ့မှာ နင့်ဆီ သူ့ရောက်လာတယ်။ ဒါ
ဘာကြောင့်လဲ ငါ့ကို ခန့်မှန်းတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ရင်းနှီးသွားတာ၊ ဘာမှ
မှတ်မှတ်ရရရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ နင် စိတ်ပူမနေနဲ့”

“ကဲ ... တော်ပြီ”

လှလေးက ဆရာကြီးလေသံနှင့် ဝင်တားသည်။ မိုးမိုးက

“ပျိုးရေ ညနေကျရင် ကျူတိုရီရယ် ဖြေရမှာတဲ့ ... နင်
စာတွေရပြီလား”

“ကျက်တော့ ကျက်ထားတာပဲ”

“သွားမယ်”

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ လူခွဲသည်။ ပျိုးက ဆိုင်ကယ်
မောင်းပြီး နွေဦးက နောက်က ထိုင်လိုက်သည်။

“ပျိုးရယ် နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မစဉ်းစားပါနဲ့နော်”

“ဘာလို့”

“တို့ကိုလေး ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“အဟင်း ... ဟင်း”

ပျိုးရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်လိုက်မိ သည်။

ထကယ်ဆို ချန်ခဲ့လို့ ကျန်ခဲ့ရသူက ပျိုးပါ။

မေ့ထားချင်ပါသည်။ မှန်းလိုက်ချင်ပါသည်။ ကိုလေးကို

အာဝရမေ့လိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ငယ်က ချစ် အနှစ်တစ်ရာ ဘယ်တော့မှ

မေ့ပါဆိုသည့်စကားလေးအတိုင်း ရင်ထဲမှာတော့ ဖျက်မရအောင်

အာဝရထွင်းထုထားခဲ့မိပြီ။

“ပြောလို့သာ ပြောရတာပါဟယ်၊ တို့ကိုလေးက ခပ်ပွေ

ပွေနဲ့ နင့်ကို မနောက်ရက်ပါဘူး။ ဖြူစင်တဲ့သူနဲ့ မဖြူစင်တဲ့သူ အပုံကြီး

ကျွာပါတယ်။ အခုလည်း ကိုလေးက သူ့ဇာတ်ရှုပ်ကို သူ မနိုင်တော့

ဘူးလေ၊ မဝါနဲ့ပဲ ယူမလိုလို့၊ နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ
သက်ထပ်တော့မှာလိုလို”

“တော်ပါတော့ နွေဦး၊ ကိုလေးအကြောင်း မပြောပါနဲ့”

ဒီလိုသတင်းတွေ ကြားရဖန်များသော်လည်း ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားဘဲ အမြဲတစေ နာကျင်နေရသည်။

“နင် ဆိုင်ကယ်ယူသွားလေ”

ပျိုး အိမ်မှာဆင်းနေခဲ့ပြီး နွေဦးက ဆိုင်ကယ်မောင်းသွား သည်။

ပျိုး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး လွယ်အိတ်ကို ဧည့်ခန်းစားပွဲခုံထဲ တင်ခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့ မေကြီးကို မတွေ့ရချေ။

“ဒေါ်ကြီး... မေကြီးကော”

“ခြဘက်လိုက်သွားတယ် ပျိုးလေး”

“ဒေါ်ကြီးကော စားပြီးပြီလား”

“မမတို့နဲ့ စားလိုက်ပြီ၊ သမီးလိုတာပြော”

ပျိုး ထမင်းစားနေစဉ် ဖုန်းဖြည့်လာသည်။ ဒေါ်ကြီးက ဖုန်းသွားကိုင်သည်။

“ပျိုးရေ... ခြိမ်းလေးကွဲ့”

“ဟင်.. အသဲလေးလား”

ပျိုးက ထမင်းပိုင်းမှ ထလာကာ ဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူပြီး

“အသဲရေ... ပျိုးကို သတိရနေတာလား”

“လာခဲ့”

“ဟင်... ပျိုး ထမင်းစားနေတယ်လေ”

“ပျိုးရေ နင်လာမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် သိရဲ့လား။ ခြိမ်းလေးက

ငါ ထမင်းကျွေးတာ ဘယ်လိုမှ ကျွေးလို့မရဘူး”

ခြိမ်းထံမှ ဝါးခနဲနေအောင် ငိုချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ကို အပြစ်တင်မှန်း သိပုံရသည်။

“ကိုကြီးကော မရှိဘူးလား”

“ကိုကြီး ဒီနေ့ ခွဲခန်းဝင်ရမှာလေ”

“ကဲ... ငါလာမယ်၊ အသဲကိုလည်း ပြောထားဦးနော်”

“အေးပါ... စိတ်ချ၊ မဟုတ်ရင် ငါ့ခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေ လည်း တစ်ပင်မှ ကျန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းတွေတောင် ကျိန်းလာပြီ”

နွေဦးပြောပုံလေးကလည်း သနားစရာ။ ခြိမ်းလေးက တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဆည်းလည်းသံလေးဆိုတော့ တစ်ခုခုဆို ချက်ချင်း လုပ်ပေးမှ။ မဟုတ်လျှင် အာခေါင်ခြစ်ငိုရင်ငို၊ မငိုလို့ရတော့ သူ့ နားမှာရှိတဲ့သူ သေဖို့သာပြင်ပေတော့။

ခြိမ်းသည် သုံးနှစ်သာသာရှိသေးသည့်ကလေး။ ကိုကြီး နှင့်မမသစ္စာတို့၏သား။ မမသစ္စာကတော့ မွေးရာပါနုလုံးရောဂါ ခံနေလျက်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် ကလေးအသက်နှင့် မိခင် အသက်ကို လဲခဲ့ရသည်။

မိတဆိုးလေးမို့ အားလုံးက အလိုလိုက်ကာ ချစ်ကြ သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးမကျ၊ လူကြီးမကျ ဖြစ်နေတုန်း ခြိမ်းလေးမွေးလာသဖြင့် ပျိုးနှင့်နွေဦးမှာ အော်တိုမစ်တစ် လူကြီး

ဖြစ်သွားကြသည်။ ပျိုးကိုယ်တိုင် အလိုလိုနေရင်း လူကြီးလေး တစ်ယောက်လို နေတတ်သွားခဲ့သည်။

ခြံထဲဝင်ရုံရှိသေး ငိုသံသေးသေးစူးစူးလေးက စူးဝါးစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အသဲရေ ... ပျိုးလာပြီ”

“လာမှပဲဟေ့ ... မဟုတ်ရင် ငါတော့ ရူးချင်တယ်”

“ဝါး”

“ဟဲ့ ... အမယ်လေး ခြံရံရေ ငါတော့ သေတော့မှာပဲ နွေဦးကတော့ အသဲအသန် ခံနေရလေပြီ။ ခြံရံက နွေဦး၏ဆံပင်ကို ဆွဲထားသည်ကို။ ပျိုး ကလေးကို ကပျာကယာ လှမ်းချွတ် ကာ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလိုချင်တာလဲ အသဲ”

“ချားမင်းချားမယ်”

“နွေဦး ... နင်က ငါ့အသဲကို ထမင်းမကျွေးဘူးလား သေမယ်နော်၊ လာ အသဲ ... ပျိုး ကျွေးမယ်”

“သေမယ် ... ပျိုးသွားရင် တွေ့မယ်”

“ဝါး ... ဝါး”

“နွေဦးရေ ... တော်ပါတော့ နင် ဒီလို စ, နေလို ကလေး အငိုမတိတ်တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ ... ဆရာမပဲ ချောတော့”

နွေဦးက ခပ်ရဲ့ရဲ့ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ပျိုး ခြံကို ပွေ့ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကလေးက အချောကြိုက်သည်။ ချောရင်း မြောက်ရင်း ထမင်းကျွေးလိုက်တာ တစ်ပန်းကန် အသာလေး ကုန်သွားသည်။ ထမင်းစားပြီး ချောသိပ် လိုက်သည်။ နွေဦးက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။

“အိပ်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား ... မြန်လိုက်တာ”

ပုခက်ထဲမှာ ကလေးကို အသာချပေးပြီး လှုပ်ပေးနေရင်း...

“ငါ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းဘူး နွေဦးရယ်၊ လောက မှာ ကောင်းတဲ့လူများကျ အသေစေတယ်”

“မမသစ္စာ ဆုံးသွားတာတစ်ခုက ငါတို့ကို ရင့်ကျက် သွားစေတယ်နော် ပျိုး”

သိပ်မှန်တာပေါ့ နွေဦးရယ်။ အမြဲတမ်း ကိုလေးနဲ့ပတ် သက်ရင် အထိမခံနိုင်လောက်အောင် ခံစားတတ်တဲ့ ငါ၊ ထစ်ခနဲ ဆို မျက်ရည်ကျတတ်တဲ့ငါ။ အခုတော့ ငါ့ကိုငါ ထိန်းချုပ်တတ် ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုလေးပေါ်မှာချစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်ကတော့ ထာဝရ ပေါ့။ ဘယ်သူတွေကမှ မရိပ်မိ၊ မသိရှိတဲ့ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်ဟာ တို့လေးအတွက်လို့များ သိခဲ့ကြရင် ...။

အသုံး (၇)

အချစ်ဆိုတာ သူ့ကို အရေးမထားတတ်သူအား နောင်
ယှက်ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းမရှိ။

“ပျို... ဟိုမှာ ကိုရဲရင့်နိုင်”

ပျို... စာအုပ်ကို ငုံ့ဖတ်နေရာမှ နွေဦးရဲ့စကားသံကြောင့်
မော့ကြည့်မိတော့ ကိုရဲရင့်နိုင်ကို တွေ့ရသည်။ အတန်းထဲ၌
လူရှင်းနေသည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကိုရဲရင့်နိုင်က လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်ထား
သည်။ ဂျင်းပန်ပြာကို စပို့ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

သူက ပျိုကို ပြုံးပြပြီး အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ နွေဦးက

ဆုံး မသိမသာတွန့်၍ မျက်နှာလွဲသွားသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား
နီးနီးသာသား ခင်မင်ရုံသက်သက်နှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် လာတက်
သလာ။ မလာတတ်ပါဘူးဟု ဖြေလိုက်ခြင်းသည် ပျိုတို့မိန်းမသား
သဘာဝအရ တတ်သည့်ဘာသာပေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ပျို... ကန်တင်းမသွားဘူးလား”

သူက ပျို... ရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မေးလေသည်။ ပျို...
ဝတ်လက်စစာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး...

“မသွားတော့ပါဘူး ကိုရဲရင့်”

“ကျွန်တော်လည်း ပျို...နဲ့ တွေ့ချင်နေတာ”

“ဪ... ကိုရဲရင့်ရယ် အမြဲတမ်းတွေ့နေရတာပဲ
ဟုတ်လား”

“ပျို...ရေ... ငါ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

နွေဦးက လှလေးနှင့်မိုးမိုးကိုခေါ်၍ အပြင်ထွက်သွားသည်။
မိုး... လှလေးတို့ကို လိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီစကားပြောလို့ ပျို... ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးစေချင်ဘူး
ဗျာ”

“ဘာစကားများလဲ ကိုရဲရင့်၊ ရည်းစားစကားပြောမယ်
ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်း တားပါရစေလား”

“ဗျာ”

“ပျိုး စဉ်းစားရင်း ကိုရဲရင့်ကို အရင်ဆုံးစဉ်းစားပါမယ် လို့ဆိုပြီးလည်း အချိန်ဆွဲမထားချင်ပါဘူး”

သူသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပျိုးသည်လည်း ငြိမ်သက် စွာ သူ့ကိုကြည့်နေမိသည်။

အချစ်ဆိုတာ သူ့ကို အရေးမထားတတ်သူများ မနှောင့် ယှက်နိုင်ပါဘူး။ ပျိုး အလေးထားမြတ်နိုးတဲ့သူက ကိုရဲရင့်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောနေတာပါလား ပျိုးရယ်၊ စဉ်းစား ခွင့်၊ ပြင်ဆင်ခွင့်လေး ပေးဖို့တောင် ကျွန်တော့်မှာ တောင်းဆိုခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

“ကိုရဲရင့်ကို ပျိုး အမြဲတမ်း လေးစားတယ်၊ ထာဝရလည်း ခင်မင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုရဲရင့်ဟာ ပျိုးလေးစားတဲ့ စာပေပညာရှင်တစ်ယောက်မို့ပါ။ မချစ်နိုင်ပေမယ့် ပျိုး လေးစားပါ တယ်”

“ပျိုးမှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးဆိုရင်”

“ပျိုးမှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးလို့ ကိုရဲရင့် ထင်နေတာကိုး ပျိုးမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုရဲရင့် နောက်ဆုတ်ရအောင်လို့ ပျိုး လီဆယ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့... ကိုရဲရင့်က ခေါ်ပြ ပါဆိုရင် ပျိုးမှာ ခေါ်ပြခွင့်မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ပျိုးက

တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေရတဲ့သူမို့ပါ”

“ဗျာ”

သူက ပျိုးကို အံ့ဩမှုမပြယ်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ထစ်ငေါ့သောလေသံနှင့် ...

“ပျိုးလို မိန်းကလေးကို မချစ်နိုင်လောက်အောင်”

“ရှင်းပါတယ် ကိုရဲရင့်ရယ်၊ ကျွန်မထက် မြောက်မြားစွာ သော အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးများစွာ သူ့ပတ် ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတာကိုး”

ပျိုးသည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ပျိုးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ပျိုး စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နွေဦးတို့နှင့် အောက်ဘက်မှာဆိုတော့ သူတို့က ပျိုးကျောဘက်ကို လှမ်းကြည့် ဦး ...

“နင့်ကို ချစ်ရေးဆိုတာ မဟုတ်လား”

“ငါ ငြင်းခဲ့တယ်”

“ငြင်းခဲ့တယ်”

ဟု သုံးယောက်သား သံယောက်လိုက်ရင်း အံ့ဩသွား သည်။ ပျိုးက သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လားရှိုးဆောင်ရွေ့သို့ ထွက် လိုက်တော့ သူတို့ မနေနိုင်ဘဲ ပါလာသည်။

“နာမည်ကြီးလှတဲ့ သူ့ကို ငြင်းတာကို ငြိမ်ပြီး ကျန်ခဲ့ တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးသလိုပဲနော်”

လှလေးက တွေးဆဆနှင့် ပြောလေသည်။ ပျို၊ ငြင်းပုံ ငြင်းနည်းကို သူတို့မှမသိဘဲလေ။

“ငါ့လို ရုပ်ဆိုးတဲ့သူ့ကို တစ်သက်တာ ရည်ရွယ်တယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

နွေဦးက ပျိုကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပျို၊ ဂရု မစိုက်ပါ။ ဆိုင်ကယ်ဟားရာနေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နွေဦးက အပြေးလေးလိုက်လာသည်။

“ပျို... ငါ နင့်ကို မေးချင်တယ်၊ နင် ကိုလေးကို နာကျင် နေသလား”

“Sorry ငါ မဖြေနိုင်ဘူး”

“ငါတို့ကို ဆယ်တန်းတုန်းက ပြောဟယ်ဆိုဟယ်ရှိခဲ့ တာက ငါတို့ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူရဲ့အနှစ်သာရကို ခံစားစေ ချင်လို့လေ၊ အဲဒါ ... နင့်ရင်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားသလား”

“ကိုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရင်မှာ ဘာမှမရှိဘူး နွေဦး”

အား (၀)

အချစ်ဆိုတာ ... ပြန်တောင်း၍ ရကောင်းသောအရာ ဟုတ်။

“ကိုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါမှာ ဘာမှမရှိဘူး”
သေချာရဲ့လား ...။

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့် ထိုက်စဉ် ဟန်းဆက်အဖြူရောင်လေး။ ပျို၊ ချက်ချင်း အံ့ဆွဲကို ပိတ် ထိုက်သည်။

မမြင်ပါရစေနှင့်။ ပျို၊ ကိုလေးကို သတိမရပါစေနှင့်။ ပျို၊ ကိုလေးကို မေ့ထားချင်တယ် ကိုလေးရယ်။ ရန်ကုန်ရောက် သွားတဲ့

ငါးနှစ်တာအတောအတွင်းမှာ ကိုလေး ပျိုးကို သတိတရ ဘယ်တုန်းက ဖုန်းဆက်ဖူးလို့လဲ။

အဆုံးစွန် ကိုလေးရဲ့အိမ်ကိုတောင် ပျိုးကို သတိရ ကြောင်း တစ်ခွန်းတလေ ထည့်ပြောဖူးလို့လား။ ပျိုးကသာ ကိုလေးကို အချစ်ကြီး ချစ်နေရတာ။

“ခွာညို FM မှ ဆက်လက်အသံလွှင့်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အခုတင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ သီချင်းကမ္ဘာမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုရာပါ ...။

အစီအစဉ်တင်ဆက်မယ့်သူတွေက ကျွန်တော် ဆောင်းဦးမောင်နဲ့ ကျွန်မ ဝါသွေးခြယ်တို့က တင်ဆက်မှာပါရှင်”

“ဝါရေ အခု ပထမဦးဆုံး တောင်းဆိုတဲ့သူကတော့ တောင်ကြီးမှ မနန်းရွှေဖြစ်ပါတယ်၊ တောင်းတဲ့သီချင်းကတော့ ‘တိတ်တခိုးအချစ်’ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝါတို့ကလည်း တောင်ကြီးမှ မနန်းရွှေ တောင်းဆိုတဲ့ တိတ်တခိုးအချစ်ကို ထုတ်လွှင့်လိုက်ပါပြီနော်”

သိပ်လိုက်ဖက်ညီလှသည့် အသံဟု ကြားရသူတိုင်းက ပြောနေကြသည်။

အသံသာယာမှုကစလို့ အပေးအယူအပြောအဆို ညီမျှတဲ့ ကိုလေးတို့ကို အပြင်မှာ ဘာလိုလိုတောင် ထင်ကြေးပေးနေကြတာ နော်။ တကယ်လို့ ကိုလေးတို့က အပြင်မှာ တကယ်ချစ်သူစုံတဲ့

တွေပါလို့ သိလိုက်ရင် သူတို့ ဝမ်းသာကြမှာ။ ပျိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ ကြေကွဲရမှာလေ။

♫ အကြင်နာတွေ တွေဖီဖယ်ခွာ အဝေးသို့စေ xxx စေတနာတွေ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ထားရှိပါစေ xxx အမုန်းစကားတွေ ခြေ xxx အသံကြေ xxx ဘယ်သူမှမသိ တို့သိပေ xxx ကိုကိုရယ် တိတ်တခိုးအချစ်ကြောင့် ရင်မှာငြိနေ xxx ပျော်စရာဆိုတာ တို့ကမ္ဘာမှာ မရှိပါ xxx ရင်နာစရာတွေ တွေးကြည့်ပြန်လျှင် ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်ကာနေ xxx အလွမ်းဝေ သံသရာဝင်ခဲ့ကွာကနေ xxx ကြွေပါစေ ဒီဘဝအတွက်တော့ xxx ဒီတင်ပဲကြေ ♫

ပျိုး သီချင်းမပြီးခင် ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်သည်။ မခံစားနိုင်တော့ပါ။ မှန်တင်ခုံထက်၌ မျက်နှာမှောက်အိမ်ကာ ရှိုက်သံပဲ့ သော မျက်ရည်တွေက အလှအယက် အားကောင်းစွာ ထွက်ပေါ် လာသည်။

ပျိုး ကြားဖူးတာတစ်ခုရှိတယ် ကိုလေး။ အချစ်ဆိုတာ ပြန်တောင်းလို့မရဘူးတဲ့ ... ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ပျိုး ကိုလေးကို ပေးပြီးသားအချစ်တွေ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ပြန်သွားတောင်းရမလဲ။

အောက်ဘက်မှ စကားသံများနှင့် တက်လာသံကြောင့် ပျိုး မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာ သုတ်လိုက်သည်။

“ပျိုးရေ ပီးလေး”

“ရှင် မေကြီး”

“မေကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

မေကြီးက ပျိုးအခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ပျိုးရဲ့ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ...

“သမီးတို့ စာမေးပွဲပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ပြီးပါပြီ မေကြီး”

“သမီးဖေကြီးက သမီးဆန္ဒ လိုက်လျောလိုက်ပါတဲ့ သမီးက ပန်းချီဆွဲသင်တန်းတက်ချင်တာဆို”

“ရှင် ... တကယ် ... တကယ်လား မေကြီး”

ပျိုး ဝမ်းသာအားရနှင့် မေကြီးဘေးနားမှာ ကပ်ထိုင်ကာ အလောတကြီး မေးမိတော့ မေကြီးက ပျိုးကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ

“တကယ်ပေါ့ ... ဒီလကုန်ရင် သမီးနဲ့နွေဦး ရန်ကုန် သွားရမယ်။ သင်တန်းကာလကိုလည်း မေကြီးတို့ စုံစမ်းပြီးပြီ သင်တန်းကာလပြီးရင် သမီးတို့ ချက်ချင်းပြန်လာရမှာနော်”

“မေကြီးတို့ကတော့ စေ့စပ်လိုက်တာ ပျိုးတောင် ဘာမှ မသိရဘူး။ နွေဦးက သံတာကြာပြီပေါ့ ဟုတ်လား မေကြီး”

မေကြီးက နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြောသော ပျိုးကို ရယ်၍ကြည့်ကာ ...

“နွေဦးကိုလည်း ဒီနေ့မှ သားကိုသက် ပြောလိမ့်ပယ်။ အခု စုံစမ်းပေး။ စီစဉ်ပေးတာ အားလုံး သားကိုသက်ပဲ လုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရင် သားကိုသက်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်”

“ဟယ် ... ကိုကြီးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ပျိုးက

သင်တန်းတက်ချင်ပေမယ့် မေကြီးနဲ့ဖေကြီးကို ဘယ်လိုတောင်းဆိုရမလဲ မသိလို့နေတာ”

“မီးလေး”

“ရှင် မေကြီး”

မေကြီးက ပျိုးကို တည်ငြိမ်စွာ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပျိုး အရယ်ရပ်ကာ ထူးလိုက်သည်။ မေကြီး မျက်နှာမှာ အထူးတည် ငြိမ်လှသည်။

“သမီးကို မေမေ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်”

“သမီးတို့ အခုသွားနေရမယ့်တိုက်ခန်းက ဆောင်းဦး မောင်ရဲ့ တိုက်ခန်းနော်။ သမီးကို မေကြီး မှာစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

ပျိုး ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ မေကြီးက ပျိုးကိုလေးအပေါ် တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာ သိသည်။ သိပေမယ့်လည်း ပျိုးဝမ်းနည်းအောင် တစ်ခါမှ ပခုခင်ငါ့ပဲ။

“သမီးဟာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့နော်”

“ပျိုးနားလည်ပါတယ် မေကြီး”

“မေမေ အထူးသတိပေးချင်တာကတော့ ယောက်ျားလေးဘက်က အထင်သေးမယ့်အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုမျိုး သမီးမပြုမူဖို့ဘဲ သမီး တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေက သူတို့အထင်ကြီးတဲ့မိန်းမဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံ စနောက်တာမျိုး၊ ဣန္ဒြေပျက်ပြား

မှာမျိုး မလုပ်မိဖို့ ရှောင်ကြဉ်တတ်ကြတယ်။ သူတို့အထင်သေးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် သားပြော မယားပြော ပြောတတ်တယ်။ ဘယ် လောက်အထင်ကြီးအောင်နေနေ အထင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ မေကြီး သမီးလေးကို ယောက်ျားလေးဘက်က အထင်သေးသွားမှာကို မေကြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ မေကြီး။ ပျိုး မေကြီးပြောတဲ့အတိုင်း နေပါမယ်။ ပျိုးဟာ ယောက်ျားလေးဘက်က အထင်သေးမယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းပါမယ်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီး။ သမီးလို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့သူနဲ့ ဆောင်းဦးမောင်နဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သဘောမတူဘူးလို့ မေမေ ကြိုပြောထားချင်တယ်နော်။ မေကြီးက မေကြီးသမီးကို သမီးမှသမီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင် လောက်အောင် ချစ်မယ့်သူနဲ့ပဲ ဆုံစေချင်တယ်”

ကြားတဲအတိုင်းပဲနော်။ ပျိုးဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး ကိုလေး။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် ပျိုးလောက်မိုက်မဲသူ ဘယ်သူရှိနိုင် ဦးမှာလဲနော်။

အခန်း (၉)

အချစ်သည် သူ့အလိုလိုပွင့်သော အရိုင်းပန်းနှင့် တူသည်။

ပျိုးတို့မသွားခင် လူကြီးမိဘတွေကို ကန်တော့သည်။ ဆုတွေလည်း ပေးကြသည်။ ကိုကြီးကတော့ -

“လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ညီမလေးတွေ လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ပဲ အမြဲတမ်းဆုံရပါစေ၊ အမှန် ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်လိုက်ပြီး ပို့ပေး ခုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီမှာကလည်း မအားတော့ Express နဲ့ပဲ ဆည်ပေးရတော့မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကြီးရယ် ... ပျိုးတို့ သွားရဲပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ။ ရန်ကုန်-လားရှိုး တိုက်ရိုက်ကားပဲ။ ဘာမိုးမိုး
စရာရှိလို့လဲ။ ဟိုရောက်ရင် ကိုလေးလာကြိုမှာပဲဟာ။ ဘာမှ စိတ်ပူ
မနေနဲ့။ ကိုကြီးညီမလေးတွေ အကြောက်အလန့်မရှိတာသိသားနဲ့
စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နော်”

“ဟိုရောက်ရင် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ဦးနော်”

“စိတ်ချကိုကြီး”

ပျိုးနှင့်နွေဦးက နောက်ဘက်နားကျသည်။ ကားဝမ်းဗိုက်ထဲ
အဝတ်စားအိတ်တွေထည့်ပြီး အရေးကြီးသည့် လိုရမယ်ရပစ္စည်းတွေ
ကိုတော့ ပျိုးတို့နှင့်တစ်ပါတည်းပါအောင် ယူထားလိုက်သည်။

ပျိုးနှင့်နွေဦးသည် အထုပ်အပိုးများကို အမိုးပေါ်တင်ပြီး ထိုင်
ချလိုက်စဉ် -

“ပျိုး”

ဝမ်းသာအားရခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ -

“ကိုရဲရင့်”

ပျိုးက ထိုင်ခဲ့မှာ နေသားတကျဖြစ်အောင် ထိုင်တော့ ကားက
စတင်ထွက်တော့သည်။ ကိုရဲရင့်နှင့်ပျိုးက လမ်းသာခြားသော တစ်ဖက်
တစ်ချက်စီမှာဖြစ်သည်။ သူက အံ့သြမှုမပြယ်သည့်မျက်နှာနှင့်။

“ပျိုးတို့ ရန်ကုန်သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုရဲရင့်ကော”

“ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ပဲ။ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်

နောက်ဆို ပျိုး မျက်စိနောက်သက်သာတော့မယ်။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာ
အနေများမှာမို့လို့ပါ”

“ကိုရဲရင့်ကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ပြောတတ်တယ်
နော်။ ပျိုးက အဲဒီလို ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်တစ်မျိုး စိတ်မရှိဘူးနော်”

“Sorry ပါဗျာ”

သူက ပျိုးကို စကားများ ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောခဲ့သော်လည်း
မိုးသားသည်စကားလုံးတစ်လုံးသော်မျှ မပါချေ။ ပျိုးကိုယ်တိုင် ကိုယ်
တို့ ရည်းစားစကားပြောတာ သူမို့ သိပ်ပြီး လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့မပြောဝံ့
ချေ။

နွေဦးက တရိပ်ရိပ်နှင့် ကျန်ခဲ့သော တောင်တန်းတွေကို
သေးရင်း -

“ခရီးတစ်ခါမှ မသွားဖူးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ငါတို့မြို့ကိုပဲ
မနေနိုင်သလိုလို့”

“နင်ကလည်း ခဏတဖြုတ်သွားတာမျိုးကို ဒီလို အခွင့်အရေး
နှစ်ခါမရဘူးဆရာ။ ဒါတောင် ကိုကြီး၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် လူကြီး
တွေ စိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်းမို့နော်”

“အဲဒါဆို နင် နောက်ကျသွားပြီ ပျိုး”

“ဘာလို့လဲ”

နွေဦးက မဖြေဘဲ ပြုံးစိမ့်လုပ်နေသဖြင့် ပျိုး မျက်စောင်းထိုး
ထိုက်သည်။

“ဒီလိုသွားရဖို့ တောင်းဆိုလိုက်တာ ငါနော်”

“တကယ်”

“ရော် ... မယုံတဲ့ပုံကြီးနဲ့ မုန်းစရာ”

“ပျိုးတို့က အလည်အပတ် သက်သက်လား”

ရဲရင့်နိုင်က လှမ်းမေးသည်။ ပျိုးက ဘာဖြေရမှန်းမသိ ရှိနေဆဲမှာ နွေဦးက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်၍ ကိုရဲရင့်နိုင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ -

“သင်တန်းတက်ဖို့ပါ ကိုရဲရင့်နိုင်”

“ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပေးလေ၊ လာလည်မယ်”

နွေဦးက ဘာမှမဖြေဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်၍ ပျိုးကိုကြည့်သည့်စကားသံတိတ်သွားပြန်သည်။ ပျိုးရဲ့အကြည့်က ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ရောက်သွားပြန်သည်။

မှောင်ရိပ်က ဝင်လာချေပြီ။ ကားအတွင်း၌ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားဖွင့်ထားသည်။ ဟာသကားမို့ ပျိုးမကြိုက်ပါ။ လမ်းဘေး၌ သစ်ပင်မှာ တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သည်။

ပျိုးသည် တစ်ခါမှ ခရီးမထွက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် မြင်မြင်နေသမျှ အရာတို့သည် ဆန်းလှသည်။

“အို ... လှလိုက်တာ၊ နွေဦးကြည့်စမ်း ... ဟိုအောက်မှာ လမ်းငတုကလည်း အထပ်ထပ်တွေနဲ့ အသည်းယားစရာကောင်လိုက်တာ”

ပျိုးက အိပ်ငိုက်ချင်နေပြီဖြစ်သော နွေဦးကို ပုတ်ခတ်နှိုး၍ ပါးစပ်ကလည်း မရပ်မနား ပြောနေမိပြန်သည်။ တကွေ့ကွေ့ပြီးတိုင်း အပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်လျှင် ကျန်ခဲ့သော လမ်းကွေ့များက လှပလွန်းလှသည်။

“ဒါ ... ဂုတ်ထိပ်လေ ပျိုး။ ရထားနဲ့သွားရင်တော့ လိုဏ်ခေါင်းထဲကနေ ဖြတ်ရတယ်။ ဟိုးမှာမြင်နေရတဲ့ တံတားက အင်္ဂလိပ်သက်ထက်ကတည်းက ဆောက်ခဲ့တဲ့တံတားလေ။ သူ့ရဲ့ကန့်သတ်ကာလ နှစ်တစ်ရာပြည့်ပြီဆိုတော့ တံတားက ခံနိုင်အားသိပ်မရှိတော့လမ်းဟောင်းဖြစ်သွားပြီ။ အောက်ဘက်မှာ အသစ်ဖောက်ထားတဲ့လမ်းရှိတယ်။

ကိုရဲရင့်က သေချာရှင်းပြသည်။

“အရမ်းလှတာပဲနော်၊ နွေဦးကတော့ အိမ်လဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့ရလို့လားမသိဘူး။ ဒီလိုမြင်ကွင်းတွေ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ပိုစတာတစ်ခုထဲမှာ ဒီဂုတ်ထိပ်တံတားကို ရိုက်ထားတာ ချိတ်တယ်နော်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ... ပိုတိုရှေ့နဲ့ ကွန်ပျူတာအဖက်စ်ခေါင်းစပ်ထားတာမှတ်ထား။ အရမ်းကိုလှတာ ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိမ်းစိတ်၊ လမ်းကလေးကလည်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ကိုရဲရင့်ကြီးတော့ စာတွေ၊ ကဗျာတွေ ဘယ်လောက်တောင် ရေးပြီးပြီလဲဗျင်”

“ကျွန်တော်တို့ပြန်မာနိုင်မှာ ဒီလိုလှပတဲ့ ရှုခင်းတွေ နေရာ

၇၀ ရှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

အနှံ့ရှိပါတယ် နွေဦး။ စာရေးဆရာမ ငွေတာရီရေးတဲ့ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေတယ်ဗျာ၊ ဘာတဲ့”

“အလှရှိရာ သွားချင်ပါဟု
ခါခါမြည်တမ်း တို့ရော်ရမ်း၍
စိတ်ဝမ်းမသာရှိသူတကား”

ဆိုတဲ့ကဗျာလေး။

“အို... မှတ်မိတယ်၊ အဲဒါ... ကိုးတန်းကဗျာမှာ ပါတယ်
လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဗျာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ စာရေးသူက အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ ပြောပြောလွန်းလို့ တိုင်းတစ်ပါးရဲ့အလှအပတွေကို အထင်ကြီးပြီး သွားချင်စိတ်တွေ တဖွဖွဖြစ်နေသတဲ့ဗျာ၊ တစ်နေ့ ကျတော့ ရန်ကုန်မှာ ငှားတွေကျဲနေတော့ ငှားရှောင်တဲ့အနေနဲ့ နယ်တစ်က ဆွေမျိုးတွေဆီ ရောက်လာတော့မှ အခုလို လှပတဲ့မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အလှတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် မြင်လိုက်ရတော့မှပဲ။ ဩ... .. ငါတို့မြေမှာရှိတဲ့ အလှကမှ တကယ့်အလှစစ်လို့ ပြောခဲ့တာ”

နွေဦးနှင့်ကိုရဲရင့် အပြန်အလှန်စကားပြောသံတွေကြား ပျံ့တစ်ယောက်တည်း နှုတ်ဆိတ်လျက်။ သို့သော် ကိုရဲရင့်ပြောနေသမျှ တို့သည် ဗဟုသုတရဖယ်ရာများပါသဖြင့် စိတ်ဝင်စားပါသည်။

“ပျိုးရဲ့အသံကလည်း ဆူညံနေတာပဲနော်၊ ကျွန်တော် တောင် နားညည်းလာပြီ”

“ကိုရဲရင့်ကလည်း”

သူက အရွှန်းဖောက်၍ ပျိုးကို စနောက်လေသည်။ ပျိုးလည်း ချက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်လိုက်မိသည်။

အသုံး (၁၀)

အချစ်ဆိုတဲ့ရောဂါ ဆေးကု၍မရပါ။

“ပျို၊ နွေဦး ... နွေဦး ... ထတော့လေ”

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့နှိုးသံကြောင့် ပျိုနှင့်နွေဦး မျက်လုံးဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်မိလိုက်သည်။ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ -

“ရောက်ပြီလား ကိုရဲရင့်”

“ရောက်သေးပါဘူး။ ထမင်းစားဖို့နားတာလေ”

ပျို၊ နာရီ တစ်ချက်ငုံကြည့်တော့ (၉) နာရီထိုးခါနီးနေပြီ။ ပန်းလွယ်အိတ်ကို သေချာစွာ လွယ်ကာ အောက်ဘက်သို့ဆင်းလာရင်း

“ဒါ ... ဘယ်မြို့လဲဟင်”

“မိတ္ထီလာလေ”

“သော်”

ကားအောက်သို့ရောက်တော့ (၁၂) နှစ် (၁၃) နှစ်အရွယ် ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေက ထမင်းစားဖို့ အလှူအယက် ခေါ်နေကြသည်။ အသံတွေက လျှင်မြန်နေသဖြင့် လျှာခလုတ်တိုက်လှခမန်း။ သို့သော် နားထောင်လို့ကောင်းသည်။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး အရင်ဆုံး အပြင်ခဏသွားသည်။ ပြန်ထွက်လာပြီး စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေတုန်း ကိုရဲရင့်လည်း ရောက်လာသည်။ နွေဦးကတော့ ရောက်မလာသေးချေ။

“ပျို၊ မှာပြီးပြီလား”

“မမှာရသေးဘူး။ နွေဦးလာတာ စောင့်နေတာ”

“ကျွန်တော် ပျိုကို ပြောချင်နေတာ”

သူက ထိုင်ခုံကိုဆွဲ၍ ယူထိုင်ကာ ပြောသဖြင့် ပျို၊ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ခရီးသည်များ ပျားပန်းခပ်လျက် ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ရည်းစားစကားပြောလို့ ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောနိုင်ဖြစ်နေတာလား”

သူထံမှ လေသံကို ခပ်တိုးတိုးကြားရသည်။ မှန်သောစကားမို့ ပျို၊ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ သူ့က လူတော်တော်များများ၏

စိတ်နေသဘောထားကို နားလည်သည့် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၊
မဟုတ်ဘူးလို့ပြောလျှင် ပျိုးကို လိမ်သည်ဟု ပြောလိမ့်မည်။

ပျိုး ဘာမှမဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်ကာ အကြောင်းမဲ့ အကြောင်း
ရှာ၍ ရေခွေးကြမ်းများကို ငှဲ့ထည့်သည်။ နောက် နွေဦး မြန်မြန်ထွက်
လာပါတော့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

“ကျွန်တော်ပုံစံက လူကြမ်းပုံစံ ထွက်နေလို့ထင်တယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုရဲရင့်ရယ်”

“ကျွန်တော် ပျိုးကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုတောင် ခင်မင်
ခွင့်မရှိဘူးလားဗျာ”

ပျိုး သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ၌ အထူးတည်
ငြိမ်နေသည်။

“ပျိုးဘက်ကလည်း ကိုရဲရင့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို
ထာဝရခင်မင်ချင်ပါတယ်”

“ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ် ပျိုး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချစ်
ဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ အမိန့်
ပေးခိုင်းစေလို့မရတဲ့အထဲမှာ အချစ်လည်းပါနေတာကို။ ပျိုး ကျွန်တော့်
ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပါမယ်ဆိုတာ တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ ကိုရဲရင့်၊ ပျိုး ကိုရဲရင့်ကို လေးစားတယ်၊
ခင်လည်း ခင်မင်တယ်”

နွေဦးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နှေးတိနှေးသုတ်နှင့် ဘာတွေ

လုပ်နေသလဲမသိ။

“နာရီဝက်ပဲ အချိန်ရတာ မှာထားလိုက်ရအောင်။ ပျိုးတို့
ဘာစကားမလဲ”

“ထမင်းပဲမှာတာပေါ့”

“ကြက်သားနဲ့မှာမယ်နော်၊ ဟေ့ ... ကြက်သားနဲ့ထမင်း
နှစ်ပွဲ”

“ခရီးသွားပြီဆိုရင် ဒုက္ခပေးပြီ”

နွေဦးက ပျိုးနားကပ်၌ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ပျိုး မျက်
စောင်း ခပ်ဖွဖွထိုးရင်း ရင်ထဲမှာတော့ နှင် တမင်ရှောင်ပေးတာတော့
မဟုတ်ဘူးနော်ဟု မေးလိုက်သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ပျိုး မအိပ်ချင်တော့ပါ။ မျက်လုံးက
ကျယ်ပြီလေ။ နွေဦးကတော့ ကူရှင်ကိုဆွဲလှန်ချကာ ဆက်အိပ်နေ
သည်။ ပျိုး ကိုရဲရင့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ သူလည်း မအိပ်ချေ။

“မအိပ်သေးဘူးလား ကိုရဲရင့်”

“ကျွန်တော်က ခရီးသွားရင် မအိပ်တတ်ဘူး ပျိုးရဲ့၊ ဒါနဲ့
စောစောတုန်းက ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောမချင်လို့ အိပ်နေတာတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က ရောက်ဖို့လိုသေးလား”

“လိုသေးတယ်၊ မနက်လေးနာရီလောက်မှ ရန်ကုန်ထဲဝင်မှာ
လေ”

“ပျင်းစရာကြီးနော်၊ ကိုရဲရင့်က ခရီးပဲ အမြဲတမ်းထွက်နေတော့ မပျင်းဘူးလား”

“မပျင်းပါဘူး။ ပျိုးပါလို့ ကျွန်တော်က စကားပြောနေတာလေ။ မဟုတ်ရင် ဟိုတွေး ဒီတွေး၊ ဟိုငေး ဒီငေးနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာကို”

ကားထဲ၌ ပျိုးနှင့်ကိုရဲရင့်ရဲ့ စကားပြောသံမှအပ အထူးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်းမှောင်လျက် ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။

“ဟိုရောက်ရင် တည်းမယ့်နေရာရှိလား”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့၊ နွေဦးရဲ့အစ်ကို ရှိပါတယ်။ ခွာညို FM က ဆောင်းဦးမောင်ဆိုတာ နွေဦးရဲ့အစ်ကိုလေ”

“ဪ”

ကိုရဲရင့်ရဲ့ ဪက ဘာကိုရည်ညွှန်းမှန်းမသိ ခပ်လေးလေး ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဘာမှ ဆက်မမေးလာတော့ချေ။

“ဆောင်းဦးမောင်ဆိုတာ သိပ်နာမည်ကြီးတာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက ရိုးရိုး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်ကျောင်း တတိယနှစ်၊ သူက မက်ကယ်နီကယ် ပထမနှစ်ကျောင်းသား”

ကိုရဲရင့်ရဲ့အသံက တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကိုလေးရဲ့ ကျောင်းသားဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ ပျိုး ဘာမှ မသိခဲ့ရာဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိသည်။

ရဲရင့်နိုင်အတွေးတွေက ထိုစဉ်တုန်းကဘဝဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် ကန်တင်းထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်မှာ၍ စာအကြောင်း ပေအကြောင်းများ ဆွေးနွေးနေကြသည်။ မြန်မာစာကျောင်းသားများဖြစ်သဖြင့် စာပေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ကလောင်သွေး၍ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ဒီနေ့ပြောသွားတာကို ငါ သိပ်သဘောမကျဘူးရဲရင့်”

ဝေမိုးရဲ့စကားကြောင့် ကျန်လူများ ခေါင်းထောင်သွားကြသည်။

“စာရေးချင်စိတ်ရှိရုံနဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလေ။ အဲဒါမှားတယ်ကွ။ စာရေးချင်စိတ်မရှိဘဲ ဘယ်လောက်ပုံပိုးပိုး စာရေးဆရာဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဓိကက စိတ်ပဲ၊ တို့ဘုရားတောင် ဟောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ စိတ်သာလျှင် အဓိကဆိုတာလေ”

“ဒါကတော့ ဆရာရည်ညွှန်းချင်တာကို မင်း ရေရေလည်လည် မသိလို့ နေမှာပါကွာ”

“အံ့မယ် ... စက်မှုကကင်း၊ တို့ကျောင်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အောင်ပွဲလာခံတာလေး၊ ဝိစာက သိပ်နာမည်ကြီးနေတဲ့သူ ကို လေ့လာဖို့လာတာ။ ဘာတဲ့ မာနရှင်မင်းသမီးဆိုလား ... ဟုတ်လား ကျော်ထူး”

အချိုးမပြေလှသည့်စကားသံကြောင့် သူ ခေါင်းထောင်၍ အသာငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူလဲဟု ထူးပြီး ရှာစရာမလိုပါ။ ယောက်ျားလေးငါးယောက်ထဲမှာ ထူးခြားထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသူ တစ်ယောက်။

အိတ်ကပ်အများကြီးပါသော ဘောင်းဘီမြင်းချေးရောင်ကို ကိုယ်ကပ် တီရှပ်လက်တို့နှင့် တွဲဝတ်ထားကာ အပေါ်မှ ဝှေ့စကပ် အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆံပင်တိုတိုထောင်ထောင်က ဦးရေပြားကိုတောင် မြင်ရသည်။

“အဲဒါ ... မက်ကယ်နီကယ်က ဆောင်းဦးမောင်တဲ့၊ လူကသာ ပထမနှစ်၊ အချစ်မှာတော့ ပါမောက္ခတောင်ဖြစ်နေပြီ”

ဝေမိုးရဲ့စကားက သူ့နားဆီသို့ ရောက်လာသည်။ သူဝေမိုး ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး -

“သူပြောနေတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဝေမိုး”

“E-major က မြတ်စောမုံလေ”

“ဘာ မြတ်စောမုံ ဟုတ်လား”

“ဒီချာတိတ် တို့မေဂျာဘက်ရောက်လာတာတော့ သိပ် မကောင်းဘူး”

“ထားပါကွာ၊ ဒါ ... တို့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ထားလို့တော့ သိပ်မရဘူး”

သူ ဝေမိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေမိုးက ဆောင်းဦး မောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး -

“သူက one week လို့ နာမည်ကြီးနေတာ”

“ဘာလဲ one week ဆိုတာ”

“သူ စလိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး ခွာပြဲတဲ့နေ့ထိက တစ်ပတ်ပဲကြာ ဘယ်၊ အဲဒီလောက် အစွမ်းထက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခက်တာတစ်ခု ကလည်း မိန်းကလေးတွေပါပဲကွာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကိုသာ ကွာမှန်းသိသိနဲ့ အတွဲခံနေတာ၊ တွဲရတာကိုလည်း ဂုဏ်ယူနေတာ၊ ဒီလို မလောက်လေး မလောက်စားအတွက်တော့ ဘဝင်ခိုက်စရာ ပေါ့ကွာ”

ဝေမိုးရဲ့စကားသံက ဆောင်းဦးမောင်ကို မကျေနပ်နေသလို ပါလား။

အသုံး (၁၅)

အချစ်ကြီးသူတိုင်း အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်တော့သည်။

“နင် ... နင် ... သိပ်ယုတ်မာတယ်”

သူ ထိုင်နေရ-မှ ထဖို့ပြင်တော့ ရုတ်တရက် နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ဘေးဘီသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိုင်ခုံအနီးတွင်ရှိနေသော စုံတွဲတစ်တွဲ။ ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေနှင့် အော်ဟစ်နေပေမယ့် ကောင်လေးက ခပ်အေးအေး။

“... ဒီကောင်လေးနဲ့ ဆုံကြပြန်ပြီ။”

အခုချိန်မှာ သူ ထထွက်သွားလျှင် သိပ်မလှမ်းသည့်အကွာ

အဝေးမို့ ကောင်မလေး ပို၍ အရှက်သည်းပေတော့မည်။

“ငါ့ကို နင် လှည့်စားစရာ အရှက်တစ်ရပ်မှတ်နေသလား။ ချစ်ပါတယ်ပြောပြီး အခုလို လမ်းခွဲစကားပြောတာ နင် နင် ငါ့မာနကို ရိုက်ချိုးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ထိုမိန်းမချောလေးကို သူ မြင်ဖူးသလိုတော့ရှိသည်။ ဘယ် မကျောကမုန်းတော့မသိချေ။

“အရှက်တစ်ရပ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ အဲဒီလိုဆိုရင် မဖြေရှင်းချင်တာတွေ မဖြေရှင်းရတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လမ်းခွဲကြရအောင်၊ မဟုတ်ရင် တို့က အသည်းခွဲခဲ့ပါတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေဦးမယ်”

“နင် ... နင်”

သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိတော့ မိန်းကလေးက ဆောင်းဦးမောင်၏ပါးကို ရိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် မထိပါ။ သူမရဲ့လက်ကို ဆောင်းဦးမောင်က ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး -

“ငါ့အသားကို ဘယ်သူမှထိခွင့်မရှိဘူး မြတ်နိုးချို့။ ဒီလိုမျိုးနဲ့ ကြိုးစားရင် မင်းမှားသွားမယ်၊ မြေဆိုတာ အမြဲတမ်း အစွယ်ရှိပြီး သား”

“နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်”

ပို၍ ထွက်ပြေးသွားသော မိန်းကလေးကို ဆောင်းဦးမောင်က ဘာမှ မဆိုသဘူတစ်ယောက်လို ကျောခိုင်းပစ်ကာ ဖုန်းဆက်နေသည်။

ဒီလိုကောင်တွေကြောင့်ပဲ ယောက်ျားတွေ သိက္ခာကျနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“နောက် ရန်ပွဲတွေလည်း မကြာခဏဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူနားမှာရှိတဲ့ လေးယောက်က သူ့အတွက် အသက်ပဲအသေခံတော့ မလောက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသနေကြတယ်၊ သူတို့ငါးယောက်က ဘယ်နေရာသွားသွား မခွဲအတူပဲ”

“အဲဒီလောက်ထိတောင်လား”

“ဒါထက်မကတဲ့အရာတွေ အများကြီးပါပဲ ပျို။ ကိုယ် အံ့ကြတာ သူဟာ ပျိုတို့နဲ့ ဒီလောက်ထိ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး”

“ကိုလေးက ပျိုတို့နဲ့ မောင်နှမတွေလိုပါပဲ၊ နှစ်အိမ် တစ်အိမ် နေလာကြတဲ့သူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့... နွေဦးတို့မောင်နှမကြားမှာ ကိုလေး တစ်ယောက်တည်း တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဖြစ်နေတာ”

“ပျိုက သူ့ကို ကိုလေးလို့ ခေါ်တာလား”

“ဟုတ် ... မောင်နှမတွေက ကိုလေးလို့ပဲခေါ်ကြတာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိဘတွေကတော့ ကိုဦးလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ”

ကိုလေး၏သတင်းတွေဟာ ပျိုထင်တာထက်တောင် ဆိုးပေပါလား ကိုလေးရယ်။ ပျို ဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့ နားထောင်လို့ ရမှာလဲ။ ကိုလေးရဲ့ ဒီလိုသတင်းဆိုတွေကြောင့် ကိုလေးနဲ့ပျို ပိုပြီးဝေးလာပြီ။

ငြိမ်သက်နေပေမယ့် အတွေးကမငြိမ်ပါ။ နောက် မျက်ဝန်း၌

ရေခဲမြစ်များ စီးဆင်းနေသည်က အသံပဲ့ ရှိုက်သံပဲ့ မျက်ရည်တွေပါ။

တော်သေးရဲ့ ကားထဲ၌ မီးအလင်းရောင်မရှိပေလို့။ မဟုတ်လျှင် ပျို မည်သို့မှ ထိန်းချုပ်၍ ရနိုင်မည်နည်း။

“ဒါနဲ့ ... အခု သူက ခွာညို FM မှာဟုတ်လား”

ပျို မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်ကာ ခေါင်းကို ဖြေးညင်း

နာ ညိတ်ပြီးမှ -

“ဟုတ်တယ် ... လေးနှစ်တောင်ရှိပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က FM တွေ သိပ်နားမထောင်ဖြစ်ဘူး။

အခုကုန်ပြောရရင် တီဗီတောင် သိပ်မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ အားရင် စာဖတ်၊

အရေးဖို့ ဈာန်ဝင်လာရင်စားရေး၊ ခရီးထွက်နဲ့ တကူးတက ကြည့်ဖြစ်၊

အထောင်ဖြစ်တာ သိပ်မရှိဘူးလေ၊ သူ အိမ်ထောင်တောင် ကျနေပြီ

လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ လူပျိုဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်

အောက်အောင် အပျော်တောထဲ ရောက်နေတယ်ပေါ့၊ နားထောင်သူ

တွေက ရုပ်မမြင်သေးလို့ အသံနဲ့တောင် ခင်ချင်တယ်၊ မိတ်ဆက်

အားပြောနေတာ တကယ်လို့များ သူ့ရုပ်ကိုမြင်ရင် နှစ်ခါတောင်

ချစ်ရေးဆိုရမယ် မထင်ဘူး”

“ကိုရဲရင့် ... တော်ပါတော့၊ ပျိုဟာ ကိုလေးရဲ့ညီမ

တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ကိုလေး မကောင်းတာသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အဲဒီလောက်ထိ မပြောပါနဲ့”

“ပျို”

သူ့အသံကြားမှ ပျို၊ ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာသည်။ ဖုတ်စကားလွန်သွားပြီ။ ပျို၊ ရဲခဲစားချက်တွေ ဘယ်သူမှ မိမိမိသိရှိလို့ မကြားဘူး။

“Sorry ကိုရဲရင့် ပျို၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ပျို”

အသုံး (၁၂)

အချစ်ဟာ ပျားရည်မြစ်တစ်စင်းပါပဲ။

“ကလင် ... ကလင်”

“ကျွတ်”

နောက်ကျနေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ကာ သွားဖို့ ဆန္ဒကို လျှင်မြန်စွာ ဖျတ်လတ်စွာ ပြုလုပ်နေဆဲမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းက ခြေထောက်ဖြင့် သူ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မကိုင်ဘဲနေပေမယ့် ဖုန်းက ခြေထောက် တစ်တံတီမြည်နေဆဲ။ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ လေး နာရီခွဲနေပြီ။

အမှန် ... သူက ကားကြီးကွင်းဆီသို့ စောရောက်အောင်

သွားရမှာ။ နွေဦးတို့က တစ်ခါမှ ခရီးထွက်ဖူးကြတဲ့သူတွေမဟုတ်။
ဟော်ကြာ စောရောက်နေလျှင် တက္ကစီသမားတွေ ဆွဲခေါ်ရာသို့
ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ပါသွားလိမ့်မည်။

အဆုံးသတ်ကြယ်သီးကို တပ်ပြီး ကားသော့ကို ဆွဲယူလိုက်
သည်။ ဇွဲကြီးစွာ မြည်နေသော ဖုန်းကို ဇွဲဆုပေးလိုက်သည်။ Scene
ပေါ်တွင်ပေါ်နေသည့် ဖုန်းနံပါတ်က ဝါသွေးခြယ်၏ ဖုန်းနံပါတ်။

“ဟယ်လို”

“မောင် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဝါခေါ်တာ (၅) မိနစ်
မကတော့ဘူး သိလား၊ မောင် ဒီချိန်ထိ မအိပ်တတ်တာ ဝါသိတယ်”

“ဝါ ... လိုရင်းကိုပြော၊ မောင်မှာ အဲဒီလောက် အချိန်မရ
ဘူး”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ဝါသွေးခြယ် ဆွေဆွေခန့်ဒေါသဖြစ်တော့
သည်။ လူလေးသေးသလောက် အသံစွာသော ဝါက -

“ကိုယ့်ချစ်သူကို စကားပြောတာ လိုရင်းတိုရှင်းပြောရ
လား”

“တော်ပြီ ... ငါ အလကားနေ မင်းဖောင်းမနေနဲ့၊ ဒီနေ့
... ကိုယ် အလုပ်လာချင်မှလာဖြစ်မှာ၊ မလာဖြစ်ရင် ဖုန်းလှမ်းဆက်
မယ်”

“နေပါဦး ... မောင်က ဒီနေ့အလုပ်မလာရအောင် ဘယ်သူ
နဲ့ ချိန်းထားလို့လဲ၊ ဒါကို မသိရရင်တော့ ဝါက တတွတ်တွတ်

ဆက်နေမှာပဲ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝါမှာ ဒီလောက်အခွင့်
အရေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား၊ ပြော ... မောင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

သူ နာရီကိုငုံ့ကြည့်တော့ ငါးနာရီထိုးနေပြီ။

“ကိုယ့်ညီမလေး လာလို့”

“ဟယ်လို ... မောင် မောင်”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ထွက်၍ သော့
ခတ်လိုက်သည်။ အောက်ဆုံးမြေညီထပ်၌ရှိသော ကားပါကင်မှာ သူ
ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်း၌ One week ဟု နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့သူ၊ ဝါသွေးခြယ်
နှင့်မှ ယခုထက်ထိ အတွဲမပျက်သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကတောင်
ဇားရတော့မလား မေးနေကြသည်။

သူ့အတွက်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ယခုမပြောနှင့် ဟို
ယခင်ကတောင် မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ဒါကိုများ ဝါသွေးခြယ် ကြားသွားလျှင်
ညော်သို့နေမည်နည်း။

သို့သော်လည်း သူ့အလိုက်ကိုသိသော ဝါသွေးခြယ်ကိုတော့
သူ အထင်မသေးရဲချေ။

ထက်နိုင်ကတောင် -

“ဝါသွေးခြယ်က မင်းနဲ့မတွေ့ခင်ကတည်းက ဆရာကြီး၊
ဆောင်းဦးမောင်ကလည်း ဆရာဆိုတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး မီးပွင့်တော့
ဇားပဲ၊ အဲဒီကျောင်းတက်တုန်းက သူ့သာ တို့စက်မှုကဆိုရင် မင်းရဲ့

One week ထဲ ပါမှာဗျာ၊ သူက မန္တလေးစက်မှုကကိုး။ သူကလည်း မခေပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတိုင်းကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့ အလှဘုရင် မလေး၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်း ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်တာ မဟုတ် လား”

သူ ထက်နိုင်ရဲ့စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ငြိမ်နေတော့ ရာဇာက လည်း မလျှော့သည့်လေသံဖြင့် -

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ ကြည့်ပါလား ... ဒီကောင် ပြုံးနေပုံ ထောက် သွားပေါက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျောင်း၌ အတွဲညီခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းငါးယောက်။ အလုပ် ရတော့ ထက်နိုင်ရယ်၊ ရာဇာရယ်၊ သူရယ်က တစ်နေရာတည်းထဲမှာ ဖြစ်ကြပြီး ရဲဟန်နှင့်လင်းသစ်ကတော့ နိုင်ငံခြားသွားကြသည်။ သို့သော် သွားလိုက်ပြန်လိုက်ဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားတာရယ်လို့ မရှိ။ အားလုံးက ယခုထက်ထိ လူပျိုဘဝနှင့် ပျော်တုန်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဘာပြောပြော ဘယ်သူရယ်လို့ ငါ သေချာမပြော သေးဘူးနော်”

“ဘယ်လို”

“ဝါသွေးခြယ်တစ်ယောက်ပဲ မင်းအနားမှာရှိနေတာကို ဘယ် သူရယ်လို့ မမြောသေးဘူးဆိုတော့”

“သူ ငါ့အနားမှာ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ နှလုံးသားက လှုပ်ခတ် မှ အချစ်ဆိုတာ ပေါက်ဖွားမှာ၊ ငါ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်နိုင်အောင်

ဘယ်သူမှမရှိသေးဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မမြည်းစမ်းသေးဘူး။ ငါ ထောင် ထဲဝင်မယ်လို့ မင်းတို့ ထင်နေသလား”

“ဟား ဟား ... တယ်ဆိုပါလား။ ဆောင်းဦး ... မင်းက ကောင်းအဆန်းတွေဆိုလို့ ဘာတဲ့ ... မင်း ရင်ကိုလှုပ်ခတ်နိုင်အောင် ဖွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူ မရှိသေးဘူး ... ဟုတ်လား”

ထက်နိုင်နှင့်ရာဇာက သူ့ကို လှောင်ရယ်ကြသည်။

သူ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကားဝင်းသို့ ရောက်တော့ အလင်းရောင်တောင်သန်းနေပြီဖြစ်သည်။ သူ ကားကို လွတ်သည့် နေရာတွင်ရပ်ပြီး မြတ်မန္တလာထွန်းဂိတ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားဂိတ်၌ သူ့ကိုစောင့်နေသည့် နွေဦးတို့ကိုမတွေ့ရချေ။ သူ့ကိုမတွေ့ သဖြင့် ကားငှားသွားကြသလားမသိ။ ဟိုဒီခေါင်းတောက်အောင် ကြည့် မိသည်။

“ကိုလေး ... နွေဦးတို့ ဒီမှာ”

လူအုပ်ကြားထဲမှ ထိုးထွက်လာသောအသံကြောင့် သူ လှည့် ကြည့်မိသည်။ နွေဦးက သူ့အနားသို့ရောက်တော့ -

“ကြာလိုက်တာ ကိုလေးရယ်၊ နွေဦးတို့စောင့်နေတာ ဒီမှာ လည်ပင်းရည်နေပြီသိလား။ ကိုလေးဖုန်းဆက်တာလည်း စက်ပိတ် ထားတယ်ပဲ ဖြေနေတာ”

“နေပါဦး ... ကိုကြီးပြောတော့ ညည်းရယ် ပျိုးလက်ာရယ် ဆို”

“ပျိုး ပါ၊ပါတယ်၊ ဟိုမှာ အထုပ်တွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ စောင့်နေတယ်”

သူ နွေဦးညွှန်ပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံးကို မယုံနိုင်အောင် ထပ်ခါတလဲလဲ ပွတ်ရင်း-

“အဲဒါ ... ပျိုးလင်္ကာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုလေးရဲ့”

ပျိုးလင်္ကာက သူ့ကိုမမြင်။ လူတစ်ယောက် အပျိုးသား
တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။

ဟိုတုန်းက ရုပ်ဆိုးမဟု သူ ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ အသားမည်း
မည်းနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ပွပွနေတတ်သော ပျိုးလင်္ကာသည် ယခုတော့ တခြား
စိပါလာ။

အဖြူခံပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်ပွင့်ဖတ်တွေရောနေသည့်လုံရည်
နှင့် အစိမ်းရောင်ရင်ဖုံးဆန်းဆန်းနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ပခုံးထက်၌
ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့် သရိုးစတတ်ကေဖြစ်သည်။

သူမနှင့်စကားပြောနေသူက အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်
နှင့်ဖြစ်သည်။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ကို သားရေကျာကင်နှင့်
တွဲဝတ်ထားသည်။

“ကိုလေး ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပျိုးဆီက အဝတ်အိတ်တွေ
သွားကူသယ်ရအောင်လေ”

“ဪ... အေး”

နွေဦးက သတိပေးမှ သူ အသိဝင်လာသည်။ သူနှင့် ညီမ
လေး ပျိုးလင်္ကာတို့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုလူက ညွှန်ပြလိုက်
ဟန်တူသည်။ ပျိုးလင်္ကာသည် စကားပြောမပျက် သူတို့တက် လှည့်
ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသွားသည်။

“နွေဦး ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုရဲရင့်”

“ပျိုး ... သွားမယ်၊ ဪ... ပျိုးပြောထားတဲ့စာအုပ်
ရန်ကုန်အိမ်မှာရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ရှာတွေ့ရင် ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုရဲရင့်၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

အင်း ... ရုပ်ဆိုးမလေးကလည်း စကားတွေတတ်လာ
ပါလား။

ထိုလူက နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည်။ အထုပ်အပိုးတွေ
သယ်သည့်အထိ သူ စကားမပြောမိချေ။

“ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ အသက်ရှူကျပ်သွားသလိုပဲနော် ပျိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်ဆိုတာ အသေကျပ်
အနေကျပ်တဲ့မြို့တဲ့ ဒါပေမဲ့ ... များသောအားဖြင့် လူတွေက ရန်ကုန်
မှာ ပျော်ကြတယ်၊ တို့မြို့မှာ သင်လို့မရတဲ့ပညာတွေ ဒီမှာ သင်လို့
ရတယ် မဟုတ်လား။ ပျော်တတ်တဲ့သူတွေက ရန်ကုန်မှာ ပိုပျော်ကြ
တယ်၊ နယ်ကဆိုရင် ခဏတဖြုတ် အလည်လာတာတောင် ကြာကြာ

မနေနိုင်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ပျိုး ကိုလေးကို ရွဲတာထင်တယ်”

နေ့ဦးရဲ့မေးခွန်းကြောင့် သူ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှာ ပျိုး
လက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပျိုးက မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး
ကားအပြင်ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာလွှဲသွားကာ -

“မရွဲပါဘူးဟာ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကိုပြောတာပါ”

“ဦးနဲ့အန်တီမြကော နေကောင်းရဲ့လား ပျိုးလက်”

ကိုလေးနှင့်ပျိုးသည် ဘယ်သောအခါမှ ရင်းနှီးနှေးထွေးလာ
ခြင်း မရှိနိုင်တော့ဘူးလား။ စိမ်းသက်လွန်းသော အကြည့် အပြောတွေ
အတွက် ပျိုး ရင်နာသော်လည်း ဘာပြောနိုင်မည်နည်း။

“ကောင်းပါတယ် ကိုလေး”

အသုံး (၁၃)

အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါး
လှ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ပျိုးနှင့်နေ့ဦးပါလာသည့် ပစ္စည်းများ၊ အဝတ်အိတ်များကို
နေရာချလိုမပြီးသေးခင်မှာ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ကိုလေးလား နေ့ဦး”

“မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်၊ ကိုလေး အခုလေးတင်
ထွက်သွားတာ၊ နေ့ဦး ... ငါ တံခါးသွားဖွင့်လိုက်ဦးမယ်”

နွေဦးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တံခါးသွားဖွင့်လိုက်လေသည်။
“ဟင် ... မဝါ”

နွေဦးထံမှ အာမေဗိုတ်သံကြောင့် ပျိုးလက်ထဲမှာကိုင်ထား
သော စာအုပ်တွေက လျော့ခနဲ အောက်သို့ပြုတ်ကျကုန်သည်။ ထို့
ကြောင့် ချာခနဲ အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အနက်ရောင်ကွာတားပန်းနှင့် အဖြူရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး ... ရွှေအိုရောင်ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ဖြစ်နေ
သည်။

“မနက်က ဆောင်းဦးလာကြိုမယ်ကြားတယ်လေ၊ မလည်း
ရုံးချိန်ပြီးတာနဲ့ ဒီကိုပဲတန်းလာခဲ့တာ ... ဆောင်းဦးကော”

“ကိုလေးအပြင်သွားတယ် မဝါ၊ ဒီနေ့ နွေဦးတို့က ထမင်း
ချက်နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူးလေ၊ အဲဒါ ကိုလေးက မြို့ထဲသွားရင်း
ဝယ်ခဲ့မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ... မလည်း မနက်ဖြန် နွေဦးတို့ကို ထမင်းဖိတ်
ကျွေးမှထင်တယ်”

“မနက်ဖြန် နွေဦးတို့ မအားတော့ဘူးမဝါရဲ့၊ သင်တန်း
စတင်ရတော့မှာလေ”

ဝါသွေးခြယ်ရဲ့အကြည့်က ပျိုးထံ ရောက်လာသည်။

“သူက ပျိုးလင်ကံမဟုတ်လား၊ မလားတုန်းက တစ်ခါ
မြင်ဖူးတယ်လေ၊ ရုပ်တော်တော်ပြောင်းသွားတယ်နော်”

ပျိုး အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ပျိုးလင်ကံဆိုတဲ့
ရုပ်ဆိုးလေးဆိုတာ သေတဲ့အထိ ပြီးနိုင်မည်မထင်ပေ။

“နွေဦးရေ ငါ ရေချိုးတော့မယ်။ နောက်နေ့မှ ဆက်လုပ်ကြ
တာပေါ့”

“အေး ... ချိုးလေ၊ နင်ချိုးပြီးရင် ငါချိုးမယ်၊ မဝါ ကော်ဖီ
သောက်ဦးမလား”

“နေပါစေ ... မ၊က ညဉ့်သည်မှမဟုတ်တာ၊ နွေဦးတို့
သုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”

ပျိုး နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့၊ မကြာခင် အိမ်ကြီးရှင်ဖြစ်တော့မည့်သူက
ညဉ့်သည် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။

ပျိုးရေချိုးပြီးတော့ နွေဦးချိုးသည်။ ပျိုး သနပ်ခါး ခပ်ပါးပါး
လိမ်း၍ အဝတ်အစားလဲပြီးချိန် ညဉ့်ခန်းထဲမှစကားသံများ ဆူညံအောင်
ကြားရသဖြင့် ထွက်ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း ယောက်ျားလေးသံ
များမို့ ထွက်မကြည့်တော့ပါ။

သူတို့ငါးယောက်က သိပ်အတွဲညီတာဆိုသော ကိုရဲရင့်ရဲ့
ကောင်းက ပျိုးနားထဲ ရောက်လာသည်။

“ညဉ့်သည်ရောက်နေတာလား ပျိုး”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ် ... မဝါရှိတာပဲ ငါ မထွက်တော့
ဘူး”

နွေဦးက အဝတ်အစားလဲနေရင်း -

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တို့က ကိုလေးရဲ့ညီမတွေပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော မဝါက ဧည့်သည်ဆိုတော့ ကိုလေးမရှိတုန်း တို့တစ်တွေပဲ ဧည့်ခံချမှာမဟုတ်လား”

နွေဦးက အဝတ်အစားလဲပြီး ဆံပင်များကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖြိုးကာ -

“သွားကြရအောင်”

ပျိုးလည်း မနေသာတော့ပဲ ထလိုက်လာရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ၌ အမျိုးသားနှစ်ယောက် မဝါနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ နွေဦးနှင့်ပျိုးကိုမြင်တော့ စကားပြောတာ ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက်ပျိုးကို တစ်ခါထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“အဲဒါ ဆောင်းဦးမောင်ရဲ့ ညီမလေး နွေဦးမောင်တဲ့၊ ဟိုက သူတို့နဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လိုနေတာ ပျိုးလင်ကားတဲ့၊ နွေဦးရေ ဒါ ဆောင်းဦးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ထက်နိုင်ခဲ့ရာဇာတဲ့၊ လင်းသစ်နဲ့ရဲမာန်ကတော့ နိုင်ငံခြားရောက်နေတယ်”

“ဆောင်းဦးမှာ ညီမရှိတာ သိပေမယ့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ငါ့ညီမလေးတွေက အချောလေးတွေပဲ”

ပျိုး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပစ်လိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို မြင်တွေ့လိုက်သူက ရာဇာ ဖြစ်သည်။

ပျိုးလင်ကဆိုသည် မိန်းကလေးသည် သူတို့ကိုလည်း

ကြည့် ဘယ်မှမကြည့်ဘဲ စားဖွဲ့ပြင်၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုတည်းကိုသာ ချစ်ကြည့်နေသည်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးကောက်ချထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ ... ဟိတ်ကောင်တွေ၊ သတင်းရတာလည်း မြန်လှသည်လား၊ ငါတော့ ဒီနေ့ ဘယ်မှ မထွက်ရသေးဘူး”

“မဝါပြောတာလေ၊ မင်း မနက်က ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ နန်းချသွားတာ မကျေနပ်လို့တဲ့”

“ကြည့် ... ထက်နိုင်ကတော့ တို့ကို ဆောင်းဦးနဲ့ ရန်တိုက်မေးနေပြန်ပြီ၊ အဲဒီလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး”

“ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီပဲ၊ နွေဦးတို့ စားဖွဲ့ပြင်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

ပျိုးနှင့်နွေဦး စားသောက်ဖွယ်ရာအထုပ်များကို ယူ၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ငါတော့ ဒါတွေ စားနိုင်မယ်မထင်ဘူး နွေဦးရယ်၊ ထမင်းစားရရင် ည ခိုက်ဆာနေမယ်ထင်တယ်”

ခေါက်ဆွဲကြော်များကို ပန်းကန်များထဲသို့ ပြောင်းထည့်ရင်း ပျိုးပြောတော့ -

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မုန့်တွေရှိသားပဲ၊ ပူမနေပါနဲ့၊ ဆာရင်သာဖြစ်လဲ အောက်ဘက်မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ ရှိသားပဲ”

“ပါလာသမျှကုန်ရင် အိမ်ပြန် ပိုက်ဆံပြန်တောင်းနေလို့မယ်”

“အံ့မယ်... တို့ကိုလေး သူဌေးတစ်ယောက်လုံးရှိလားခဲ မပူပေါင်”

“ဟိတ်... ဘယ်သူ့ကို သူဌေးလို့ပြောတာလဲ”

မရင်းနှီးပါပဲ တရင်းတနှီးပင်ပြောလာသော သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပျိုး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ကိုလေးကို သူဌေးလို့ပြောနေတာ အစ်ကိုရဲ့”

“ညည်းအစ်ကိုကို ယုံစားရင်တော့ မှားမယ်၊ ညည်းအစ်ကိုကဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပြတ်လပ်နေတာ”

“ထက်ကွာ... ရာဇာ... တော်ကြ၊ ကလေးတွေက အိမ်က အဟုတ်သတင်းတွေပို့နေလို့ ငါ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးကုန်တော့မယ်လား ဝါ... ထိုင်”

ကိုလေးက သူ့ဘေးနား၌ မဝါကိုထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် ပျိုး မျက်လွှာချထားရင်းမှ စစ်ခနဲ နာကျင်အောင်ခံစားရလေသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စိတ်မပါစွာ စားရင်း မြင်ကွင်းတွေ၊ နားတွေက ဆူညံရှုပ်ထွေးလှသည်။

“ပျိုး... တော်ပြီလား၊ နင် ဗိုက်ဆာနေမှဟယ်၊ ဒါ... စားလို့မကောင်းရင် ငါတို့ အောက်ဘက် ခဏလျှောက်ရအောင်

နင်စားချင်တာ စားပေါ့”

နွေဦးက ပျိုးကိုလှမ်းပြောသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ ငါ ရှေ့မှာစောင့်နေမယ်လေ”

နွေဦးက ချက်ချင်းပင် ထလိုက်လာသည်။ ပျိုးတို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နှင့် နာရီဝက်ကြာတော့ စားချင်တာတွေဝယ်ကြသည်။ နေ့ကုန်မြို့ရဲ့ညက စည်ကားသက်ဝင်နေသည်။ ကားတန်းရှည်ကြီး တလည်း မမြင်စဖူး အမြင်ထူးနေလေသည်။ ပျိုးတို့ ကားတန်းတွေကြားက ခပ်မြန်မြန် ကူး၍ ဒီဘက်ပြန်လျှောက်လာသည်။

“နွေဦး... ကိုလေး အပြင်ခဏသွားဦးမယ်၊ မစောင့်ကြနဲ့”

ကိုလေးမှာ သော့ပိုရှိတယ်”

မှောင်ရိပ်သန်းနေသောလှေကားထစ်တွေကို ဖြတ်ကျော် လိုက်စဉ် လူမမြင်ရဘဲ အသံကိုကြားရသည်။

တစ်ယောက်ကို ငါမှ တကယ်မသိတာ၊ နာမည်တစ်ပြောလေ”

“ပျိုးလင်္ကာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး”

“ဘာလဲ ... မင်း သဘောကျလို့လား”

သူ ခပ်ရဲ့ရဲ့မေးလိုက်သည်။ ပျိုးလင်္ကာအကြောင်း ဟိုအရင် တုန်းက ဘယ်သူမှ အရေးတယူလုပ်၍မပြော၊ အရေးတယူလုပ်မည့်သူ တောင် မရှိ။ ဒါကိုများ။

“ငါ့ကိုကြည့်ရင်တော့ သဘောကျရ အကြောင်းလား”

“ဟာ ... ရာဇာ မင်းက အခုမြင် အခုကြိုက် လွန်လွန်းလှ ချည်လား”

“Love is blind တဲ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ... စတာပါ။ ကြိုက်တာ ချစ်တာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားတာ၊ သူ ဘယ်လိုကြည့်တာလဲ၊ သူ အတွင်းသဏ္ဍာန်မှာ ဘာတွေရှိနေတာလဲ သိချင်လွန်းအားကြီးတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေပါ။ ဒီလောက်မျက်နှာကြောတင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး အခုမှ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ တို့ ကျောင်းသားဘဝက တင်းတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ဟန်ဆောင်ထားတာ၊ သူက တကယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်တဲ့ ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာ”

“အေး ... ဒီတစ်ခုတော့ ငါထောက်ခံတယ်ရာဇာ၊ တို့ ရယ်စရာတွေပြော အားလုံးရယ်ကြပေမယ့် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်လည်း မကြည့်ဘူး၊ ရယ်လည်း မရယ်ဘူး၊ သူတစ်ယောက် တည်း စားဖွဲ့မှာ ထိုင်နေသလိုပဲ၊ ရိုင်းတာမဟုတ်ပေမယ့် ထယ်တယ်

အသုံး (၁၄)

အချစ်သည် စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်က စတင်တတ်သည်။

“ကောင်မလေးက ခပ်တင်းတင်းပါလား ဆောင်းဦး”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ရာဇာ”

သူ ရာဇာစကားကို နားမလည်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကို မွှေနှောက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့အမှုအရာက ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသလိုပင်။ ပြောစရာတွေလည်း များစွာရှိပေ သည်။

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

“ဘာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ရမှာလဲ၊ မင်းတို့ပြောခဲ့

ကွ၊ သူ့ပုံစံက ဘယ်သူ့ကိုမှ မတူသလို မတန်သလိုပုံစံတော့ မရှိတော့
မဟုတ်ဘူး”

“တော်ကြပါတော့၊ မင်းတို့တွေမှာ တခြားပြောစရာ
အကြောင်းအရာတွေ မရှိဘူးလား”

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးမေးတော့ နှစ်ယောက်သား ပန်းတွန်
ကာ -

“အရှုံး အမဲသားကျွေးတယ်ပဲဆိုဆို မေးပါရစေဦး
ပျိုးလင်္ကာဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“မင်းတို့ပြောတဲ့ ပျိုးလင်္ကာရဲ့အကြောင်း ငါတစ်ခါမှ မစဉ်း
စားခဲ့ဘူး။ ဆိုပါဦး မင်းတို့ရှုပ်ရှည်နဲ့ သူ့ထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
ရနိုင်ရဲ့နဲ့ ဘာမှ ကြိုက်စရာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ချီးမွမ်းနေတာ
အံ့ဩတယ်။ ပျိုးလင်္ကာဟာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ သာမန်ထဲက သာမန်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထက် ဘာမှမပိုဘူး”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို
တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိ။

“ဟ ... ငါပြောတာ ကြားကြရဲ့လား”

ပထမဆုံး စတင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သူက ရာဇာ။

“မင်းနဲ့သူက ဓာတ်တည့်ပုံမရဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်လား

... ဆောင်းဦး”

“မင်းသိသားပဲ”

“သိတာပေါ့၊ ငါက မင်းညီမလေးတွေကို အချောလေးတွေပဲ
ဆွဲပြောတော့ ပျိုးလင်္ကာက မဲ့သွားတယ်။ အဲဒီအဓိပ္ပယ် အခုမှ ငါ
သဘောပေါက်တော့တယ်”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်
သည်။ အံ့လည်း အံ့ဩသည်။ ထူးလည်းထူးဆန်းသည်။ ဘယ်
မိန်းကလေးရဲ့အကြောင်း ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူတို့ကြိုက်ခဲ့ဖူးသော
မိန်းကလေးတွေရဲ့အကြောင်းတောင် သူငယ်ချင်းတွေစုံလျှင် မပြော
ထုတ်တဲ့ ဒီကောင်တွေက ယခုမှမြင်ဖူးတဲ့ ပျိုးလင်္ကာရဲ့အကြောင်းကို
အချိန်ကုန်ခံ ပြောနေသည်။

“မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတွေက လှတဲ့မိန်းကလေးတွေ
ထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“သွားစမ်းပါ ... အပိုတွေ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်နော် ဆောင်းဦး။ မင်း မယုံမရှိနဲ့၊
မာနကြီးတဲ့မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်နဲ့မာန
ဆုံတောင် လဲရဲတယ်။ ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကြိတ်ကျချင်ကျမယ်၊
မာနကိုတော့ နည်းနည်းမှ အထိမခံဘူး”

“မင်းရဲ့ အဘိဓာန်ကလည်း ထူးဆန်းလှချည်လား ထက်နိုင်
သူ ဘယ်လောက်မာနကြီးပြပြ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘယ်လောက်
မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ one week ထဲရောက်လာတာ
ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကဘာလဲ ပျိုးလင်္ကာကို”

“နိုး နိုး... ငါ့ရဲ့ one week မပြောနဲ့ အတွေးတွေထဲမှာ တောင် ပျိုးလင်္ကာမရှိဘူး၊ မှတ်ထား... ဆောင်းဦးမောင်က အလှကြိုက်တယ်၊ သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်က ပျိုးလင်္ကာလို မိန်းကလေး ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူး”

“တကယ်”

“ယုံလိုက်မယ်နော်”

နှစ်ယောက်သား သူ့ကိုလှောင်၍ ရယ်ကြသည်။ ရာဇာဓိပတိ ရယ်လက်စနှင့် -

“တို့စောင့်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဆောင်းဦးမောင်က ပျိုးလင်္ကာက ဘယ်တော့မှမကြိုက်ဘူးဆိုတာ၊ ပြီးမှ လွတ်တဲ့ငါးကြီးမနေနဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ် that right”

“စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

သူ အသေချာဆုံး အပိုင်နိုင်ဆုံး ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို မျက်လုံး၌ အထင်ကြီးစရာကောင်းသည့် ပျိုးလင်္ကာသည် သူ့အတွက် တော့ ဘာမှမဟုတ်သည့် မိန်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။

အသုံး (၁၅)

တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာ ရင်နာနာနဲ့ အဆုံးသတ် ရတတ်သည်။

“ပျိုးရေ... ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ နွေဦး၊ မိန်းချစ်မမေ့နဲ့ဦးနော်”

ပျိုးက လိုအပ်သည့်စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖိုင်နှင့်ထည့်ယူပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ နွေဦး တံခါးပိတ်တာကို စောင့်ပြီး နှစ်ယောက် သား အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကိုလေးက (၅) လွှာမှာနေ သဖြင့် ဆင်းရလျှင်အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း တက်ရလျှင်တော့ မချောင်ချေ။

နွေဦးက ခေါက်ထိုးကိုဖွင့်ရင်း -

“တို့ အိပ်တောင် ဖုန်းမဆက်ရသေးဘူးနော်၊ တော်ကြာ
စိတ်ပူနေဦးမယ်”

“ငါကဖြင့် မနေ့ကတည်းက သတိပြုပြီးသား၊ လူရှုပ်နေလို့”

ရန်ကုန်ရဲ့နေဟာ ပူပြင်းလွန်းလှသည်။ မှတ်တိုင်မှာ စောင့်ရ
သည်ကလည်း ကြာလှသည်။ ရန်ကုန်မှာပြောစမှတ်အဖြစ်ဆုံးကတော့
ဘတ်စ်ကားစီးရတာဖြစ်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နေရာအရပ်ရပ် မည်သည့်နေရာများတွင်မှ
ဘတ်စ်ကားဆိုတာမရှိဘဲ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်တစ်ခုတည်းမှာသာ
ဘတ်စ်ကားရှိသည်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာတော့ အတော်ကောင်းသည်။

ပျိုးတို့စီးတဲ့အချိန်က နေပြင်သဖြင့် လူသိပ်မကျသောကြောင့်
အဆင့်ပြေပါသည်။ ဘတ်စ်ကားအလာကိုစောင့်ရင်း စကားပြောနေကြ
ချိန် ပျိုးတို့အနီး၌ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်မိတော့-

“ပျိုး”

“ကိုရဲရင့်”

ကိုရဲရင့်က ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ စတိုင်ဘောင်းဘီ
နီမီးရောင်ကို အပြာနုရောင် အကွက်လေးတွေပါသည့် ရှုပ်လက်တိုနှင့်
တွဲဝတ်ထားသည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“သင်တန်းပေါ့ ကိုရဲရင့်ရဲ့”

“ကျွန်တော် လိုက်ခိုပေးမယ်လေ”

“ကြီးပွားနေတယ်ပေါ့လေ”

နွေဦးက စနောက်လိုက်သည်။ သူက မျက်နှာနီနီနှင့်ရပ်ကာ

“မကြားဝံ့ပါဘူးဗျာ”

“အချိန်နီးနေပြီပဲ သွားတာပေါ့နော့”

နွေဦးက သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပျိုးကို အဖော်ညှိ၏။

“လာပါ... ကျွန်တော် ကိုက်မစားပါဘူး”

ကိုရဲရင့်သည် ပျိုး လေးစားရသောယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာဆိုသည့် သူ့ဂုဏ်ဒြပ်ကို လေးစားသလို၊ စိတ်
သဘောဖြူစင်ကာ အပြစ်တမ်း အစိုးခံပဲ တွေးတတ်ခြင်းမို့ သူ့နဲ့ တွဲသွား
တဲ့လာလုပ်ရသည့်အတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပြောတော့
မှာပဲဟု စိုးရိမ်ပူပန်စရာမလိုပါ။

ကားတန်းရှည်ကြီးက မီးပွိုင့်မိသွားသည်။ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်
ကတော့ နာမည်ကြီးမီးပွိုင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်လောက် မီးပွိုင့်မိလိုက်
သည်နှင့် စောင့်ပေဦးတော့ အမုန်း။

“ဟင်”

ရင်တွင်း၌ တိတ်ဆိတ်သောအာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာသည်။
နွေဦးနှင့်ကိုရဲရင့်ကတော့ မြင်ပုံမရ။ စကားကောင်းနေကြသည်။
ကိုလေးနှင့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဝါသွေး
ခြယ်တော့ မဟုတ်။

ကိုလေးက သူ့ပခုံးထက်မှီနေသော မိန်းကလေးကို ဖက်လိုက်သဖြင့် ပျိုး မျက်နှာလွဲလိုက်မိသည်။ လူတွေရှေ့မှာ ပျိုးဟာ ဘာမှမဖြစ်သလို နေနေရပေမယ့် ဒီရင်ထဲမှာ တစ်စစီကြေကွဲနေတဲ့ ပျိုးရဲ့နှလုံးသားကို ဘယ်သူမြင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာ ရင်နာနာနှင့် အဆုံးသတ်ရဖို့ဖြစ်လာပြီ။

“ဟဲ့ ပျိုး... အောင်မယ်လေးခေါ်လိုက်ရတာဟယ် ဘာတွေ အတွေးများနေတာလဲ”

“ဪ”

နွေဦးက အနားနားမှာ ကပ်အော်လိုက်သဖြင့် ပျိုး လန့်သွားကာ အသိဝင်လာပြီး ကားပေါ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုရဲရင့် ကျေးဇူးပဲနော်”

“ကျေးဇူးတင်ရင် ညနေ ကျွန်တော် လာကြိုမှာကို လက်ခံမလား”

“အို... အားနာစရာကောင်းလိုက်ာ၊ နေပါစေ ပျိုးတို့”

“မိတ်ဆွေတွေကြားမှာ အားနာမှုဆိုတာ မရှိရဘူးလေ ပျိုး ညနေ ကျွန်တော်လာကြိုမယ်၊ စောင့်နေပေးနော်၊ ကျွန်တော့်ခင်မင်းကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

“သူ နင့်ကို လက်မလျှော့သေးဘူးထင်တယ် ပျိုး”

“ဟင့်အင်း... သူနဲ့ငါ နားလည်မှုယူပြီးသွားပြီ ငါ့ဘက်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထက်မပိုဘူးလို့ဆိုတာနဲ့ သူက အဲဒီစည်းကို မကျော်ဘူး”

ပျိုးနွေဦးရဲ့အနီးမှာ သင်တန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုတာမလို လိုတာမရဆိုတာ လူတိုင်း၌ ဖြစ်တတ်ကြသည့် သဘောလား။ ပျိုး မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။

အိမ်အပြန်လမ်းသည် ပျိုးအတွက်တော့ ပျော်စရာမကောင်းချေ။ ပျိုးတို့ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကိုရဲရင့်နှင့် စကားပြောနေတုန်း ဘေးနားကဖြတ်သွားသောကားတစ်စီးထဲတွင် ကိုလေး၊ မဝါနှင့် တို့ထက်နိုင်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နေထိုင်သည့် တိုက်ခန်းသို့ ဒီလို အမြဲတမ်းလာနေတတ်သလား။

ထိုသူများနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်သောကြောင့် ကောက်ခါငင်ခါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

“ပျိုးတို့ကိုလိုက်ဖို့ပေးတဲ့ ကိုရဲရင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေ၊ နွေဦး လိုက်မလား”

နွေဦးက ပျိုးကို ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်ပြီး -

“နောက်မှကျွေးပါလား၊ စောစောက ကိုလေးတို့ကား ဖြတ်သွားသလားလို့ ငါ ရေလည်းချိုးချင်တယ်၊ နောက်နေ့လည်းတွေ့ဦးမှာပဲဟာ”

“နင်ကလည်း... ဒါဆိုလည်း ဟိုရှေ့ဆိုင်မှာပဲ သွားလိုက်မယ်၊ ခဏပဲလေ... နင်အရင်သွားနှင့်ရင် သွားနှင့်ပါလား”

“အေးလေ... ဒါဆိုသွားမယ်၊ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်မှန်း မာဘူး”

နေဦးက မကြားတကြားရေရွတ်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပျိုးကိုငေးကြည့်နေသည့် ကိုရဲရင့်၏အကြည့်နှင့်တိုးတော့ ရိုးတိုးရှန်းတန်းဖြစ်လွှားသည်။ သူကလည်း ရုတ်တရက်ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့် ပျိုးကို နားလည်ဟန်မတူ။

“လာပါ ကိုရဲရင့်ရဲ့၊ ပျိုးစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင်ပေါ့”

“ပျိုးက ကျွန်တော့်စကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချည်နှောင်နေပါလား”

“ကဲ... မလိုက်ဘူးလား”

“လိုက်မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ပျိုးတို့နေသည့်တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လင်းဟိုဘက်တွင်ရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ပျိုးကိုယ်တိုင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်နေသလဲကိုယ်တိုင် နားမလည်။

“ကိုရဲရင့် ပျိုးတို့ကို လျှို့ဝှက်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ ငြင်းမလား”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြော... ကျွန်တော် ဘာမှ လျှို့ဝှက်မထားပါဘူး”

“သေချာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုရဲရင့်ဟာ ရန်ကုန်ကပဲ မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်လိုနေရာမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ နယ်ကလူတွေ မသွားလာဘူး၊ ကိုရဲရင့်ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်လမ်းရဲ့အထာတွေကို ညက်နေတယ်”

“ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားချင်လို့ ထားတာမဟုတ်ပါဘူး ပျိုး၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ပျိုးထင်သလို ရန်ကုန်ကပါပဲ၊ ချည်မှန်းချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိဘတွေနဲ့ ကတောက်ကဆဖြစ်လို့ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့တာ၊ လားရှိုးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့စာပေ မိတ်ဆွေတွေရှိတော့ အဲဒီမှာပဲ စတည်းချမိတာ ပျိုးတို့ကို လိမ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုရဲရင့်က ပျာပျာသလဲ့နှင့် ရှင်းလင်းချက်များ ထုတ်နေသဖြင့် ပျိုး ရယ်ချင်သွားကာ -

“ပျိုး... ယုံပါတယ် ကိုရဲရင့်ရဲ့၊ ပျိုး ဘာပြောလို့လဲ၊ ကိုရဲရင့်အကြောင်း သိချင်ရုံသက်သက် အစ်အောက်လိုက်တာပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ပျိုးရယ်”

အခုမှ မျက်နှာလန်းလာသည့် ကိုရဲရင့်ကိုကြည့်ပြီး ပျိုး သနားသွားသည်။ ပျိုးသည် ကိုလေးအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ်ချစ်စိတ်တော့ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုရင် ပျိုး ကိုရဲရင့်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်

တွေဝေတွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ ရွေးမိမှာပါ။

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုလောက် မေးချင်၊ ပြောချင်တယ်။
ပျိုး စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဘာများလဲ ကိုရဲရင့်”

ကိုရဲရင့်က မေးရမလို မမေးရမလိုနှင့် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်
နှင့် ဖြစ်သဖြင့် ပျိုး မေးဆတ်လိုက်သည်။ လာချပေးသော လက်ဖက်
ရည်ကို စိတ်မပါ လက်မပါ မွှေနေစဉ် -

“ပျိုး တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတဲ့သူက”

ပျိုး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုရဲရင့်ရဲ့ စကားသံ
မှာ ကိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် -

“အဲဒါ ဆောင်းဦးမောင် မဟုတ်လား”

လက်နှစ်ဖက်သည် စားပွဲစွန်းသို့ ရုတ်တရက် တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခါနေည်။ မဟုတ်ဘူး
ငြင်းလေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ပေါက်ကို နှင် မပိတ်နိုင်ရင် တစ်
ယောက်က အများ။ အားလုံးသိသွားနိုင်တဲ့အဖြစ် နှင် ငြင်းလိုက်ပါ
လား။

သို့သော် ပျိုးရဲ့ပါးစပ်၌ အာစေးမိနေသူတစ်ယောက်လို
လက်ဖက်ရည်သိုင်အတွင်း၌ အခြားသောသူများရဲ့စကားပြောသံများမှ
အပ ပျိုးတို့စားပွဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပျိုး ကိုရဲရင့်ကို ရဲရဲခုံခုံ
မော့မကြည့်ရဲ။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ပျိုး။ ကျွန်တော်က ပျိုးကို ကဲ့ရဲ့
ဝေဖန်မယ့်သူမို့လား”

“ကျွန်မ ... ပျိုး ... ပျိုးရဲ့ပုံစံက အရမ်းသိသာနေသလား
ဟင်”

ပျိုးရဲ့စကားသံသည် အဆီအငေါ်မတည့်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ပြီးတော့ ကိုရဲရင့်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ သူ့ကို ပျိုး ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမေးမိ
မင်း စိတ်ထဲက မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းခဲ့တာ မပြည့်ဘူး ပျိုးရယ်။
စိတ်ချပါ ဒီရဲ့အကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့မှမပြောဖို့ ဒီလက်ဖက်ရည်တွေ
နဲ့ မျိုချလိုက်ပါ့မယ် ပျိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပျိုးသည် လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ လူရှေ့၌
အရှက်အိုးကျကွဲသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တင်ကာ -

“အသည်းလား... ပျိုးကိုသတိရလား”

“တိတိပျိုး... လိမ်တယ်”

“အဟင်း... ဟင်း”

လားရှိုးမှာတုန်းက ပျိုးလိုခေါ်ကာ ဘယ်သူကမှ တိတိပျိုးလို ခေါ်ဖို့သင်သင် မရခဲ့ချေ။ အခုတော့ ပြောင်းခေါ်တတ်ပြီလား။ ပျိုး သဘောကျစွာရယ်မိသည်။ ကလေးတွေက သိပ်ချစ်စရာကောင်း သည်။ ဘာမာယာတွေမှမရှိ။

“ပျိုး မလိမ်ပါဘူးနော်”

“တိပျိုး ပြန်လား၊ အခုလား... အခုလား”

ခြံခွံက ပြန်လာဖို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့အခါ မျက်ရည် လွယ်သောပျိုးက ငိုရင်း -

“လာချင်တာပေါ့ အသည်းရဲ့၊ အသည်းနဲ့ခွဲပြီး လာရတာ ပျိုးက ပိုတောင်သတိရသေးတယ်နော်”

အခန်းထဲသို့ ဝင်ရုံရှိသေး ခပ်ခွဲခွဲစကားသံတွေကြောင့် မျက် မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ပျိုးလက်ာ။

ဒီလိုစကားသံမျိုး မကြားဖူးသဖြင့် သူ့အတွက်တော့ ထူးဆန်း နေသည်။ အံ့သြစရာလည်း ကောင်းသည်။ သူ ဖိုင်များကို စားပွဲပေါ် ဘင်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ကို ငုံ့ညှတ်ရင်း ပျိုးလက်ာထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အသုံး (၁၆)

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လေလွင့်ငှက်ထဲ ကောင်ပါ။

သင်တန်းက ပြန်လာပြီး ခေါင်းလျော်ရေချိုးလိုက်သည် ထို့နောက် ဆံပင်များကို ရေပြောင်စင်အောင် သုတ်နေစဉ် -

“ပျိုးရေ... ခြံခွံဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ နင်တော့ ရေလှည့် ကိုရှင်ခံရတော့မယ်”

“လာပါပြီရှင်”

နွေဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြုကာ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ပျိုး ဆံပင်တွေသုတ်နေသည့် တဘက်စောင်ကို ပခုံးတစ်ဖက်ထဲ

လတ်တစ်ဖက်က သဘက်စောင်နှင့် ဆံပင်တွေကို ခပ်ဖွေ သုတ်နေသည်။

ဘာမှလိမ်းထားခြင်းမရှိသော ပါးပြင်က ဝင်းအိပြောင် တင်းနေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ပျိုးက ဘယ်လိုလုပ် ပြန်လာလို့ရမှာလဲ”

“-----”

“အန်တီရေ လုပ်ပါဦး၊ ငိုနေပြီမဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်မှ ပျိုး ထပ်ဆက်ပါဦးမယ်၊ ဟုတ် ... နေကောင်းပါတယ်”

ပျိုး ဖုန်းချပြီး လှည့်လိုက်တော့ ကိုလေးကိုမြင်ရသည်။ ကိုလေးက ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲသွားသည်။ ပျိုး တဘက်စောင်ကို အခန်းထဲပြန်သွားထားပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“နွေဦးရေ ... ဒုက္ခပဲ ခြိမ်းက နေမကောင်းဘူးတဲ့”

“ပြောပါ၊ ကိုကြီးလည်း စိတ်တွေပူနေတာ၊ တို့တွေကိုပဲ တမ်းတနေတာတဲ့၊ အေးလေ ... သူ့ကိုခွဲပြီး တို့တွေကလည်း ညအိပ်ခရီး ဘယ်သွားခဲ့တာမှတ်လို့”

“ငါတော့ နောက်ဆို ဘယ်ခရီးမှမထွက်တော့ဘူး၊ ကလေးက တိတိတာတာဆိုနဲ့စရာဆိုလို့ ငါတို့ပဲရှိတာ မဟုတ်လား၊ ကိုကြီးကလည်း သူ့ဆေးရုံအလုပ်နဲ့ အားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးနဲ့အန်တီတို့က ခြံအလုပ်ကတစ်ဖက်ရှိသေးတော့ ကလေးကို ဘယ် တစ်နေကုန် အနားမှာစောင့်နေနိုင်မှာလဲ”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းဝိုင်းပြင်ရင်း စကားတွတ်ထိုးနေကြ သည်။

“ဘာဟင်းချက်သလဲဟေ့”

ကိုလေးက ထမင်းဝိုင်းရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမေးသည်။ နွေဦးက ပျိုးကို မသိမသာ မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း -

“ကြက်သားချက်တယ်၊ အဲဒါက ပဲကြီးဟင်းချို၊ ဒါက မရမ်းသီးထောင်းနဲ့ ကြာဖံသုပ်”

“ငါလည်း ညည်းတို့လာမှ ထမင်းရယ်၊ ဟင်းရယ် စားဖြစ် တော့တယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ကိုလေးအရွယ်နဲ့ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်ကို အတည်တကျ လက်ထပ်ယူပါတော့လား”

“လာမယ် ကြာမယ်လေ၊ အရင်ဆုံး နင်တို့ မငါကိုသာ ထမင်းဟင်းချက်နည်း သင်ပေးလိုက်ကြဦး”

“အို ... ကိုယ်လိုချင်တာပဲ ကိုယ့်ဘာသာချက်ခိုင်းပါလား၊ အင်း ... ရှေးလူကြီးတွေပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ လှတာမက်ရင် ညစာခက်တယ်တဲ့၊ ကိုလေးတို့ကလည်း ညစာတင်မကဘူး၊ အမြဲတမ်း ငတ်ရမှာ”

“စားသောက်ဆိုင်တွေ ဒီလောက်ပေါတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဝယ်စားပါ ဝယ်စားပါ၊ ကိုယ်ရှာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်သုံးတာနဲ့ ဘယ်ဟာက များနေမလဲမသိဘူး”

ကိုလေးက ထမင်းတစ်ပန်းကန် အသာလေးကုန်သွားသည်။
ပျိုး နောက်ထပ်ထမင်းလိုက်ပွဲထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပျိုးပန်းကန်
ထဲ၌ ထမင်းတွေ အရာမယွင်းသေး။

“ပျိုး စားလေး”

“ငါ ခိုက်မဆာသေးပါဘူးဟာ”

ပြောပြီး ရှေ့ခန်းသို့ပြန်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲ
သို့ ဝင်လာကာ ပန်းလွယ်အိတ်ဖော်ဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလိုက်
သည်။ လက်ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ အဖြူရောင်ဟမ်းဖုန်းလေးပါလာ
သည်။ အိတ်ကို ဖော်ပြန်ဆွဲပိတ်ကာ ပျိုး စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ကိုလေးကိုစောင့်နေရင်း
ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ပန်းသီးများ စိပ်ထားသည့် ပန်းကန်ကိုယူ၍ စားပွဲ
ပေါ်ချလိုက်သည်။ တီဗွီ၌ ညနေခင်းသတင်းလာနေသည်။

ကိုလေးက ညှော်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ပန်းသီးပန်းကန်ကို
မြင်တော့ ဆိုဖာပေါ်မှာဝင်ထိုင်ပြီး -

“ငါတော့ ညည်းတို့ပြန်ရင် ဝမှာမြင်ယောင်သေး”

“ကိုလေး”

ပျိုး ကိုလေးကို အရဲစွန့်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ ငယ်စဉ်က
တည်းက နီးနီးကပ်ကပ် မနေခဲ့ဖူးသဖြင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့သည်
ဆိုတာ မရှိခဲ့။ ကိုကြီးလောက်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုသိပ်မရှိ။ ကိုကြီး
ကတော့ ပျိုးတို့နှင့် စဟယ်၊ နောက်ဟယ်နှင့်ရှိသည်။ ကျောင်းပြီးလို့

တာဝန်ကျတော့လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ ကိုယ့်ရပ်ရွာကို ပြန်ကျ
သည်။

“တစ်ခုခုပြောစရာရှိလား ပျိုးလင်္ကာ”

ပျိုး ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ထဲ၌ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဟန်းဖုန်း
တို့ စားပွဲပေါ်တင်၍ ကိုလေးအနီးသို့ တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်သည်။
တို့လေး က ဟန်းဖုန်းကို တစ်လှည့်၊ ပျိုးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ

“ဒါက ဘာလဲ”

“အဲဒါ ပျိုးတို့စာမေးပွဲအောင်တုန်းက ကိုလေး ဝယ်ပေးခဲ့တာ
ပါ”

“ညည်းတို့စာမေးပွဲအောင်လို့ ဆုချီးမြှင့်တာ၊ ဘာလို့ပြန်လာ
ပေးတာလဲ”

“ပျိုး တစ်ခါမှ ကိုလေးရဲ့ဟန်းဖုန်း မသုံးရသေးပါဘူး။
ပြန်လာလို့ ပေးမယ်စဉ်းစားပေမယ့် မကြံ့ဖူးလေ၊ အဲဒါ အခု ဒီရဲ့ပစ္စည်း
တို့ ပိုင်ရှင်ဆီပြန်အပ်တာပါ”

“ဒါတော့ မင်းကိစ္စပဲလေ၊ ငါကတော့ ပေးပြီးကတည်းက
သတိပြတ်သဘောနဲ့ ပေးတာ၊ မင်းဆီရောက်သွားတဲ့ပစ္စည်း ငါပြန်ယူ
ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ပျိုး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ပြောရဲရမည်။ ကိုလေးရှေ့ရောက်
လျှင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တာပျိုးကို ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။

“အဲဒါတော့ ပျိုးမသိဘူးလေ၊ ပျိုးသိတာတစ်ခုက အဲဒါ ပျိုးမလိုချင်ဘူး၊ ပိုင်ရှင်ဆီပြန်အပ်တာ၊ ကိုလေးဘာသာ လွှင့်ပစ်ပစ် ရောင်းစားစား ပျိုးနဲ့မဆိုင်ဘူး”

ပြောပြီး ပျိုး အိပ်ခန်းဘက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူကသာ အဖြူရောင်ဟန်းဖုန်းကိုကြည့်၍ အံ့ကြိတ်မိသည်။

“မင်း ခံလိုက်ရပြီမဟုတ်လား၊ ဆောင်းဦးမောင်”

ထက်နိုင်တို့မြင်လျှင် သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောင်လှောင် သရော်ကြပေလိမ့်မည်။

သွားစမ်းပါ၊ ဘာမာနလဲ။ မင်းမာနကလောက်တော့ ငါက ရယ်ဦးမယ် ပျိုးလင်ကား။ ဘယ်တုန်းကမှ မတူခဲ့ဘဲ မင်း ဘာကို ယှဉ်ချင်တာလဲ။

အခန်း (၁၇)

အချစ်ဆိုတာ ရှင်လျက်နှင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။

ပျိုး တံခါးကိုခေါက်လိုက်သည်။ အခန်းပြင်၌ရှိနေသော မိန်းမ ဦးရှူးဖိနပ်သည် မည်သူ့ရဲ့ဖိနပ်ဖြစ်သနည်း။ စိန်ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ် ကတော့ ကိုလေးရဲ့ဖိနပ်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

နောက်တစ်ခေါက် တံခါးပြန်ခေါက်လိုက်သည်။ ပျိုးတစ် ယောက်တည်း ဒီနေ့ နွေဦးနှင့် သင်တန်းသွားပေမယ့် သင်တန်းက မိတ်သည်။ ထို့ကြောင့် နွေဦးကို ပြန်နှင့်မည်ဟု ဝင်ပြောကာ ပြန်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျီ”

တံခါးလာဖွင့်သူက ဝါသွေးခြယ်။

ပျိုး ကြောင်ငေး၍ကြည့်မိသည်။ ဝါသွေးခြယ်မှတစ်ဆင့် ကျော်၍ အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်၌ ဖြစ်သလို လှဲနေသည့်ကိုလေး။

ဝါသွေးခြယ်။ ပျိုး စေ့စေ့မျှ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန် ငုံ့၍ ချာခနဲလှည့်ပြေးကာ ယူကုံးမရသောမျက်ရည်တို့က အလှအယက် ပြေးဆင်းလာသည်။

ဝါသွေးခြယ်၏အဝတ်အစားများမှာ ကပိုကရိုနှင့် အင်္ကျီ အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးမှာ ပြုတ်နေသည်။

ဘုရားရေ... သူတို့ သူတို့က အဲဒီလောက်တောင်လား။ ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကို ကိုယ်တိုင်တောင် မကြားရတော့ချေ။

လက်မထပ်ကြဘဲ သူတို့ ဒီလို အတူတူနေနေကြတာ မရှက် ကြဘူးလား။ အို... ပျိုး ကိုလေးကိုမှန်းတယ်။ တစ်လောကလုံးကို မှန်းတယ်။

“ဒုန်း”

“ဟာ”

လူတစ်ယောက်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိပေမယ့် ပြန်လှည့် မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြေးခဲ့သည်။ ပျိုးလင်္ကာ တိုက်မိသော သူက

ထက်နိုင်။

“ပျိုးလင်္ကာပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီးပြေးဆင်းလာ တာလဲ”

သူ တွေးရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် သို့ရောက်တော့ တံခါးက ပွင့်နေသည်။ သူ အထဲဝင်လိုက်သည်။

“သက်သာပြီလား မဝါ”

“ငါလည်း မသိတော့ပါဘူး။ အဖျားတော်တော်ကြီးပုံရတယ်။ စောစောက ဆိုဖာအောက်ပေါ် ပြုတ်ကျတာ။ ဝါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း ပြန်မ,တင်ထားရတယ်။ ဆောင်းဦးကလေး သိပ်ပေပေ ဘောတောနေတာပဲ။ ဆရာဝန်ကော ခေါ်ခဲ့ပြီလား”

“လာမယ်တဲ့”

“ဪ... ပျိုးလင်္ကာနဲ့တွေ့လား။ အဲဒီကောင်မလေးက ထည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ပြန်ပြေး ဆင်းသွားတယ်”

“အရေးကြီးတယ်နဲ့ တူတယ်”

သိပ်မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။ သူ့ရဲ့အခန်းထဲ သွင်းပြီး စစ်ဆေးစရာရှိတာ စစ်ဆေးသည်။

“ရိုးရိုးနေမကောင်းဖြစ်တာပါ။ သိပ်ရိုးရိုးမနေပါနဲ့ ကိုယ်ပူကျ ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်။ သောက်ဆေးလည်း ပေးခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဆေးထုံးပြီးတော့ ဆောင်းဦးက မညည်းညူတော့ဘဲ အိမ်ပျော်သွားသည်။ ထက်နိုင် ဆရာဝန်ကို အခန်းအပြင်ဘက်ထိ လိုက်သည်။ ဝါသွေးခြယ်က ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

“ရာဇာကော လာမှာလား”

“ရာဇာ ရဲမာန်တို့ကို သွားစောင့်တယ်။ ဒီနေ့ ရဲမာန်လင်းသစ် ပြန်လာမှာလေ၊ မဝါ ပြန်ချင်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်လာကြည့်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဝါသွေးခြယ်က ပြန်သွားသည်။ ထက်နိုင်တစ်ယောက်တည်း ဆောင်းဦးမောင်ကို ဝင်ကြည့်လိုက်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်ဖတ်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေမိသည်။ ရာဇာတို့တောင် ထွက်လာပြီဟု ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အခန်းအပြင်ဘက်၌ နွေဦး ရပ်နေသည်။

“ပျိုးလင်္ကာကော”

“ရှင် ... ပျိုးပြန်သွားပြီလေ ကိုထက်နိုင်၊ ပျိုး ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“တစ်နာရီလောက်တုန်းက အောက်ဘက်ပြေးဆင်းသွားတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ ပျိုးက သင်တန်းပိတ်တယ်၊ အဲဒါ ပြန်နှင့်တာ ဘယ်သွားပါလိမ့်။ ဒါနဲ့ ကိုလေးကောဟင်”

“ဆောင်းဦး ... နေမကောင်းဘူး”

“ရှင် ... ဟုတ်လား”

နွေဦးက ဖိုက်ကိုမချစ်ဘဲ ကိုလေးရဲ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကိုလေးက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။ မျက်နှာက နီရဲနေပြီး တိုယ်ပူရှိန်ရှိသည်။ ထက်နိုင်က ဝင်လာပြီး -

“သိပ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုလေးကို စိတ်မပူပေမယ့် ပျိုး ဘယ်ထွက်သွားလိုက်တာလဲ ဟု စိတ်ပူပြန်သည်။ နွေဦးမျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှချေ။ အခန်းဘက်သို့ ဝင်လာကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ချက်ပြုတ်ဖို့ပြင်ဆင်ရသည်။

ကိုလေးအတွက်တော့ တစ်ခုခုစီစဉ်ရမည်။ ထမင်းစား၍ တော့ ဖြစ်ဦးမည်မဟုတ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ချက်ပြုတ်မည့် အသီးအရွက်အချို့ကို ထုတ်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဆူညံစွာ အသံတွေကြားရသည်။ ချက်ပြုတ်နေရင်း နာရီကိုမော့ကြည့်မိတော့ ခြောက်နာရီခွဲနေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်လာကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ပြန်ထွက်လာပြီး -

“ကိုထက်နိုင် ... ပျိုးကိုရှာပေးပါဦး၊ ပျိုး ခုထက်ထိ မလာသေးဘူး”

ဟန်မဆောင်နိုင်စွာပြောရင်း နွေဦး ငိုမိတော့သည်။ ဖွဲ့
ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ။

“ပျိုးက ဘယ်သွားလို့လဲ”

အခုမှရောက်လာသည့် ရာဇာက နားမလည်သလိုမေးခဲ
ထက်နိုင်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် -

“တိတ်ပါ ငါ့ညီမရယ်၊ အစ်ကိုတို့ရှာပေးပါမယ်၊ လင်းသစ်
ရဲမာန် မင်းတို့ နေခဲ့ကြဦး၊ ငါနဲ့ရာဇာ ပျိုးလင်္ကာကို သွားရှာဦးမယ်”

အောက်ထပ်သို့ အလောတကြီး ဆင်းလာရင်း ရာဇာက-

“ပျိုးလင်္ကာက ဘယ်သွားလို့လဲ”

သူလည်း လာတုန်းကတည်းက မြင်လိုက်ရသည့်အကြောင်း
အရာအားလုံးကို အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါပဲ... ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ မငါကိုတောင် မပြော
သွားဘူးတဲ့”

သူတို့လည်း အောက်ထပ်သာဆင်းလာခဲ့ရသည် ဘယ်မှ
သွားရှာရမလဲ မစဉ်းစားတတ်ချေ။

“လာကွာ ကားလျှောက်ပတ်မောင်းရင်း ကြည့်ကြတာပေါ့”

ရာဇာက ပြောပြီး ကားတံခါးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ထက်နိုင်က စိတ်မော့စွာ အကြောင်းမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်မိတော့-

“ရာဇာ”

“ဘာလဲ အလန့်တကြားနဲ့”

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ ပျိုးလင်္ကာ”

“ဘယ်မှာလဲ”

ရာဇာကိုယ်ကြီး ကားထဲမှာ အလောတကြီး ထွက်လာကာ
မေးသည်။ နှစ်ယောက်သားရဲ့အကြည့်က တစ်နေရာမှာ ရပ်တန့်သွား
သည်။

သူတို့ရှေ့တည့်တည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် တစ်
ယောက်တည်းထိုင်နေသည့် ပျိုးလင်္ကာ။

“ပျိုးလင်္ကာ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆောင်းဦး နေ
မကောင်းဘူး၊ အဲဒါ မင်းမသိဘူးလား”

ထက်နိုင်က ဒေါသတကြီးနှင့်မေးလေသည်။ သူတို့ကို စိတ်
မောလူမောဖြစ်အောင် လုပ်သည့်မိန်းကလေး။ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ဘာမှ မတုံ့ပြန်ချေ။

“နွေဦးလည်း မင်းကို စိတ်ပူလို့ရှာခိုင်းတာ”

ရာဇာရဲ့စကားမဆုံးသေး။ သူမက စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဖက်
ရည်ဖိုးချခဲ့ပြီး ထထွက်သွားသည်။ အခန်းရှိရာသို့ သွားနေသဖြင့်
သူတို့ ဘာမှမဆိုဖြစ်ချေ။

“တစ်ခုခုကို မင်း မထင်ဘူးလား ထက်နိုင်”

ပျိုး ပြောပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ တံခါးပိတ်ဖို့ပြင်တော့
နွဦးလည်း လိုက်လာသည်။

“နွဦး... နင် ထမင်းစားချင်စားနှင့်တော့နော်၊ ငါ
ခိုက်မတော့ဘူး။ အိပ်တော့မယ်”

“ပျိုး... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ပျိုး ခေါင်းရမ်းပြီး ခုတင်အနီးသို့လျှောက်သွားသည်။ အဝတ်
အစားလဲပြီးတော့ နွဦးက -

“ညှို့ခန်းထဲမှာ ကိုလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်၊
ဒီနေ့ပဲ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာတဲ့။ ကိုလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊
နောက်ပြန်တောင် အလုပ်သွားနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

ပျိုး အင်း၊ အဲမလုပ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်တက်၍ စောင်ခြုံတော့
နွဦးက အလိုက်တသိဖြင့် မီးပိတ်ကာ တံခါးပိတ်ပေးသွားသည်။

လူကြားသူကြားထဲ၌ အားတင်း၍ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသော
ချက်ရည်တွေက တစ်ဖန် ဇာတ်လမ်းအသစ်ကို စလာပြန်သည်။

တကယ်တော့ သူ နေမကောင်းတာပဲ မြင်နေကြတာကိုး။
သူတို့အချင်းချင်း ပလူးနေတာတော့ ဘယ်သူမြင်နိုင်မလဲ။

ပျိုး ရန်ကုန်ကို ရောက်လာမိခြင်းသည် ဝေဒနာတွေ အသစ်
ခြစ်ဖို့အတွက်သာ ဖြစ်မည်။ အဖြစ်မှန်များကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့
မြင်လိုက်ရတော့ မယုံချင်ဘဲနေ၍ မရတော့။

အခန်း (၁၀)

အချစ်ဆိုတာ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေကို ပျက်ပြားစေ
သည်။

“ပျိုးရယ်... ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ငါ
ပိတ်ပူလို့ သေတော့မှာပဲ”

ပျိုး တိုက်ခန်းထဲကိုရောက်တော့ နွဦးက ပျိုးကို ဖက်၍
ပိုပြီးပြောသည်။ ညှို့ခန်းထဲ၌ ညှို့သည် (၂) ယောက်နှင့်ရှိနေသော
ကိုလေး။ ညှို့သည်တွေက ပျိုးကိုစူးစမ်းသည့်အကြည့်တွေနှင့် လှမ်း
ကြည့်ကြသည်။

“ငါ ဒီနား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိပါတယ် နွဦးရယ်”

“ကိုရဲရင့်နိုင်ရယ်... တကယ်တော့ ကိုလေးက ရှင်တို့ထံ
သလို မိန်းကလေးတွေကို ကစားရုံတင်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ပိုင်း
သူက မုန်းမှာနော်”

“ပျိုးရေ... ကိုလေးက ဒီနေ့ နေသိပ်မကောင်းလို့ ခွင့်ယူ
ထားတယ်၊ ငါက သင်တန်းက ခွင့်ယူလို့မရဘူး။ နင် စောင့်မေး
မလား”

မနက်စာစားနေသည့်အချိန် သုံးယောက်သား လူစုံနေသည့်
အချိန်တွင် နွေဦးကမေးသည်။ ပျိုး မော့မကြည့်ဘဲ ကော်ဖီကို
သောက်၍ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“မစောင့်ဘူး ဟုတ်လား”

နွေဦးက တအံ့တဩမေးသည်။ ဆောင်းဦးမောင်ကလည်း
ပျိုးကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့က ပျိုး အလွယ်တကူ
လက်ခံမည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကလင်... ကလင်”

စားသောက်တာပျက်တဲ့အထိ စကားတိတ်သွားရသည့်အထိ
ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် နွေဦးက -

“ကျွတ်... အရေးထဲ ဘယ်ကဖုန်းလည်း မသိဘူး”

နွေဦး ပျိုးကို ကျေနပ်ဟန်မတူချေ။ အထင်လွဲချင်လွဲမိသ
တော့။ ပျိုး ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ ကော်ဖီခွက်များကို ဘေး
မှာသွားဆေးသည်။

“ကိုယ်က စောင့်ပါလို့ တောင်းဆိုရင်ကော”

ကျောဘက်မှ ကိုလေးရဲ့စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ပျိုး
မုက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်များကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး စင်ပေါ်
မှာမှောက်ကာ -

“နွေဦးက ခဏခဏ တောင်းဆိုလွန်းရင်သာ လုပ်ပေးချင်
ထင်ပေးမိမှာ၊ ကိုလေးက တောင်းဆိုတာဆိုရင်တော့ Sorry ပါပဲ”

ပျိုးရဲ့လေသံက စိမ်းကားအေးစက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်အတွက် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပေးချင်တဲ့သူ ပေါသားပဲ
မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများအလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်ဖြစ်ရမယ်
ဆိုရင် ဘယ်တရားလိမ့်မလဲ”

ပြောပြီး ပျိုး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူက
ဆံခွန်းမှမပြောလိုက်ရချေ။ ပြောဖို့ကိုပင် သတိမရချေ။

တစ်ခါမှ ဒီလိုလေသံ၊ ဒီလိုအသုံးအနှုန်း မသုံးခဲ့ဖူးသော
ပျိုးလက်က သူ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ပြောနေတာပါလား။

“ကိုလေး... မဝါရဲ့ဖုန်း”

သူ ကော်ဖီဆက်မသောက်ဖြစ်တော့ဘဲ ဖုန်း ထကိုင်ရသည်။

“မောင် သက်သာရဲ့လား။ ဒီနေ့ခွင့်ယူပြီး လာစောင့်ပေးရ
မလား။ နွေဦးတို့က သင်တန်းသွားကြမှာဆိုတော့ မောင်တစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် လာမစောင့်ပါနဲ့”

“မောင်ကွာ... ဒီက သူ့ကို စိတ်ပူလို့ပြောတာကိုး”

“မသေနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဘဝမှာ ယခုထက်ထိ အနှစ်သာရ အမှန်ကို ရှာဖွေမတွေ့သေးသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲရသည်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည် ဟု ထင်မှတ်လာသည်။

“ကိုလေး... နွေဦးသွားမယ်၊ စောပြန်လာလို့ရရင် စောပြန် လာခဲ့မယ်”

“ပျိုးလင်ကော”

“အပြင်သွားမလို့တဲ့”

သူ ဘာမှ ဆက်မမေးဖြစ်။ နွေဦးက အခန်းထဲကထွက်သွား သည်။

ပျိုးလင်ကဲ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သူနားမလည်။ ဘာတွေ ဖြစ် လမ်းထွင်နေတာလဲ။

“ကလင်... ကလင်”

ဖုန်းက ထမြည်လာသည်။ ဝါသွေးခြယ်ပဲ ဖုန်းပြန်ဆက် သလားမသိ။ သူ စိတ်မပါစွာ -

“ဟယ်လို”

“ပျိုးလင်ကနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

အပျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့အသံကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကုတ်

သွားသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ရန်ကုန်မှာ ရောက်တာဖြင့် သုံးလမပြည့် သေး။ ဘယ်ကအပေါင်းအသင်းတွေ ရသွားတာလဲ။

“ဟယ်လို... ပျိုးလင်ကမရှိဘူးလား”

“ခဏစောင့်ပါ”

သူ ဖုန်းခွက်ကို ဘေးသို့ချပြီး -

“ပျိုးလင်က ဖုန်းလာနေတယ်”

ချက်ချင်းပဲ တံခါးပွင့်လာသည်။ ချိန်းထားဟန်တူသည်။

သူမက အဝတ်အစားများပင် လဲထားပြီးချေပြီ။ အလိုက်မသိသူဟု ဆို ထိုနေရာမှ မသွားမိချေ။

“ဟယ်လို ကိုရဲရင့်လား”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့ ပျိုး ဆင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“-----”

“နွေဦးက သင်တန်းပျက်လို့မရတူးလေ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ပျိုးလင်ကက ဖုန်းချပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

“နေပါဦး ပျိုးလင်က၊ မင်းက ရန်ကုန်ကိုဖြင့် ရောက်တာ ကြာသေးဘူး။ ဟိုယောက်ျားလေးနဲ့ချိန်း၊ ဒီယောက်ျားလေးနဲ့ချိန်းနဲ့ မင်း ယောက်ျားတွေကို ဘာအောက်မေ့နေသလဲ”

“ပျိုးရဲ့မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ကိုလေးလို ယောက်ျားမျိုးမပါ

ဘော့ ယောက်ျားဆိုတာ ဘာကောင်လဲ ဆန်းစစ်စရာမလိုပါဘူး။

ပျိုးက ယောက်ျားလေးကချိန်းလို့ အခန်းတွဲထိ လိုက်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်သား လူမမြင်၊ သူမမြင်နေရာမှာ တွေ့ကြုံတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူမြင်ကွင်းမှာတွေ့တယ်”

ကိုလေးလို့ယောက်ျားမျိုး မပါဘူးတဲ့။ သူက ဘာတွေ့လုပ်လေ့လို့လဲ။

“ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားနော်”

“ဟုတ်လား... ပျိုးက ယောက်ျားဆိုတာ ကြောင်မိတ် မပြောသေးဘူး။ ဟုတ်မှာပေါ့။ တချို့ယောက်ျားတွေက ကြောင်မိတ် တော် ကြွက်သူခိုး၊ ရှေ့တင်တော့ ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ထကြွသောင်းကျန်းတယ်။ ကွယ်ရာမှ ထကြွသောင်းကျန်းလို့ တားမကဘူး။ စိတ်ဆန္ဒကို မထိန်းချုပ်နိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း လူပျိုဘွဲ့ခံခဲ့ရသောင်းကျန်းနေတာ။ အဲဒီလိုယောက်ျားတွေကလည်း လောကမှာ ဒုနဲ့ဒေး မဟုတ်လား”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

ပျိုး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။ သူတားဆီးသည့်အနေနှင့် သူမ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ပျိုးလက်၏အနာဟောင်းများ မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို အဟောက်ထောင်လာပြီး -

“ဖြန်း”
“ဟင်”

“ပျိုးလက်ကို ဘယ်လိုမိန်းမစားများ အောက်မေ့နေသလဲ” သူ့ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားကာ အရာအားလုံး မီးပွင့်သလို မီးစားလိုက်ရကာ ဘာကိုမှ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်မှုမရှိတော့ဘဲ လက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်သွားသည်။

မိန်းမသားအားနှင့် သူ့ကိုရိုက်ချိန် မျက်နှာလည်သွားရုံ ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားလေးအားနှင့်မို့ သူမ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံခနဲ လဲကျသွားသည်။ သို့သော် သူ့ကိုကြည့်သည့်အကြည့်၌ မျက်ရည်တစ်စက်မရှိ။ ထိုးသတ်ပုတ်ခတ်ချင်နေသည့်အကြည့်များနှင့် သူမပါးပြင်တစ်ဖက် ညှိပုတ်နေသည်။

“မင်းလိုမိန်းကလေးမပြောနဲ့ ငါ ချစ်လှချည်ရဲ့။ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေတောင် ငါ့အသားကို ထိခွင့်မရှိဘူး” စကားပြောရင်း သူမအနီးသို့လျှောက်သွားတော့ သူမက လဲကျနေလျက်နှင့် အနောက်သို့ တရွတ်တိုက် ရွှေ့သွားသည်။

“စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ မင်းက ခူးပါ ခြွေပါလို့ ပြောလာရင်တောင် မင်းလိုမိန်းကလေးကို ငါ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး ပျိုးလက်၊ ငါ့အတွက် မိန်းမ မရှားဘူး။ ဘယ်သူမှ ရိုက်ခွင့်မရှိတဲ့ ချစ်ရဲ့ပါးကို မင်းရိုက်တဲ့အတွက် ငါ အကြွေးမှတ်ထားလိုက်မယ်”

အခန်း (၁၉)

“ဘယ်လို ... မင်းက အဲဒီလိုပြောခဲ့တယ် ဟုတ်လား ... ဆောင်းဦး”

ထက်နိုင်က တအံ့တဩကြီးပြောသည်။ သူ တင်းမာမှု မပြယ်သောမျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပါးတစ်ဖက်က ယခုထက်ထိ ပူထူနေဆဲ။ လူသတ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေ သဖြင့် ထိုအခန်းထဲက သူ ဦးအောင်ထွက်ခဲ့သည်။

လင်းသစ်က ဘာမှ နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် -

“ပျိုးလင်္ကာဆိုတာ မနေ့ကတွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ် လား ထက်နိုင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း အဲဒီလိုပြောခဲ့တာတော့ လွန်ပါတယ်

ဆောင်းဦးရာ၊ တစ်နေ့ပြန်မတွေ့ကြတော့မယ့်သူတွေဆိုရင် ထားလိုက် တော့၊ အခု သူက မင်းတို့အိမ်နဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လိုနေတာဆို”

“အဲဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကို ရိုက်ချိုးပစ်တာ ဝဲ့”

ရာဇာကလည်း ဝင်ပြောသည်။ သူ ဒေါသတကြီး စားပွဲခုံကို ဆုပစ်လိုက်ကာ -

“မင်းတို့က သူ့ဘက်ကလား ရာဇာ၊ သူပြောတဲ့စကားလုံး တွေ မင်းတို့ပြန်နားထောင်လိုက်ဦး။ ငါ ဘာကောင်ဖြစ်သွားပြီလဲ၊ ချိုကိုငါတောင် အဲဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့သူအဖြစ် မသတ်မှတ်ဘူး။ သူပြောမှ ငါတော်တော် ယုတ်မာပါလားလို့ သိရတော့တယ်”

“သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

ရဲမာန်က အေးဆေးစွာ ဝင်မေးသည်။

“တချို့ယောက်ျားတွေက ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုးတဲ့၊ လူပျိုဘွဲ့ခံပြီး သောင်းကျန်းနေတာတဲ့”

“သူက အဲဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား၊ သူ တစ်ခုခုမြင်ခဲ့လို့ နေမှာပေါ့”

ရဲမာန်က ချင့်ချိန်စွာ ဝင်ပြောသည်။

သူတို့တွေ့ဆုံနေကျ စုရပ်လေးက တိတ်ဆိတ်သည်။ ဦးချမ်းသည်။ အခုတော့ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသလှိုင်းတွေ အနည်မထိုင် သေးချေ။

“ငါပြောဖူးတာ မင်းမှတ်မိလား ဆောင်ဦး၊ မာနကြီးတဲ့မိန်းမတွေက ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘယ်လိုပဲ မာနကြီးကြီး နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့ယောက်ျားတွေရှေ့ သူတို့ပဲ ဒူးထောက်ကျလာတာ မဟုတ်လား ပျိုလက်ကံဆီမှာ ငါ အကြွေးတွေရစရာရှိတယ် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“မင်း ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဟိတ်ကောင် ... မလုပ်သင့်တာမလုပ်နဲ့ နော်၊ မင်းတို့ မိဘတွေနဲ့ သူ့မိဘတွေက မိတ်ဆွေတွေဆို တစ်သက်လုံး ရန်မီးပွားသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေး ... ကိုယ့်ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး ပြောမှားဆိုမှားမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

“သူ့လောက် လျှာစောင်းထက်တဲ့မိန်းမ တစ်ခါမှတောင် မတွေ့ဖူးဘူး၊ ငါကတော့ သူတို့ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်တုန်းက ဖုန်းတစ်ယောက်တစ်လုံး တစ်သက်နဲ့တစ်ခါပဲ ဝယ်ပေးဖူးပါတယ်၊ လေးနှစ်လောက်ရှိနေပြီ၊ အဲဒါကို မယ်မင်းကြီးမက အခု ငါ့ကို သူတစ်ခါမှ မသုံးရသေးပါဘူးဆိုပြီး ပြန်ပေးတယ်လေ၊ ငါ့ပစ္စည်းမို့ လွှင့်ပစ်ပစ် ရောင်းစားစား သူနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ်တာ တဲ့ ... တောက်”

ဆောင်းဦးမောင် ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လာပြန်ကာ တောက်ခတ်မိသည်။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကြီးခဲ့သည့်မိန်းကလေး။ ဟိုအရင်တုန်းက ဘာပြောပြော ... မျက်လွှာချ၊ ခေါင်းငုံ့မျက်ရည်ဝဲရုံသာ

ဝဲတတ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးက အခုတော့ အသစ်နှင့်အဟောင်းလဲလိုက်သလို တခြားစိပ်ပါလား။

“မင်းပြောသလိုဆိုရင်တော့ စဉ်းစားစရာပဲ၊ သူက မင်းကို ပြောဖို့ စကားလုံးတွေ စုဆောင်းထားသလိုပဲနော်”

“အင်း ... ဒီလို တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ ဆန်းသစ်တဲ့ခံစားချက်နဲ့ ပျိုလက်ကံက မင်းနဲ့သားအနီး တစ်စတစ်စ တိုးကပ်လာပါလား ဆောင်းဦးမောင်”

“သွား ... မင်းပါးစပ် မြောင်းပုတ်ရေခဲနဲ့ ဆေး။ မင်းတို့ထင်သလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ဒီကောင် ခုထက်ထိ ခြေစုံကန်ပြောနေတုန်းပါလား”

“အနှစ်မရှိတဲ့ တောကြက်ဆူပုပ် မင်းမူတယ်တဲ့၊ မင်းတို့ ကြားဖူးလား”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

လင်းသစ်က နားမလည်သလိုပေးသည်။ ရဲမာန်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထပ်မှာသည်။ သူ့ဝမ်းအတွင်းတွင် ဘီယာတွေ တော်တော်ဝင်နေသည်။ တစ်ခါမှ ဒီလောက်မသောက်ဖြစ်ခဲ့။

“သူနားမှာ ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပေါ့၊ အဲဒါ သူ့ကိုယ်သူတော့ ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး မာန်တက်နေတာ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အလုပ်ကပြန်လာရင်တောင် အမောမပြေတဲ့ရုပ်”

“အဲဒါတော့ ... မင်း အလွန်အကျူးပြောတာပါကွာ၊

ပျိုးလက်က ရှုပ်မလှပေမယ့် ရှုပ်ဆိုးတဲ့ထဲ မပါပါဘူး။ သူနည်းသူဟန် နဲ့တော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ ဥပမာ-သူ့မျက်လုံးတွေကိုပဲကြည့်၊ ဝိုင်းစက် စူးရှနေတာပဲ။ သူ့မျက်လုံးနဲ့ ပြိုင်ပြီး ဘယ်သူမှ တုံ့ပြန် မကြည့်နိုင်ဘူး”

“တကယ်ဆို အိမ်ထောင်သည်တွေဖြစ်လာတော့လည်း အဲဒီ အလှအပတွေဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာတာပါကွာ။ ဒီလိုအလှ အပတွေကြောင့် တချို့ယောက်ျားတွေတောင် အမြဲတမ်း ရင်ပူနေရ သေး။ အလုပ်ထဲရောက်နေရတောင် ငါ့မိန်းမကို ဘယ်ကောင်တွေ ကြည့်နေသလဲ။ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုပြီး စိတ်ပင်ပန်းနေရသေး။ အဓိကက နားလည်မှုပဲလိုတယ်။ အလှအပဆိုတာ တစ်ခဏတာ တပ်မက်မှုပဲ။ အဲဒါတွေက ရောသဘောပဲ။ အသက်ကြီးရင် ပျက်စီး မယ့် မမြဲတဲ့သဘောပဲ”

“Right Right”

“ကိုယ့်လူ ဘယ်တုန်းက သံဝေဂတံရားတွေ ရသွားတာလဲ”

“ငါ အကောင်းပြောနေတာနော်၊ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ် ရင်ပေါ့တယ်တဲ့”

“တစ်ထောင့်ငါးရာပေးမယ် ယူမလား... ဟား ဟား”

အခန်း (၂၀)

“နောက်တစ်ပတ်မှ ပြန်ကြတာပေါ့ ပျိုးရာ၊ ငါတို့ ရောက် တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရားလေးဘာလေး ဖူး။ လျှောက်လည်ရအောင် လေ”

“လျှောက်လည်ဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ သင်တန်းတက်ဖို့ လာတာ၊ အခု သင်တန်းပြီးပြီ၊ ဒီညနေတော့ ကားလက်မှတ်ရတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ရအောင်ဟာ”

“နင်ကလည်း ဇွတ်ပဲဟယ်”

“နင် နေချင်သေးလို့လား။ နေချင်နေခဲ့လေ၊ ငါတော့ ပြန် တော့မယ်”

ပျိုးက အဝတ်များ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲသို့ ခေါက်ထည့်

နေရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပါးပြင်၌ ပါးကွက်ကြီး ထူပိန်းနေအောင် ကွက်ထားသည်။ ဒီလိုကွက်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ တခြားနေ့က ထူးဆန်းပေမယ့် မမေးဖြစ်ခဲ့ချေ။

ယခုတော့ စကားလက်ဆုံကျနေတာမို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆံပင်များကို ဖြစ်သလို ချည်ထားသဖြင့် ဆံပင်တို့က ပါးပြင်ပေါ်သို့ မသပ်မရပ် ကျနေသည်။

ပျိုးက နွေဦးကို မော့မကြည့်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မကြာခဏ ကျရောက်နေသည့် ဆံပင်များကို လက်နှင့်ဖယ်လိုက်၊ ခေါင်းရမ်းလိုက်ဖြင့် သနပ်ခါးမှုန်များ တဖြည်းဖြည်း ပါးလာသည်။

“ဟင်”

ကြည့်နေရင်း ဘယ်ဘက်ပါးပြင်၌ အညှိကွက်တွေလို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ ပျိုးအနားသို့သွား၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ပျိုး... နင့်ပါး ဘာဖြစ်တာလဲ”

နွေဦးရဲ့ဖြစ်ပုံကို သတိမထားမိသော ပျိုး၊ အလစ်အငိုက်မိသွားသည်။ နွေဦးက ပျိုးမေးကိုမော့ကိုင်၍ ပါးပြင်ကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်၍မေးသည်။ ပျိုး နွေဦးရဲ့လက်ကို ဖယ်ပစ်ကာ -

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နင် ဘာနဲ့ ခိုက်မိတာပဲ ကြာပြီနေမှာ... နင် သနပ်ခါးဘဲကျားလိမ်းတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး နွေဦးကလည်း ခိုက်မိတာ”

“ဘာ... ခိုက်မိတာ၊ ဘာနဲ့ခိုက်မိတာလဲ”

ပါးပြင်တစ်ဖက်လုံး ညှိပုတ်အောင် ဘာနဲ့ခိုက်မိတာပါလိမ့်။

အံ့ဩစွာ နွေဦး နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်သည်။

ပျိုး စိတ်ညစ်လက်ညစ်ဖြင့် သေတ္တာကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ဦးတော့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတာကို ကြံဖန်အလုပ်များနေသည်။

“ပျိုးနော်... နင် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ အဲဒါကို

မသိရမချင်း စိတ်မအေးနိုင်ဘူး။ ဘာလဲ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာခေါင်းနဲ့ ခိုက်မိတာလား”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ မေးမိလိုက်တော့ -

“နွေဦး”

ပျိုး၏အော်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သဖြင့် နွေဦးမော့ကြည့်လိုက်မိတော့-

“ဟင် ပျိုး... နင်ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ စလိုက်လို့လား”

နွေဦးက ပျာပျာသလဲ ထ၍ ပျိုးလက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ပြောသည်။ ပျိုးက အခန်းပြင်သို့ထွက်ရန် အတင်းရုန်းနေသည်။ နွေဦးက လက်ကိုအတင်းဆွဲထားသည်။

“ပျိုး... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ နင်ကလည်း

ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင်မကြိုက်ရင် ငါမစတော့ဘူး။ အဲဒီလို မပြောတော့ဘူးနော်၊ မငိုပါနဲ့တော့ဟာ”

“-----”

“အဲတော့ ... ချောခါမှ ပိုငိုပါပကော၊ ဒုက္ခပဲ ငါကလည်း ငါပဲနော်။ စ၊စရာမဟုတ် စ၊လိုက်မိတာကိုး၊ ခိုက်မိတယ်ဆိုတာ ချော်ထဲ လို့ မျက်နှာနဲ့မြေကြီး ရိုက်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲနော့”

နွေဦးက အတင်းပဲ မဖြစ်နိုင်တာတွေပြောပြီး လိုက်ချောနေ တာပဲ ပျိုး ရယ်တော့ရယ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ နွေဦးကိုတော့ မျက်စောင် ထိုးမိသည်။ နွေဦးက အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည့်ပုံစံဖြင့် -

“ပျိုးရယ် ... ငါ လန့်လိုက်တာ၊ တော်ပါပြီ မကြိုက်ရင် မစတော့ဘူး”

“အဲဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

နွေဦးက ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ပြင်သဖြင့် ပျိုး လှမ်းမေးလိုက်သည်။ နွေဦးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် -

“ဖုန်းသွားဆက်မလို့”

“ဘယ်သူဆီလဲ”

“ကားဂိတ်ကိုပေါ့ ... နင်ပဲ မနက်ဖြန်ပြန်မယ်ဆို၊ ပြန်ကြ တာပေါ့။ ငါလည်း ပြောလို့သာ ပြောရတာ ရန်ကုန်မှာနေရတာ မွန်းကျပ်လာပြီ။ ပန်းရနံ့သင်းတဲ့ တို့တောင်ပေါ်ကိုပဲ သတိရတယ် မနက်နေထွက်လို့ နေကိုတောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မမြင်ရတဲ့အခါ

နေနိုင်ပါဘူးဟယ်”

ပြောပြီး နွေဦးက ထွက်သွားသည်။ ပျိုးလည်း နွေဦးရဲ့ပစ္စည်း တွေပါ သိမ်းပေးသည်။ ညနေ (၆) နာရီရောက်တော့ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

“ပျိုးရေ ... ဒီနေ့ ကိုလေးနောက်ကျလှချည်လား။ ငါတို့ နို့လေးကိုစောင့်မလား”

“စားနှင့်ရအောင်လေ၊ ဝမ်းချင်းဆုံတာမှတ်လို့ နွေဦးရယ်၊ နွေဦးလာရင် စားဖြစ်ဖို့ မစားဖြစ်ဖို့က သေချာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း နို့ကိစ္စသာနေပြီ”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း ပြင်လိုက်တာပေါ့။ ကိုလေးက ဆည်း ဒီလို အစားမမှန်တဲ့ပုံနဲ့ဆိုရင်”

နွေဦးက လူကြီးတစ်ယောက်လို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ခြောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ထမင်းစားကြရင်း -

“ငါတို့ပြန်မယ်ဆိုတာ ပြောနေတာ၊ ကိုရဲရင့်ကိုတောင် နှုတ် ဆက်ရသေးဘူးနော်”

“အင်း ... နောက်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ငါ နင့်ကို မေးချင်နေတာ၊ နင် ကိုရဲရင့်ကိုလက်ခံဖို့ ခြင်းစားနေတာလား။ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်၊ နင် အခုတလော သူနဲ့အတူ နားလားနေတာ တွေ့လို့”

ပျိုး ထမင်းဝါးနေရင်းက နွေဦးရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ဆက်မခံ ဖြစ်တော့ဘဲ လုံးထွေးမျိုချလိုက်သည်။ ကန်စွန်းရွက်နှင့်ငါးကို ချဉ်ရည် ဟင်းချက်ထားသည့် ဟင်းရည်ကို တစ်ခွန်းခပ်သောက်ပြီး -

“ငါနဲ့ သူက လုံးဝနားလည်မှု ရသွားတာဟာ သူ့ကို ငါ့ပြင် ပြီးသား၊ သူကလည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုတော့ ခင်မင်ခွင့်ပြုပါတဲ့ နောက်ပြီး အခုထက်ထိ မရိုးမသားစကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး”

“ဟုတ်လား”

နွေဦးက အံ့ဩစွာမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခု သွားလာဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း သူ့အခုထွက်မယ့်စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါပါ ဝမ်းသာအောင်လို့ပါ”

“နောက်ဆိုရင် သူ လုံးချင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးမှ ရပ်တည်နိုင်ပြီနော်၊ သူ့အရေးအသားတွေကလည်း နည်းနည်းလိုင်း ကွဲတယ်လေ”

“ဒါပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့နော်၊ ဘာပဲပြောပြော ယောက်ျားတွေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရတာ မိန်းကလေးထက်ပိုပြီးသာတယ်၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲခင်ခင် မနာလိုတာနဲ့ မသိမသာပြိုင်တာမျိုး ရှိတယ်ဟ”

“အောင်မယ်... ဒါဆိုနင်က ငါ့ကို မသိမသာပြိုင်နေသလား”

နွေဦး၊ ငါကတော့ နင့်ကို ညီအစ်မအရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားတာ၊ ဘယ်တော့မှ မပြိုင်ဖူးဘူး”

“ပျိုးရယ် ငါက ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကို ပြောပြတာပါ”

နွေဦးက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောသည်။ ပျိုး သဘောကျစွာ ခယ်လိုက်သည်။ စကားရောဖောရောဖြင့် နွေဦးလည်း ပါးကိစ္စနှင့် ခတ်သက်၍ မေးဖို့သတိမရတော့ချေ။

ကောင်းပါတယ်၊ နွေဦး အတင်းကာရောမေးခဲ့လျှင် ပျိုး၌ ဆွေစရာ အဖြေအသင့် ရှိမနေခဲ့ချေ။ ပျိုးသည် ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ဆုံးမဲ့ ထိုရက်၊ ထိုအချိန်၌ပင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဆက်လက် ဆွေ ပျိုးလင်ကံ၏ အနာဂတ်နေ့ရက်များ၌ ဆောင်းဦးမောင်ဆိုသူရဲ့ အမည်နာမတစ်ခွန်းတစ်စမှ မပါရ။ အသည်းနှလုံး ကြေကွဲပျက်သုန်း ခဲ့သော်လည်း ရှေ့ဆက်ရမည့်နေ့များ၌ ကြံကြံခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်ရမည်။

၁၉၆၂

ရှောင်နှစ်နှစ်ကြာသော် ...

တွင်ကျယ်သည်။

ဆို၍ နေခင်းဘက်၌ လင်းသစ်နှင့် ရဲမာန်သာထိုင်ပြီး အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်ဖြစ်သော သူတို့ (၃) ယောက်ကတော့ ညနေမှ ဆိုင်ဖြစ်သည်။

“မင်း ဝါသွေးခြယ်နဲ့မှ တကယ့်အချစ်ကို တွေ့သွားတာလား”

“ဘယ်သူက ချစ်တယ်ပြောလို့လဲ”

“ဘာ”

“ဟင်”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

လေးယောက်သား အာမေဇိုတ်သံအသီးသီးဖြင့် အံ့သြစွာ မေးကြသည်။ ကြည့်ကြသည်။ ပြီးနေသော ဆောင်းဦးမောင်ရဲ့ အပြုံးကို အဓိပ္ပာယ်မဖော်ဆောင်တတ်ကြချေ။ မချစ်ဘဲနှင့် ဘာကြောင့် ခုစပ်ဖို့ ပြောရသနည်း။

“ဆောင်းဦးမောင် ... မင်း သေချာပြောကွာ၊ မင်း ဝါသွေးခြယ်ကို”

“ရိုးရိုးလေးပါကွာ၊ လူပီသအောင်လို့ နောက် သားသမီး သတ် ကျော့ပွန်ချင်တာပါကွာ၊ နောက်ဆုံး ငါက မယူရင်လည်း ငါ့မိဘ တွေက လင်းသစ်လိုပဲ သင့်တော်တဲ့တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စပ်ဟပ် ပေးစားမှာစိုးလို့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

အခန်း (၂၅)

“ဒါဆိုရင် ... မင်းမိဘတွေကို လှမ်းအကြောင်းကြားရတာ မှာပေါ့”

“ငါပြောသားပဲ ဆောင်းဦးမောင်ရဲ့ နောက်ဆုံး ဖန်းတိုင် ဝါသွေးခြယ်ပါဆိုမှ ကောင်းပါတယ်၊ ဆရာချင်း ဆရာ တွေကြား ပေါ့”

ရာဇာက မကြည်သလို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြော၏။

လင်းသစ်နှင့်ရဲမာန်က မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာကြပြီး သူတို့သူငယ်ချင်း (၅) ယောက် စုပေါင်း၍ လှည်းတန်းဘက်၌ Mobile ဖုန်းအရောင်းစင်တာ တစ်ခုဖွင့်ထားသည်။ အခြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်း ပြုပြင် ရောင်းအစရှိသည်တို့ကို ဝန်ဆောင်ပေးသည်ဖို့ လုပ်ငန်း

လင်းသစ်က သူ့ဘက် လှည့်လာသည့်မြားဦးကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို... မင်း အစွမ်းအစနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကောင်းလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“တော်ပါ... မင်းတို့ မကျေလည်တာနောက်ထား။ ငါသိချင်တာ ဟိတ်ကောင် ဆောင်းဦး... မင်း ဘာတွေကြိတ်ကြံနေတာလဲ”

“မင်း မသေချာ မရေရာဘဲနဲ့တော့ အိမ်ထောင်ရေး မကစားနဲ့နော် ဆောင်းဦး။ အချစ်ရေးမှာသာ ဘယ်သူနဲ့တွဲတွဲ အဆင်မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှ အတည်တကျမဟုတ်ဘဲ ဟိုလူနဲ့တွဲ။ ဒီလူနဲ့တွဲဆိုရင် မင်းနာမည်ပျက်မှာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... အခုလည်း ငါ ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့တွဲနေလို့လဲ”

“မင်း လောနေတာပဲလေ၊ ချစ်တယ်လို့ ဘယ်သူပြောခဲ့ဆိုတော့ ဝါသွေးခြယ်အပေါ် သိပ်မခံစားရသလို ငါမြင်တယ်၊ မင်း ငြင်းချင်လား ဆောင်းဦး”

ထက်နိုင်ရဲ့ တည်တံ့သောစကားကြောင့် သူ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းလျှင် ဤသို့ပင် စုပိုင်းထိုင်၍ ဟိုရောက် ဒီရောက် စကားတွေ ပြောတတ်ကြသည်။

ညဟုဆိုသော်လည်း ရန်ကုန်ညသည် အတုအယောင်ညသံ ဖြစ်ပေမည်။ ဥဒဟိုသွားလာနေသည့် ကားများ၊ သဘာဝအလင်းရောင်

ပျောက်သည်အထိ လျှပ်စစ်တိုင်းပြည်ဖြစ်နေသောမြို့။

လင်းသစ်က ဝယ်သူလာသဖြင့် ထွက်သွားသည်။ သူတို့က တစ်ချက်ပဲလှည့်ကြည့်ပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကြသည်။

“အမှန်ပြောရရင် ငါ ဝါသွေးခြယ်ကို လက်ထပ်ဖို့က ဝတ္တရားတစ်ခုလိုပါပဲ။ အချစ်တို့ မေတ္တာတို့ဆိုတာ ငါ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ဝါသွေးခြယ်က ငါနဲ့တွဲခဲ့တာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

“ဒါတော့... မင်းလွဲနေပြီ ဆောင်းဦး”

ရာဇာက ဝင်ပြောသည်။ သူ့အကြည့်တွေ ရာဇာဆီရောက်သွားသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်။ မင်းကသာ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ မတွဲတော့တာ။ သူကတော့ မင်းအပြင် တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်တော့ ရှိသေးတယ်”

“ငါသိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့... လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဒီအပျော်အတ်လမ်းတွေက အလိုလိုပြီးသွားမှာပဲလေ။ ဘာပဲပြောပြော ငါမိသားဖေသားပီသချင်တယ် ရာဇာ။ ဘာမှမဖြစ်သေးပေမယ့် ငါနဲ့တွဲတယ်ဆိုတာ လူသိများနေပြီ”

“အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ထောင်ဖို့ မင်းဆုံးဖြတ်တာ ငါ အံ့ဩတယ် ဆောင်းဦး။ မင်း မှားနေပြီလို့ ငါပြောခွင့်မကြိုချင်ဘူး”

“မင်းတို့စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်။ အခုချက်ချင်း

လက်ထပ်မှာလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

အားလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သွားကြသည်။

အသက်သုံးဆယ်နားကပ်လာသော်လည်း အချစ်ရေးနှင့် မကင်းကြသေးပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်တော့ သူတို့ ဝေးကြပါသည်။ ဒီအုပ်စုထဲတွင် အိမ်ထောင်ကျသူဆိုလို့ လင်းသစ်တစ်ယောက် တည်းသာ ရှိသေးသည်။

အပျော်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ စိတ်မဝင်စားသေးလို့ အတည် တကျမဖြစ်သေးလို့ အစရှိသည့် အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးဘောင်ကို သူတို့ ယောင်၍ လှည့်စောင်းမကြည့်မိကြပါ။

ဆောင်းဦးမောင်ကတော့ စဉ်းစားကြသည်။ ဝါသွေးခြယ်နှင့်

လှဲ့လာသည့် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်နီးပါးတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်လေးတွေ အတော်သိခဲ့ကြပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ လက်ထပ်နိုင်မည့်အရာများ နည်းပါးသဖြင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်သလား မေးခွင့်အတွက်ကျတော့ သူများကို ဖြေဖို့ မဆိုနဲ့ ဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ပြန်မေးယူရသည်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ထည်လဲတဲ့ပစ္စည်းပေးမယ့် အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သူ မတွေးခဲ့ပါ။ ယခုထက် ထိလည်း ပြန်မေးမိသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

ဆောင်းဦးမောင် သက်ပြင်းချကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ဘာလဲ

မဟုတ် ကြည့်မိတော့ -

“ကိုစိုင်း”

သူတို့ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်တော့ သူ့နှုတ်မှ အလိုလိုထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ် ထရပ်ကာ -

“ကိုစိုင်း”

“ဟာ ကိုဦး... မင်းက ဒီဆိုင်မှာ”

“ဒါ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ စုဖွင့်ထားတာလေ၊ မင်း ဘာလို ချင်တာလဲ ကြည့်လေ”

လားရှိုးမှာ စတိတ်တုန်းက အတူတူတက်ခဲ့ကြသည့် သူငယ် ချင်းဖြစ်သည်။ စိုင်းထွန်းလည်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ သို့သော် လားရှိုးနှင့် သွားလိုက်လာလိုက်ဖြစ်သည်။

စိုင်းထွန်းက Samsung Handset ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းသစ်က သေချာစစ်ဆေးပြီး Application တွေ သွင်းပေးနေစဉ် စိုင်းထွန်းက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်၍ -

“မင်း လားရှိုးပြန်ဖြစ်သေးလား”

“မပြန်ဖြစ်တာကြာပြီ၊ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းတော့ ပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဗျာ၊ ဘာလဲ... မင်းကောပြန်ဖြစ်လား”

စကားကောင်းနေသဖြင့် စိုင်းထွန်းအတွက် ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူပေးလိုက်သည်။

“ပြန်ဖြစ်ပုံတယ်၊ ငါ့အဖေ တစ်လေးတုန်းက ဆေးရုံတက်ရ တဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်သွားတာ။ အခုတော့ သက်သာပါပြီ နောက်ဆံတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ၊ တော်သေးတယ် ... ညီမတွေက ရှိနေတော့ သူတို့တွေ ကြည့်ရှုနေလို့”

“ငါတို့အိမ်ဘက်ကော ရောက်ခဲ့သေးလား၊ ကိုကြီးနဲ့ကော တွေ့ဖြစ်သေးလား”

စိုင်းထွန်းရဲ့ညီမကလည်း ဆရာဝန်ပဲမို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ရောက်တော့ မရောက်ဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“အင်းလေ ... ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဘယ် ရောက်ဖြစ်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့”

စိုင်းထွန်းက တစ်ခုခုပြောချင်သည့်ဟန်နှင့် ထက်နိုင်တို့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ကာ -

“ပြောပါ ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ လားရှိုးမှာ ဘာတွေထူး ဆန်းနေလို့လဲ၊ မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ အားမနာပါနဲ့”

“ပျိုးလင်္ကာကတော့ သနားစရာပဲ၊ သူ ဆေးရုံတက်တုန်းက တော့ သွားဖြစ်သေးတယ်၊ အခြေအနေတော့ သနားစရာပဲ”

“ဘာလဲ ... ငါ နားမလည်ဘူး၊ ပျိုးလင်္ကာက ဘာလို့ ဆေးရုံတက်ရတာလဲ”

“မင်း ဘာမှမသိသေးဘူးလား၊ မင်းတို့ချင်း ဒီလောက်ထိ ချင်းနှီးနေကြတာ”

စိုင်းထွန်း၏လေသံမှာ သူ့ကို အပြစ်တင်သံငွေငွေ ပါနေလေ သည်။ တကယ်လည်း ပျိုးလင်္ကာမပြောနှင့် အိမ်ကလူတွေအကြောင်း စတင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ မသိသောသူက အပြစ်တင်လည်း ခံရုံသာ ခံမည်။

ရာဇာနှင့်ထက်နိုင်က ခေါင်းထောင်သွားသည်။ သူတို့က ပျိုးလင်္ကာကို အမြဲတမ်း အမှတ်တရရှိလျက် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောတတ် ကြသည်။ သူတို့အမြင်မှာတော့ ပျိုးလင်္ကာက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ပျိုးလင်္ကာတို့အကြောင်း ငါသိရသလောက် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပျိုးလင်္ကာ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်းတော့ ကြားလိုက်မိသား၊ ဘယ်ကလူလဲ”

“သူတို့မိသားစုအကြောင်း မင်းအိမ်က ဘာမှမပြောဘူးလား”

“တစ်ခါမှ မပြောပါဘူး၊ မင်းပြောတာနဲ့ ထိတ်လန့်သလို စတင် ဖြစ်သွားပြီ”

“ပျိုးလင်္ကာ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ဟုတ် ဘယ်၊ မန္တလေးသားလေ၊ သူတို့က လာတောင်းတာ၊ သူက လက်မခံ ချင်ပေမယ့် သူ့မိဘတွေက စကားလွန်ထားပြီဆိုတော့ လက်ခံရတော့ ဘာပေါ့”

“အဲဒါ...လက်ထပ်ဖြစ်ရောလား”

“မထပ်ဖြစ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုမှာ သူတို့ မာလာ ဖိတ်စာအတွက် ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေအတွက် အလုပ်ရှင်နေကြတာ မြို့ထဲလည်း ခဏခဏသွားဆုံကြရတာ။ အဲဒီနေ့မှာ ကိစ္စရှိလို့ထင် တယ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သူ အောက်ကိတ်သွားတာ သုံးထောင့်နားရောက် တော့ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး”

စိုင်းထွန်းရဲ့မျက်နှာက မကောင်းတော့ချေ။ တစ်မြို့တည်းနေ ၍ ဝှင်ကျောင်းတည်းသားတွေ။ နောက်ပြီး မိဘတွေကလည်း အနည်းနှင့်အများ ခင်နေကြသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလည်းမိ မည်။

“အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သူ့ခြေထောက် ခိုက်မိသွားတာ ညာဘက်ခြေထောက် ခြေသလုံးကနေ အောက်ပိုင်းအကုန်ကျောသွား တယ်”

“ဘာ”

“ဟင်”

ပျိုးလင်္ကာကို သိနေသည့်လူတွေကတော့ စိတ်မကောင်းတဲ့ ဟန်တွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

သူ ဒါကို ဘာကြောင့်သိခွင့်မရခဲ့တာလဲ။ ဒါဆို ပျိုးလင်္ကာ ခြေထောက်ခိုက်မိခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ရှိပြီပေါ့။

နေဦးတို့ ကိုကြီးတို့က အရိပ်အမြွက်မပြောနှင့် ပျိုးလင်္ကာထံ

အကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်စတောင် မဟာခဲ့ချေ။

“ခြေကတပ်ထားရတယ်။ သာမန်ထိမိ ခိုက်မိရုံမှ မဟုတ် ဘာ။ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတော့ သူ့မိဘတွေကတော့ ဘယ်ဖြေဆည်နိုင်မလဲ။ သူ့အဖေအမေတွေလည်း သူ့စိတ်နဲ့ပဲ အတော် စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာတယ်”

ဒုက္ခိတ။

ထိုစကားလုံးက သူ့အာရုံထဲ ပဲ့တင်ထပ်၍ မြည်ဟီးသွား သည်။

“သူ့အမေက ပိုဆိုး။ သူ့သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောရင်းက ဒီအကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်လာတာဆိုပြီး ရင်ထုမနာဖြစ်နေတာ။ အဲဒီနေ့က ဖိတ်စာသွားရွေးတာတဲ့။ ပိုဆိုးတာတစ်ခုက ပျိုးလင်္ကာက ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံတော့တာ။ အခုဆို သူ့အိမ်မှာတောင်မနေဘူး။ နောင်မွန်က လိုင်ချီးခြံထဲမှာပဲနေကာ၊ အဲဒီမှာ သူ့ကိုကူဖို့၊ တွဲဖို့ ခြံ စောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါတွေကို မင်းမသိဘူးဆိုတာ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩတယ် ကိုဦးရာ”

စိုင်းထွန်း၏ ပြစ်တင်သံက နေနိုင်ရက်လေခြင်းဟု စွပ်စွဲနေ သယောင်။

ထက်နိုင်က သူက ဖေးမ၍ စတူဒီယိုအခန်းထဲမှာ တွဲထုတ် လာသည်။

ဝါသွေးခြယ်က စိတ်မချသည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့် သည်။ ဒီနေ့ သူနှင့်ဝါသွေးခြယ် အစီအစဉ် နေကုကဏ္ဍတစ်ခုကို ဘိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်သည်။ စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်သဖြင့် ဝါသွေးခြယ် ပြောသမျှကို သူ နောက်ကနေ နင်း၍ လိုက်မပြောခြင်း၊ အဆိုးဆုံးက ဘာမှမပြောဘဲ သက်မဲ့တစ်ယောက်လို ရပ်တန့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင့်ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ၊ ဒီနေ့နားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အထက်လူကြီးက သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောလေသည်။

“ကိုယ်တို့အလုပ်က အမှားမခံတဲ့အလုပ်နော်၊ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဂရုတစိုက်လုပ်ရမှာ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒီနေ့တစ်ရက် ကျွန်တော့်ကို နှင့်ပေးနိုင်မလား ခင်ဗျား”

“အေး... နားလေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ဦး” သူ စားပွဲပေါ်က စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဖိုင်များ သိမ်းနေချိန် ဝါသွေးခြယ်နှင့်ရာဇာ ထွက်လာသည်။ ထက်နိုင်က အသံဖမ်းရင်း မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ထက်နိုင်က လာ၍မရသေး သေး။

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အခန်း (၂၂)

“ဆောင်းဦး... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“မောင်... ဘာကြောင်နေတာလဲ”

အသံသွင်းသည့်အခန်း၌ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်သည်။ အပြင်၌ မစောင့်ကြည့်နေသူများ ချက်ချင်း စတူဒီယိုထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ထက်နိုင်သည် ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို လျှင်မြန်စွာ ဖိတ်လိုက် သည်။

“ဆောင်းဦးအစား ရာဇာဝင်ကွာ”

Recording Engineer ကိုကျော်နိုင်က ပျက်ပြားသွားသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်း ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။ ခဏလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လူစားချက်ချင်းထိုးလိုက်သည်။

ဝါသွေးခြယ်က စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူ့နဖူးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာစမ်း၍ မေးသည်။ ရာဇာက -

“မင်း ပြန်တော့မလို့လား။ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ဖြစ်မှာလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါနဲ့ ထက်နိုင် ရုံးဆင်းတာနဲ့ မင်းဆီလာခဲ့မယ်။ မင်း ဘယ်မှလျှောက်သွားမနေနဲ့ဦး။ ဖုန်းလည်း ဖွင့်ထားဦး။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို ဆက်သွယ်လို့ရအောင်”

“ငါ တိုက်ခန်းမပြန်တော့ဘူး။ ဆိုင်ပဲသွားလိုက်တော့မယ် ထက်နိုင်ကိုပြောလိုက်ကွာ”

“နေကြပါဦး... ဝါကိုလည်း ပြောခဲ့ဦးလေ။ မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုရာဇာက ဘာလို့ တကူးတက မှာနေရတာလဲ။ မောင်ဘာဘာတွေလုပ်ထားတာလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မဝါ။ ဆောင်းဦး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သတိလွတ်သွားတာ၊ ခဏခဏဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ဒီနေ့ နားခိုင်းတာ”

ရာဇာက ဝါသွေးခြယ်ကို စိတ်မပူစေရန်ပြောပြီး သူ့ကိုသွားမပျက်ရိပ်ပြလေသည်။

ဝါသွေးခြယ်က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဝါ ... ဝါကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားမသိဘူးကွာ”

“အဲဒါတွေ နောက်ထား။ မင်း နောက်ထပ် ဒါမျိုး ထပ်မှားရင် ကြီးတွေ ပြိုင်လိမ့်မယ်”

သူ ခေါင်းညှိတ်ကာ ရုံးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒုက္ခိတ၊ ဒုက္ခိတဆိုသည် စကားကြောင့် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ပျိုးလင်္ကာ ဒီလိုဖြစ်သွားသည်ကိုစွဲတွေကြောင့် သူက သိခွင့်မရှိရတာလဲ။ အဆုံးစွန် အမြဲတစေ ဖုန်းဆက်ကြသည်ပဲ။ ပျိုးလင်္ကာတော့ ဒီလိုဖြစ်သွားသည်ဟု အနည်းနှင့်အများ ပြောသင့်တာမပြော။

ဒါမှမဟုတ် ပျိုးလင်္ကာကများ မပြောဖို့တားမြစ်ထားသည်ပဲ။ သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ဖုန်းကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းနံပါတ် (၂) လုံးခန့်နှိပ်ပြီးတော့ သူ့လက်တွေ လေးသွားသည်။ ထို့နောက် ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

တကယ်ဆို ဘာမှမဆိုင်ကြသည့်ကိစ္စ။

ပျိုးလင်္ကာဆိုတာက သူက မုန်းရင်တောင် သူ့ကိုမုန်းတီးနေမည်မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ဆောင်းဦး။ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ”

“မေးမနေနဲ့ ထက်နိုင် ဝါကိုဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးပြီ။ ဆောင်းဦး ဘာမှမတွေးဘဲ အိပ်ချင်အိပ်လိုက်၊ ပြောစရာရှိတာ၊ ရင်ဖွင့်စရာတာ ညနေမှ အေးအေးဆေးဆေးပြော”

သူ ရဲမာန်ရဲ့စကားကို နားထောင်လိုက်သည်။ လက်ထဲ၌

ကိုင်လာသော ဖိုင်များကို ကောင်တာပေါ်မှာ တင်ခဲ့ပြီး ကောင်တာ
နောက်၌ ခင်းထားသော ဒရင်းဘတ်စ်ထက်လှဲ၍ မျက်စိမှိတ်လိုက်
သည်။

သို့သော် အိပ်၍မရချေ။ စိတ်တွေက လားရှိုးအိမ်ထဲ
ရောက်သွားသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို မပြောပြရတာလဲဟု အိမ်
လူတွေကို ပတ်ရမ်းလိုက်ချင်သည်။ သူ့သိဖို့မလိုဟု ယူဆကာ မပြော
ဖြစ်ကြတာလား။

နေ့ဦးက ပျိုးလင်္ကာနှင့် ညီအစ်မလိုရင်းနှီးနေတာ
လင်္ကာအပေါ် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောတတ်သော သူ့ကို သိပ်မကြည်လင်

အချိန်တွေက ကုန်မြန်ခဲ့လှသည်။ အိပ်၍မပျော်နိုင်သဖြင့်
သူ လှဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။ လင်းသစ်က လှည့်ကြည့်ပြီး -

“အိပ်လေ”

“အိပ်လို့ မပျော်ပါဘူးကွာ၊ လူမမာမှမဟုတ်တာ”

“ထက်နိုင်ပြောတာ ငါတို့သိပြီးပြီ၊ မင်း ဒီလိုအမှားမျိုး
ဖြစ်လို့ မရဘူးနော်၊ နေပါဦး... သူတို့တွေ ပြောသလောက် ငါတို့
အကုန်သိရပြီးပါပြီ၊ မင်းနဲ့ ပျိုးလင်္ကာရဲ့အကြောင်း၊ ငြိခဲ့တဲ့ချည်ခင်း
ဒီလိုကြားတာနဲ့ မင်း ရှောင်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာ

လင်းသစ်က တွေးဆဆနှင့်ပြောသည်။ ရဲမာန်ကလည်း
များလိုက်ဖွင့်ပြီး ကောင်တာအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ
လက်ဝါးဖြင့် ဖြစ်သလို ပွတ်ပစ်ကာ -

“ရှောင်ဖြစ်သွားတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါက အဲဒီလိုမှ
မဆင်တာ၊ စေ့စပ်တယ်လို့ သတင်းကြားတော့ လက်တော့ထပ်
လောက်ပြီပေါ့၊ သိပ်ပြီး အမှတ်တရကြီး တေးတာတော့မဟုတ်ဘူး”

“အခု ဒီသတင်းကြားတော့ကော ဘာထူးလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာမှမထူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါငြိမ်နေလို့
မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အိမ်က ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလည်း စဉ်းစား
မိန့်ကို မရဘူး”

“အိမ်က မပြောတာထက် မင်းကိုယ်တိုင်ကကော သူ
အကြောင်း တစ်စွန်းကစ်စ မေးခဲ့ဖူးလို့လား”

ရဲမာန်က ခပ်အေးဆေးမေးလေသည်။ သူ ရဲမာန်ရဲ့မျက်နှာ
ကို ကြည့်ပြီးငြိမ်သက်နေမိသည်။ လင်းသစ်က ပခုံးကို ကျုံ့၍ -

“မင်း ရှေ့အပတ်လောက်မှာ မင်းမိဘတွေကို ခေါ်ဖို့ အစီ
အစဉ်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာအတွက်လဲ”

သူမေးတော့ လင်းသစ်က ခေတ္တကြောင့်သွားသည်။ သူက
ဘာကြောင့် မိဘတွေကို ရန်ကုန်ခေါ်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ အခုပြောနေတဲ့
တိစ္ဆာနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ။

“မင်းပဲပြောတော့ ဝါသွေးခြယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်။ စေ့စပ်ဖို့
အတွက် မင်းမိဘတွေကို ခေါ်မယ်ဆိုတာလေ၊ မင်းမိဘတွေ ရောက်
လာရင် မင်းသိချင်တာတွေ မေးလို့ရသားပဲ၊ သိပ်ပြီး စိတ်ကို ဒုက္ခ

ပေးမနေပါနဲ့ကွာ”

“ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အဲဒီကိစ္စတောင်မေ့နေတာ၊ တကယ်တော့ ငါ တွေးတာ မင်းတို့တွေ့သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ... အကြွေးပြန်မယူရလိုက်လေချင်းဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေတာလား”

သူ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ရမ်း၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်နွှဲ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါ၌ လင်းသစ်ကော ရဲမာန်မာန် သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်ကြသည်။

“ဒီကိစ္စကတစ်ဆင့် စကားနဲ့ဖြေသိမ့်လိုက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ လားရှိုးပြန်မယ်”

“ဘာ”

“ဘာလို့လဲ”

အသုံး (၂၃)

“တီ တောင် တီ တောင်”

သံစဉ်များနှင့် မြည်သံတစ်ခုကိုကြားရသဖြင့် ပျိုး မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွားပြီး ခြေရင်း၌ရှိသော နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၆) နာရီထိုးပြီ။

အိပ်ရာပေါ်မှ ဖြေးညင်းစွာထ၍ စောင်ကို အသာဖယ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ခြေထောက်ကို အောက်သို့ သာသာဆွဲချလိုက်စဉ် ဒေါ်ကြီးနန်းဆာ ရောက်လာသည်။

“ဒေါ်ကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စောင်ခေါက်မလို့လေ ကလေး”

ဒေါ်ကြီးက မဝံ့မရဲပြောသည်။ ပျိုး မျက်လုံးတွေ စူးလက် သွားသည်။ ထို့နောက် စောင်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ -

“ပျိုး ဒေါ်ကြီးတို့ကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ၊ ဒီအလုပ်တွေ ပျိုးတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေ မမဲ့ပါနဲ့... မေကြီးတို့က ဘယ်လိုပဲမှာထားထား ပျိုးက မလုပ်နဲ့ဆိုရင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မဟုတ်ရင်တော့ ဒေါ်ကြီးတို့ မေကြီးတို့က ပျိုးကို ဒုက္ခိတမတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး”

“အို အဲဒီလိုပြောပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ မလုပ်နဲ့ဆိုရင် ဒေါ်ကြီး မလုပ်ပါဘူး။ အောက်ဘက်မှာ မနက်စာပြင်ထားလိုက်မယ်နော်”

ပျိုး ဘာမှမပြောဘဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့ လူက အနည်းငယ်ယိုင်သွားသည်။ စားပွဲ၌မှီထားသော ချိုင်းထောက်က လူနှင့်တိုက်မိပြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဒေါ်ကြီးက လှည့်ကြည့်ပေးမယ့် ရှေ့ဆက်မတိုးရဲချေ။ ပျိုး ကိုယ် အနည်းငယ်ကိုင်း၍ ချိုင်းထောက်ကိုယူလိုက်စဉ် ညာဘက် ခြေထောက်သည် ဟဆစ်ဆစ်နှင့် နာကြည်းလာသည်။

စောင်များကို ခဲရာခဲဆစ် ခေါက်တော့ ခြေထောက်အတု တပ်ထားရသဖြင့် အသားမကျနိုင်ဘဲ အသားစများကို မီးနှင့်ထိုးသကဲ့သို့ နာကျင်လွန်းလှသည်။

များသောအားဖြင့် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကိုသာ အားယူ

ရပ်တတ်ပြီး နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် အားပြုရပ်ရလျှင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ပေါက်ပေါက်နေအောင် ကျတတ်သည်။

ခုတင်ထက်၌ထိုင်ပြီး လုံခြုံစရာ အသာမ၍ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်နှင့် ညာဘက်ခြေထောက်ကို ယှဉ်ကြည့်မိသည်။ တစ်ဖက် ကအတု၊ တစ်ဖက်ကအစစ်။ တစ်ဖက်က ခြေချောင်းဆို ခြေချောင်း သိသာပြီး တစ်ဖက်ကတော့ သစ်သားလိုလို ကော်လိုလို။

ပျိုး မျက်နှာမော့၍ မျက်လုံးမှိတ်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခိတ ခြေပျက်မ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် မတွေး ချင်ပေ။ အားငယ်မှုဝင်လာသည့် အဖြစ်ပျိုး မလိုချင်ပေ။

ဟိုယခင်က ပျိုးလက်နှင့် ယနေ့ပျိုးလက်က အတူတူပဲဖြစ် ရမည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ရပ်တည်နိုင်သော မိန်းကလေးဖြစ်ရမည်။ ဘယ်တော့မှ အားမငယ်ရ။

ဒီလို သူမ မည်မျှကြာကြာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးနိုင်မှာလဲ။ ချိုင်းထောက်ကိုယူ၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည့်ခြေလှမ်း တွေ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ကြမ်းပြင်နှင့် ချိုင်းထောက်ရဲ့ ထိတွေ့သံက ပုံမှန်ထွက်ပေါ် လာသည်။ သူမအတွက်တော့ ထိုအသံသည် သွေးရင်းသားရင်းပမာ ဖြစ်နေလေသည်။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ်နေစဉ် ဒေါ်ကြီးက

အခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် ပျိုး မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်တော့ -

“ကလေး... မနက်စာစားလို့ပြီ”

“ပျိုးလာခဲ့ပါ့မယ် ဒေါ်ကြီး”

ပြောပြီး ဒေါ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်လေးနှင့် တွဲလျက်ရှိသော ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ တိုက်အိမ်တော့ မဟုတ်ပါ။ ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးသည် နောင်မွန်ရွာ၌ရှိသော လိုင်ချီးခြံတွင်ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးရေးခြံလုပ်ငန်းများလုပ်သည့် ရွာလေးမို့ ဒီဘက်၌ လူနေအိမ်ခြေမရှိပါ။ လူအဝင်အထွက်နည်းသည်။ နေ့ခင်းဘက်၌ ခြံလုပ်ငန်းများအလုပ်လုပ်သည့်အချိန်သာ လူသံသူသံ ကြားရတတ်ပြီး အလုပ်သိမ်းချိန်မှစ၍ မနက်စောစောပိုင်းထိ အထူးတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

သူမကို ဝေဖန်မည့်သူမရှိ၊ ကဲ့ရဲ့မည့်သူမရှိ ငြိမ်းချမ်းဖွယ် ကောင်းသည်။

ခြေပြတ်သည့် ဒုက္ခိတဆိုတဲ့အရာမှလွဲ၍ သူမဘဝကို သူမ ကျေနပ်သည်။ ဘဝ၌ ဘာမှ မလိုချင်တော့ပါ။ လိုချင်ဆန္ဒလည်း ရှားသွားခဲ့ပြီ။

အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟံတွေ နည်းပါးသွားသည်ကို အခြားသူများကတော့ ယုံချင်မှယုံကြပေလိမ့်မည်။

“ဒေါ်ကြီးကော စားပြီးပြီလား၊ ဦးကြီးကော”
လက်ဖက်ရည်ပူပူကို ခရားထဲမှ ခွက်ထဲသို့ ငွဲ့ထည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီးတို့ ထမင်းကြော်စားပြီးပါပြီ၊ ကလေးပဲစားပါ။ ညနေစာ ကလေး ဘာစားချင်လဲ၊ ဒေါ်ကြီး ဘာချက်ကျွေးရမလဲ”

“နေပါစေ... အဆင်ပြေသလိုချက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုးစား သားပဲ”

ဒေါ်ကြီးက ခေါင်းမသိမသာရမ်း၍ ပျိုးကိုကြည့်သည်။ ခေါ်ပုတ်ကြော်ကိုစားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်လိုက် ရှိပေမယ့် ကောင်းသည် ဆိုးသည် ဘာမှမပြော။

ဟိုအရင်တုန်းက ကလေးက စကားနည်းပေမယ့် ဒီလောက် ထိ တိတ်ဆိတ်မနေတတ်ပါ။ ဆိုးနွဲ့၊ ဂျီကျသံများ ရှိတတ်ပါသည်။ အခုတော့ လောကကြီးကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုထားသည့်ပုံစံ။

“ဒေါ်ကြီး စဉ်းစားထားတယ်၊ ဒီနေ့ အလုပ်သမားတွေ ခေါ်ထားတယ်ဆိုတော့ မုန့်ညင်းဆောရယ်၊ နှမ်းပျစ်ထောင်းနဲ့ ဆလပ် ရွက်တို့မယ်လေ။ ငါးကြော်လည်း ရှိသေးတာပဲ”

ပျိုးရဲ့မျက်နှာ၌ ဘာမှ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားသည်မရှိ။ ဒေါ်ကြီးကိုမော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ပါးစပ်ကို ပုဝါနှင့်သုတ်ပြီး-

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ကြီး၊ ဩော်... ဦးကြီးကို ကျေးဇူး ပြုပြီး ခဏခေါ်ပေးပါဦးနော်”

“အေး... အေး”

ဒေါ်ကြီးက အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားကာ ခြံထဲ၌ အနိပ်အယောင် တောင်မမြင်ရသည့် ဦးစံညွန့်ကို -

“ဝေ့ ကိုစံညွန့်... ကလေးခေါ်နေတယ်၊ ဝေ့... ကိုစံညွန့်”

“ဟေ့ လာပြီဟေ့”

ထူးသံတော့ကြားရသည်။ ဘယ်နေရာကမှန်းတော့မသိချေ။ လိုင်ချီးခြံ၌ သစ်ပင်များ စိမ်းအုပ်နေသည်။ ဆောင်းတွင်းကာလဗို့ မြူနှင်းတွေ သိပ်သည်းစွာကျဆင်းကာ ဘယ်နေရာမှ သေချာစွာ မမြင်ရချေ။

ညဆိုလျှင် နှင်းများ တဖြိုက်ဖြိုက်ကျ၍ မနက်ဆိုလျှင် ခေါင်မိုးပေါ်၌ မိုးရွာထားသည့်အလား စိရွဲနေတတ်သည်။ ဒေါ်ကြီး အထဲပြန်ဝင်လာဟော့ ပျိုး အိမ်ရှေ့ဆက်တီမှာ ထိုင်နေပြီ။

သိပ်မကြာခင် ဦးကြီးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ကလေး... ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ဦးကြီး။ ပျိုးကို တစ်ခုလောက် ကူညီ ပါဦး။ မနေ့ကနေရာမှာပဲ ဟိုပစ္စည်းတွေ ယူသွားပေးပါ။ ဒေါက်နဲ့ တစ်ခါတည်း ထောက်ပေးခဲ့ပါ။ နေနည်းနည်းပွင့်လာရင် ပျိုး လိုက်ခဲ့ ပါ့မယ်။ ဒါနဲ့... ဒီနေ့အလုပ်သမားတွေကို လုပ်ခရှင်းပေးရတော့မှာဆို အလုပ်သမား ဘယ်နှစ်ယောက်လာမှာလဲ၊ အပြင်က သပ်သပ်ခေါ်တဲ့ အလုပ်သမားလေ”

“မိန်းမ (၃) ယောက်၊ ယောက်ျားလေး (၂) ယောက်ပဲ ခေါ်ထားတယ်။ အပြင်အလုပ်သမားကိုတော့ ကလေးက ဘာမှ သေချာ မပြောထားသေးတော့”

“ရပါတယ် ဦးကြီး။ ဒါဆိုရင် အလုပ်သမားတွေ လာအောင် ပျိုး စောင့်လိုက်ပါ့မယ်။ ပြီးမှလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် ကလေးရယ်။ ဦးကြီး သေချာလုပ်ထားပေး မယ်။ ကလေး အေးအေးဆေးဆေးနေမှ ဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ပါ”

ဦးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ထောင့်တွင် စုပူထားသည့် ပန်းချီဆွဲသည့် ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးကို တစ်ခေါက်တည်းနှုတ်ပါအောင် သယ်သွားသည်။

ဒေါ်ကြီးက ပျိုးနားမှာထိုင်ပြီး မုန့်ညင်းရွက်လာသင်သည်။ ပျိုး မုန့်ညင်းရွက်တွေကို တစ်ချက်ပဲကြည့်၍ ဘာမှမပြောပါ။ စားပွဲ ခုံအောက်က အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး လုပ်ခပေးသည့်စာအုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ပေးပြီးသည်များကို ဖျက်၍ မနေ့က အလုပ်ဝင်သူများကို မှတ်လိုက် သည်။

“မမပျိုး... အလုပ်သမားတွေ လာပြီခင်ဗျာ”

ဒေါ်ကြီးနန်းဆာရဲ့ မြေးအငယ် (၉) နှစ်အရွယ် စိုင်းညီက ပျိုးကိုလာပြောသည်။

ပျိုး ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်ဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ မြေးမြေးထွက် လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲထည့်ထားသည်။

ဆောင်းနှောင်းပေမယ့် အချမ်းက ပေါ့မသွား။ ပို၍ပင် ချမ်းလာသေးသည်။

ကိုယ်ကသာ ဦးထုပ်တွေ မာလာတွေနှင့် အလုပ်သမားများကတော့ ခေါင်း၌ ဂျုံခမောက်သာဆောင်းပြီး လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်တိုတိုဝတ်ထားသည့် ခြေသလုံးများကို အဝတ်စများဖြင့် ပတ်၍ ချည်ကာ ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးထားကြသည်။

“ဟိုဘက်အခင်းမှာ ပဲခင်းတွေ ဖျက်လို့ပြန်နော်၊ အခု လောလောဆယ် အဲဒီအခင်း အရင်ဖျက်ကြရအောင်၊ ယောက်ျားလေးတွေက ဓားကောက်ရမ်းပါ”

အလုပ်တာဝန်ခွဲပေးပြီးသဖြင့် လိုင်ချီးပင်များကြား စိုက်ထားသည့် ပဲခင်းများကို ဖျက်ကြသည်။ ပဲပင်တွေက ခုတ်ပြီးတာကြာပြီ။ ယခု နောက်တစ်သီးစိုက်ရန် မှီသေးသဖြင့် ပြန်ပေါက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

လိုင်ချီးသီးရာသီကုန်ပြီမို့ အလုပ်ရှုပ် သက်သာသွားရသည်။

လိုင်ချီးခင်းဆိုပေမယ့် ရာသီသီးနှံများလည်း သီးညှပ်ထည့်စိုက်၍ရသည်။ ထိုအလုပ်အတွက်ကိုတော့ ... ပုံမှန်အလုပ်သမားထားသည်။ နေ့စားများကိုတော့ စိုက်ပျိုးရေးအလျင်လိုမှငှားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးကြီး အလုပ်သမားတွေရောက်နေပြီ၊ လိုတာလေးတွေ ကြည့်လိုက်ပါဦးနော်”

“အေးအေး ... ကလေး”

ပျိုး ပန်းချီဆွဲသည့်နေရာရောက်တော့ အတော်လေး မောဟိုက်လာသဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်သည်။ ညာဘက်ခြေထောက်က တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် နာလာသဖြင့် ခြေတုကိုတောင် ဆွဲချွတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

ဆရာဝန်ကတော့ ခြေထောက်ကိုညှာပါ။ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ပါနှင့်ဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ပျိုးကတော့ လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်သည်။

အနည်းငယ် အမောပြေသွားတော့ ဒေါက်နှင့်ထောက်ထားသည့် ပန်းချီကားဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ ပိတ်စအဖြူကို ဖယ်လိုက်သည်။

အနီရဲရဲစုတ်ချက်တွေကို သူမ မုန်းတီးလှပေမယ့် ယခုနောက်ပိုင်းတွင် အနီရဲရဲ ခပ်များများပါသည့် ပူလောင်မှုသရုပ်ဖော်သောပုံများ ဆွဲတတ်လာပြီလေ။

ဪ ... လူတွေဆိုတာ နေရာနှင့်အခြေအနေကိုလိုက်၍ ကာလာပြောင်းတတ်သူတွေ မဟုတ်လား။

တွဲရ၍ ဖိုခိုနေခြင်းသာ။

စိမ်းညိုသော တောင်တန်းကြီး၏နောက်ကွယ်မှ တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာသောနေလုံးကြီး စူးစူးရှရှ လင်းလင်းလက်လက်။

သူ ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။ ခြံထဲ၌ ရေလောင်းပေါင်းသင်နေသည့် ဦးကြီးကတော့ အရင်လို မပြောင်းလဲပါချေ။ ဦးကြီးက မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဘယ်သူလဲဟူသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

သူ ကားပြတင်းမှတစ်ဆင့် လက်ပြတော့ ဦးကြီးသည် သူ့ကို ငါးစပ်အဟောင်းသားကြည့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ကားကို အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်၍ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်တော့ လူရိပ်လူယောင်တောင် မတွေ့ရချေ။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားတံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ အိမ်က လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

သူ တံခါးမကြီးဆီသို့အရောက် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသော ကလေးတစ်ယောက်။ လှေကားရင်းရောက်တော့ ကလေးက သူ့ကို မြင်သွားသည်။

အံ့သြသည့်အကြည့်၊ စူးစမ်းသည့်အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်သည်။

ဒါ ကိုကြီးရဲ့ကလေး ခြိမ်းဆိုသည့်ကလေး ဖြစ်မည်။ ငါးနှစ်အရွယ်ကောင်လေးသည် ကိုကြီးငယ်ငယ်တုန်းကနှင့် အနည်းငယ်ဆင်သည်။

အသုံး (၂၄)

ပြောင်းလဲမှုတွေ ဘာမှမရှိဘူးဟု အပေါ်ယံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ရုပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် တိုက်တာ အဆောက်အအုံ များပြားလာခဲ့သည်။

အိမ်ခြေနည်းပါးသော သူတို့စိုက်ပျိုးရေးခြံများဘက်တွင် တောင် ခေတ်မီ အဆောက်အအုံများများ၊ တိုက်တာများကို အပြိုင်အရိုင်း တွေ့မြင်ရသည်။

သူတို့ရဲ့ ကျွန်းတိုင်တွေဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးကမူ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ၊ ဟောင်းနွမ်းခြင်းမရှိ၊ သစ်လွင်ခြင်းမရှိ၊

ဆောင်းနောင်းရာသီမှို ရွက်ဟောင်းတွေ မကြွေသေးချေသို့သော် အရုပ်ဆိုးလှစွာ ရော်ရွက်ဝါများကတော့ သစ်ပင်ထက်၌

အဖြူအမည်းအကွက်လေးတွေပါသည်။ ဝမ်းဆက်အနေ
ဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခေါင်းထက်၌ အသီးလေး
တွဲလောင်းပါသည်။ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

ဒီကလေးနှင့် သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ကိုကြီးတို့ မင်္ဂလာ
ဆောင်တုန်းကသာ လားရှိုးကိုပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး ကြာမှ သူ လားရှိုးကို
မရောက်ဖြစ်သည်မှာ ငါးနှစ်နီးပါး ခြောက်နှစ်ခန့်ဖြစ်သည်။

ကလေးက သူ့အနီးသို့လျှောက်လာပြီး -
“ဦး... ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ ခင်ဗျာ”

သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဩော် တူဝရီးနှစ်ယောက်
တွေ့ဆုံပုံက စိမ်းသက်လိုက်တာနော်။

ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ အကယ်ဒမီပေးကောင်းအောင်လို့
ပြေးဖက်၊ ငိုကြွ၊ ရယ်ကြ။ အခုတော့ -

“အိမ်ရှင်တွေ မရှိကြဘူးလား”

“သားသား ရှိတယ်လေ၊ ဦးက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

အိမ်ရှင်တွေမရှိကြဘူးလားဟု မေးသဖြင့် ကလေးက နှာ
တင်းသွားဟန်တူရဲ့။ ခပ်ထန်ထန်လေး ပြောလေသည်။ သူ သဘော
ကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ဩော်... ဤကလေးက သူငယ်ငယ်တုန်းကလို ဂျစ်တစ်
တစ်ကလေးတစ်ယောက်လိုပါလား။

“သားက ခြံခံလား”

“ဦးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ သားသားနာမည် သိနေတာ
လဲ”

“ဦးက”

“အသည်းရေ... ခုထက်ထိ ဘွားဘွားဆီ မသွားသေးဘူး
လား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ... သွားမယ်လားမယ်ဆို ပြီးကိုမပြီးနိုင်ဘူး
နော်”

အိမ်နောက်ဘက်မှအသံကြားသဖြင့် ကလေးငယ်က ရုတ်ခနဲ
နောက်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ နွေဦးက မီးဖိုချောင်ဝင်နေဟန်
တူသည်။

သိပ်မကြာခင် နွေဦးကလည်း ထွက်လာသည်။ ကလေးငယ်
က နောက်မှပါလာပြီး သူ့ကိုချောင်းကြည့်နေသည်။

“ဟင်... ကိုလေး”

နွေဦးက လက်ထဲမှကိုင်ထားသည့် လက်သုတ်ပုဝါကို စိတ်
လှုပ်ရှားစွာ ဟိုဘက် ဒီဘက် ပြောင်းကိုင်ပြီး -

“ကိုလေး”

“ဟ... ဘာကြောင်နေတာလဲ နွေဦး၊ ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ တစ္ဆေ
သရဲကျနေတာပဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကော”

“ဖေဖေက ခြံထဲသွားတယ်၊ မေမေက ဘုရားခန်းထဲမှာ၊
အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ကိုလေးလားမယ်လို့ မထင်ဘူး”

နွေဦးက မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်ရဟန်မတူချေ။ ဆံပင်တွေကို

နောက်မှာ ကလစ်နှင့်ညှပ်ထားကာ အဘွားကြီးအိုပေါက်စကဲ့သို့ ထစ်ဆင်ထားသည်။

“ကိုကြီးကော”

“ကိုကြီး နောင်ချိုရောက်သွားပြီ”

“နင်တို့လည်း အံ့ဩစရာကောင်းတယ်နော် နွေဦး။ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေပြောင်းလဲသွားသလဲ ငါ့ကို နည်းနည်းမှ အသိမပေးဘူး။ ငါက ဒီအိမ်မှာ အိမ်သားမဟုတ်တိုင်း”

“ဪ... ကိုလေးသိတော့ကော နွေဦးတို့ကို ဘာအကူအညီ ပေးနိုင်မှာလဲ၊ အခုလည်း ဘာမှမပြောင်းလဲတာ၊ ဥပမာ- နွေဦး ယောက်ျားယူမယ်ဆိုရင်တော့ အကြောင်းကြားရင်ကြားမှာပေါ့”

“အရေးထဲ သူက အစွဲထုတ်ချင်ပြန်ပြီ ဟိုကလေးက ကိုကြီးရဲ့ကလေး မဟုတ်လား၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မိုးခြံမိုးတို့... ကိုကြီးရဲ့သားလေ”

“သူ့ရုပ်ကြည့်ကတည်းက ငါသိပါတယ်၊ သားရေ... ဦးဆံလား၊ မင်းကလည်း”

“ဟင်... အဲဒါ သားရဲ့ဦး ဟုတ်လားတီလေး၊ တစ်ခါမှလည်း ပြောသံကြားဖူးပါဘူး၊ ဦးဦးက သားသားရဲ့ဦးဦးဆိုတော့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တာလဲ”

“ဟား ဟား... ငါ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပါပဲလား၊ နွေဦးမင်း တော်တော်စကားတတ်ပါလား၊ ဦးနာမည်က ဆောင်းဦးမောင်တို့”

“ဟဲ့... အောက်မှာ ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ သမီးငယ်”
မေမေ့ရဲ့အသံကို သူ့ကြားရသည်။ နွေဦးက ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည်။

“မေမေ”

မေမေက သူ့ကိုမြင်တော့ ကြက်သေသေလျက်၊ ဘယ်သူကမှ သူ့ပြန်လာဖို့ မမျှော်လင့်ထားကြပါလား။ အထူးသဖြင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဆိုတဲ့ ဝမ်းပန်းတသာမှုတွေ ဖြစ်သင့်သည်။ ယခုတော့ ချက်ချင်း ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရင်း -

“အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့၊ ခွင့်နဲ့လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ စီစဉ်ထားတာတော့ကြာပြီ၊ အခုမှ ရုတ်တရက် ထလာဖြစ်တာ”

“အင်း... ဘာလဲ မေမေတို့ကို မိန်းမလိုက်တောင်းခိုင်းဖို့လား၊ မြေးရေ... မင်း အန်တီလေးကို ထမင်းပိုင်း ပြင်ခိုင်းချေတော့၊ ဟိုသွားဦးမှာမဟုတ်လား၊ နေပြင်ရင် သွားရလာရ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“ကဲ... လာထိုင်စမ်းပါဦး၊ မင်းကတော့ ဝမ်းရေးစပ်တဲ့သားပဲနော်၊ မိဘမောင်ဘွားတွေကိုလည်း မခင်တွယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်နေလိုက်တာ၊ အခုကော မေမေတို့ကို သတိရရုံ သက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့သာ လာတာ”

“ဟာ... မေမေကလည်း သားကို အထင်သေးလိုက်တာ”

“ကိုယ်မွေးထားတဲ့ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သိပါတယ် ဆောင်းဦးမောင်ရယ်၊ မင်းအဖေ အသက်ကြီးလို့ အလုပ်တွေ မနိုင် မနင်းဖြစ်နေတာ၊ မင်းအစ်ကို နောင်ချိုပြောင်းသွားလို့ အိမ်မှာ အားကိုး စရာ ယောက်ျားလေးမရှိတာ မင်း မသိတာ မဟုတ်ဘူး သိတယ် အဲဒါတောင် လာခဲ့ရမလားလို့ ဖုန်းဆက်ဖူးလို့လား။ မအေကသာ မွေးထားတဲ့အမေမို့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖုန်းဆက်၊ အကြော်အလှော် ပို့ရနဲ့ သူကဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရကောင်းဖုန်းတောင် မသိဘူး”

“ဟော ... မေမေကတော့လုပ်ပြီ၊ သားကိုမြင်ရင် ဆူနဲ့ စကားလုံးတွေ စုထားသလိုပဲ၊ သားက ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလေ မေမေတို့က လာခဲ့ပါခေါ်ရင်တောင် အလုပ်က ခွင့်မရရင် ဘယ်လိုလာ ရမလဲ”

“အေးပါ ... ပြောလိုက်ရင်တော့ ဆင်ခြေ လက်ခြေနဲ့ ဆင်တစ်ကောင်လုံးမျိုထား၊ ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် မေမေ”

သူ ပျိုးလင်္ကာရဲ့အကြောင်းမေးချင်တာ မည်သို့မေးရမှန်း မသိ။ ဒီမှာတုန်းက ပျိုးလင်္ကာနှင့်ဆိုတာ စေးကပ်လှသူများ မဟုတ် ချေ။ သူကသာ အမြဲတမ်း ပျိုးလင်္ကာအပေါ် အထက်စီးမှနေ၍ ဆူခဲ့ ငေါက်ခဲ့ အော်ခဲ့ ဟစ်ခဲ့ ရှိခဲ့တာမို့ မေမေက သူ့ကိုဆို အမြင်စောင်း

လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ယခုတော့ -

“ဒါနဲ့ ပျိုးလင်္ကာတို့ကော ရှိသေးရဲ့လား မေမေ”

“ဟော ... စားလို့ပြီတဲ့လားမြေး၊ လာသား မင်းအဖေ တော့ မစောင့်တော့ဘူး၊ စားနှင့်ကြတာပေါ့၊ အိမ်မှာတော့ နွေဦးပဲ အစစအရာရာ လွှဲထားရတယ်၊ မေမေကလည်း အရင်လို အလုပ်တွေ သိပ်မလုပ်နိုင်ဘူး မောမောနေတယ်”

မေမေက သူ ပျိုးလင်္ကာတို့အကြောင်းမေးသည်ကို မကြား သလိုလို၊ မသိသလိုလိုလုပ်၍ သူပြောချင်ရာပြောလေသည်။

ထမင်းကြော် ကြော်ထားသော်လည်း ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် ခေါပုတ်ကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ အမြဲလိုလိုပါတတ်တာ ရှမ်းပြည်၏ ထုံးစံ။ ရှမ်းပြည်ရဲ့အကြောင်းပြောတော့မည်ဆိုလျှင်တော့ တောင်တန်းပြာကြီး၊ ဆောင်းနှင်းတွေ၊ ခေါပုတ်တွေဆိုတာ ချန်ထား၍ မရပါ။

သူ မေမေရဲ့ခေါ်သံကို နားမထောင်ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပျိုးလင်္ကာတို့အိမ်ကတော့ အရင်လို စိမ်းလန်းစိုပြေခြင်းမရှိတော့ပါ။

အဖြူရောင်တိုက်သည် ဆေးရောင်တွေပြယ်လွင့်နေသည်။ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်သံကြောင့်ထင် အန်တီမြထွက်လာသည်။

အန်တီမြသည် ယခင်က ဝဝခန့်ခန့်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ပိန်သွားကာ ဆံပင်တွေ တော်တော်ဖြူးနေပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေ များ၍ ဖြစ်မည်။

“အန်တီမြ နေမကောင်းဘူးလို့ ကြားလို့”

“ဪ... အင်”

သူ အိမ်ထဲဝင်တော့ -

“မင်းအမေ အခုလေးပဲ ဖုန်းဆက်ထားတယ်လေ၊ မင်း ဒီနေ့ပဲ ရောက်တာဆို၊ ထိုင်ပါဦး... အန်တီ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်... မလုပ်ပါနဲ့တော့ အန်တီမြ၊ ဒါနဲ့ ဦးလေးကော”

“မင်းဦးလေး မန္တလေးသွားတယ်၊ မနက်ကမှသွားတာ”

“အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ထင်တယ်”

“အေးကွယ်... ဒီလိုပါပဲ”

အခန်း (၂၅)

“ကိုဦး... အဲဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူ အိမ်အောက်ဘက်၌ရှိသော ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်လိုက်တော့ မေမေက လှမ်းမေးသည်။ သူ ဆိုင်ကယ်လီဇာကို ဆွဲ၍ စက်စမ်းကာ -

“ဟိုဘက်အိမ်ခဏသွားမလို့ မေမေ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ... မသွားနဲ့”

မေမေက သူ့ကို ပျာပျာသလဲ တားမြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ ကျွန်တော် ခဏသွားနှုတ်ဆက်ဦးမယ်လေ၊ ခဏပဲဟာ... ပြန်လာမှ မေမေနဲ့စကားပြောမယ်လေ”

“ကိုဦး”

“ကျွန်တော် ပျိုးလင်္ကာရဲ့သတင်းကို သိပ်မကြာခင်လေးကမှ ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

အန်တီမြသည် စကားတွေမပြောတော့ဘဲ တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်နေသည်။

အိမ်လေးကတော့ သခင်ရဲ့ပူလောင်မှု လောင်ခိုက်ကို မိနေ၍ ထင် မတောက်ပြောင် မလင်းလက်နိုင်ရှာ။

“အဲဒါတွေ အန်တီမြ အပြစ်တွေပါကွယ်။ သမီးလေးကို ဒီလိုဘဝရောက်အောင်လုပ်ခဲ့သူက အန်တီမြပါ။ ပိုဆိုးတာက သမီးလေးနဲ့အတူ နေခွင့်မရတော့တာပဲ။ သူကတော့ ပြောရှာပါတယ်။ အဲဒီစကားကြားတော့လည်း ငိုမိတယ်။ သူ့ကို လူတိုင်းက ဒုက္ခိတဆိုပြီး သနားတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ကြည့်မှာ သူ မခံနိုင်လို့တဲ့ အမေဖြစ်တဲ့ အန်တီရင်ထဲ ဘယ်လိုကောင်းနိုင်မလဲ ကိုဦးရယ်”

“သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်လို့နေမှာပေါ့ အန်တီမြရယ်”

“အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို နီးနီးနားနား အကူအညီ တောင်းလို့မရ၊ ပြန်လာပါ ဘယ်လောက်ပြောပြော မရဘူးကွယ် မင်းညီမက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ အရမ်းခေါင်းမာတာပဲကွယ် နွေဦးနဲ့ ခြိမ်းလေးကတော့ အမြဲတမ်း သွားကြည့်ပေးကြရှာပါတယ်။ အန်တီကလည်း တိမ်ခါတလေ သွားဖြစ်တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် စုံရင် အန်တီတောင် ဒီကိုပြန်မလာချင်တော့ဘူး။ ဟိုမှာက သောက

ကင်းတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းတယ်။ သမီးနဲ့အတူနေမယ်ဆိုတော့လည်း သူက ခါးခါးသည်းသည်းပဲ၊ မေကြီးကတဲ့ သမီးကိုမြင်တိုင်း မျက်ရည်ကျနေမှာ၊ မေကြီးရဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့် သူ့ရဲ့ ခံနိုင်ရည်အားတွေ ပြိုလဲ သွားမှာကြောက်တယ်တဲ့”

“ကျွန်တော် တစ်ရက်လောက် သွားချင်တယ်”

“မသွားပါနဲ့။ သမီးလေး ပိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားလိမ့်မယ်”

ဒေါ်မြတင်က သတိလက်လွတ် ပြောမိသည်။ သမီးလေး တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေသည့် ကောင်လေးရဲ့ရှေ့မှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ နဲ့သာရှိရလျှင် သမီးလေး ဝမ်းနည်း၍မဆုံးဖြစ်ပေတော့မည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ အန်တီမြရယ်၊ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေပဲဟာ”

“ဟင် အင်း... ဘာရယ်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သမီးလေးက ဒီလိုနဲ့ နေသားကျနေပြီဆိုတော့ ထိုလူသိမိ လူသိနဲ့ အဟောင်းကနေ အသစ်ပြန်မဖြစ်ချင်လို့ပါ။ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ရေပြင်ကို လှုပ်ခတ် သွားအောင် ထပ်မလုပ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်။ အန်တီမြ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဗျာ ... ဟာ ... အန်တီမြကလည်း ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

“ဒါနဲ့ မင်းကော ရန်ကုန်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြေပါတယ်”

“တစ်လောက သက်တောင်ပြောနေသေးတယ်။ မင်း

ဟိုကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာဆို”

“လိုပါသေးတယ် အန်တီမြ”

ဒေါ်မြတင် မချီတင်ကဲဖြစ်သွားသည်။ သူမရဲ့သမီးကတော့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်။ ဘယ်သူက အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် စဉ်းစားချင်မည်နည်း။ အထူးသဖြင့် ဒီကောင်လေးက အမြဲတမ်း သမီးအပေါ်မှာ နှိပ်ခဲ့၊ အထင်သေးခဲ့သူ။ အခုဆို ပို၍ ပြောကောင်းတော့မည်။

စောစောတုန်းက ဖုန်းဆက်တော့ သက်က ပြောသာ။

“ကိုဦးကတော့ မြတို့အိမ်ထွက်လာပြီ၊ ကိုယ်တားတာမပီ လိုက်ဘူး။ ဇွတ်ပဲကွယ်၊ ကိုဦး တစ်ခုခုပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့ရင် သက်ကပဲ ကြိုတောင်းပန်ထားမယ်နော် မြ၊ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့”

ဟု ကြို၍ပြောခဲ့မှတော့ သူမ ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။

“ငါ့သမီးလေး ကံဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာတဲ့၊ ကံကြမ္မာရယ် ရက်စက်လွန်းပါတယ်”

သူ့ကိုမြင်လျှင် အန်တီမြမှ ပို၍ဝမ်းနည်းမည်စိုးသဖြင့် သူ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ နွေဦးနှင့်ညိုက သွားဖို့ လာဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ မေမေက ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေသည်။

“မေမေ သားလည်း နွေဦးတို့နဲ့လိုက်သွားမယ်”

မေမေက မျက်ခုံးပင့်၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ အတော်

ကြာသည်အထိ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ နွေဦးထွက်လာတာမြင်တော့-

“သမီးငယ် ညည်းအစ်ကိုရော လိုက်မယ်တဲ့”

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုလေးကလည်း၊ ပျိုးနဲ့ဖြင့် ဘယ်ဘုန်းက တည့်လို့ လိုက်ချင်တာလဲ၊ အခု ပျိုးက အရင်လိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုလေး အပြောအဆိုမတတ်လို့ ခံစားရရင် ပျိုးပဲ ခံစားရမှာ၊ ကိုလေး မလိုက်ပါနဲ့”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့တောင် ငါ လိုက်ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ကိုလေးနဲ့ ပျိုးက မိတ်ဆွေ ဟုတ်ခဲ့လို့လား၊ တော်ပါတော့ ကိုလေးရယ် ... ပျင်းလို့လည်ချင်ပတ်ချင်ရင် မြို့ထဲသာ သွားစမ်းပါ။ ခုနက မဝါ ဖုန်းဆက်တယ်၊ လားရှိုးပြန်တာ သူမသိရလို့တဲ့၊ ပြောနေလိုက်တာ၊ ဒီမှာ သူတစ်ပါး ဘယ်လောက်စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရသလဲနည်းနည်းမှမသိဘူး။ သူတို့ဖြစ်ချားတာတွေပဲ ဇွတ်၊ ကိုလေးကိစ္စ ကိုလေးဘာသာ ရှင်းပါ”

နွေဦးက စကားကိုဖြတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ မေမေကို စစ်ကူရလိုငြား လှည့်ကြည့်တော့ မေမေက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည့်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေသည်။

“မေမေ”

“မေမေလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး သား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မင်း ပျိုးလေးထံခိုက်အောင် ဘာမှမပြောဘူးလို့ တာဝန်ယူနိုင်ရင်

လိုက်သွား။ မဟုတ်ရင် အနည်းနဲ့အများ ပြောမိမယ်ထင်ရင် မလိုက်
သွားပါနဲ့။ မေမေတို့က အခုချိန်မှာ မြတို့ဘက် ငြိငြင်မှုမရှိအောင်
အစစအရာရာ အလိုက်တသိနေရမယ်။ ဟိုတုန်းက မြတို့က မေမေတို့
အပေါ် အစစအရာရာ ကောင်းခဲ့တာ၊ အခု မေမေတို့ဘက်ကလည်း
သူတို့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်ဆို ဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

နွေဦးက ချိုင့်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာတော့ မေမေက -

“သမီးငယ် ... ညည်းအစ်ကိုကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ပျိုးက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးရင်

ပျိုးက သမီးကိုအပြစ်တင်မှာ”

“သားက သူ့ကိစ္စ သူတာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

“မေမေကလည်း”

နွေဦးက ဒီထက်လည်း ပို၍ မေမေ့ကို အထွန်းတက်ခဲ့သဖြင့်
လက်ခံလိုက်ရသည်။ ပျိုးစိတ်ဆိုးမှာပဲဟူ၍ စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့်-

“ဦးဦးက ဖေဖေရဲ့ညီဆို ဟုတ်လား”

ဦးဦးက သူနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး နွေဦးကတော့ နောက်
မှာထိုင်သည်။

“ဟုတ်ထွယ်လေ၊ သားက မသိဘူးလား”

“ဦးက သိချင်းဆိုတယ်ဆို၊ ဟို ... ရေဒီယို ဟိုမှာဆိုတာ
သား ကြားတယ်၊ ဘွားဘွားကတော့ အဲဒါ သားဦးဦးတို့၊ ဦးဦးက

ဖေဖေနဲ့လည်းမတူဘူး။ ဦးက ချောတယ်နော်၊ မင်းသားကော လုပ်
လား”

“အသည်းရယ် မင်းကလည်း သိပ်စကားများတာပဲ။ ဟို
ရောက်ရင်တော့ ငြိမ်နေရမှာနော်”

“တီလေးကလည်း သားက ဘာစကားများလို့လဲ၊ တီပျိုးက
ဆို ပြောတယ်၊ အသည်းလာမှ အပျင်းပြေတာ၊ ပျိုးနဲ့လာနေပါလား
တဲ့”

“ပျိုး ဒီလိုဖြစ်တာ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ ကိုလေးရာ”

သူ နောက်ကြည့်မှန်မှ လှည့်ကြည့်တော့ နွေဦးက ဘုဆတ်
ဆတ်နှင့် ဖြေလေသည်။ သူ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားကာ-

“ဆိုတာ မဆိုတာထက် ငါတို့တွေက အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသင့်တာပေါ့”

“ပြောတော့ကော ကိုလေးက ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ဝမ်းမသာ
သွားရင်တောင် ကံကောင်း”

“နွေဦး နင့်စကားက ဘာစကားလဲ၊ ငါက နင့်အစ်ကိုဆိုတာ
လည်း သဘောပေါက်ဦး၊ ငါ့ကို မခံလေးစားနဲ့ မပြောနဲ့”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ၊ ဒီမှာ ကိုလေးရှိတုန်းက ပျိုးနဲ့
ဘယ်မှာလေကြောတည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ပျိုးကသာ နွေဦးတို့မောင်နှမတွေ
အားလုံးအပေါ် တွယ်တာတာ၊ ကိုလေးက ဘယ်တုန်းက ပျိုးအပေါ်

ချီးကျူးစကားပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သူများစိတ်ထဲ မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ရုပ်ဆိုးမဆိုပြီး ခေါ်တယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး ကိုလေးက ပျိုးအပေါ် အမြဲတမ်း ရှောင်နေတာ”

“ဟိုတုန်းကအကြောင်းတွေ အခု ဘာလာပြောနေတာလဲ အတိတ်ကအတိတ်မှာ ပြီးခဲ့ပြီ။ အခု ပစ္စုပ္ပန်မှာ ငါက သူ့ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားကြည့်သင့်တယ်။ လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာ သူ့အပိုင်းလေ”

နွေဦးထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရလေသည်။ သူ ခြိမ်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ခြိမ်က သူ့ဘက်ကို အတိအကျ လှည့်ထိုင်ကာ-

“ဦးက တီပျိုးနဲ့ မခေါ်ဘူးလားဟင်”

သူ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ကလေးရဲ့ခေါင်းထဲမှာ သူ့လိုအတွေးတွေ ဝင်မသွားစေချင်။ ဟိုတုန်းက သူသည် တကယ်ပဲ လူပြောသူပြောခံရလောက်အောင် ပျိုးကို ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခဲ့ ပါသည်။

“သားတို့ဆို သူငယ်ချင်းတွေ မခေါ်ရင် ဒီလုပ်ပေးတယ် ခေါ်ချင်တယ်ဆို နှိပ် မခေါ်ချင်ရင် ဖြတ်ရတာ”

ခြိမ်က လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို ကွေး၍ထပ်ကာ လုပ် ပြသည်။ သူ သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ ကိုကြီးရဲ့ကလေးဟာ သိပ်စကားတတ်သည်။

“မင်းက တကယ် စကားတတ်ပါလားကွ”

နောင်မွန်လိုင်ချီးမြှင့်ရောက်တော့ ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင် လိုက်သည်။ ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တောင်ကုန်းမို့ ဦးဟေ့၍တက်ရသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့ကြည့်ပြီး ပျိုးလက်ကို ရှာမိသည်။ သူမ မည်သည့်အရပ်၌ ရှိမည်နည်း။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ရှေ့ ကားရပ်တော့ အိမ်ထဲမှာ ဦးကြီး တစ် ယောက် ထွက်လာသည်။ နွေဦးတို့ကိုမြင်တော့ ကွမ်းစား၍ နီရဲနေ သော သွားများပေါ်အောင် ရယ်ပြသည်။

“ဝေ ... ကလေးက ညည်းတို့ကို မျှော်နေတာ။ သူ ပျင်းနေတာပေါ့။ အတော်လေးစောင့်နေသား ညည်းတို့ မလာတော့ ဘူးထင်နေတာ”

နွေဦးက ကားထဲမှ စားစရာပစ္စည်းတွေ ဆွဲထုတ်ရင်း -

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးရေ အိမ်မှာ နေမြင့်သွားတယ်လေ။ ပျိုးက စားပြီးသွားပြီလား”

“စားလည်း ဘယ်ဟုတ်တိပတ်တိ စားမလဲကွယ်။ လူကဖြင့် ပိန်လာပြီ။ သူ့ခေါ်ကြီးက စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘယ်ဟာ စားချင်တယ်။ ဘာစားချင်သလဲမေးတိုင်း အဆင်ပြေသလို ချက်ပဲပြောနေတာ”

ဦးကြီးက ပစ္စည်းတွေ အိမ်ထဲကူသယ်ပေးရင်း ပြောနေ သည်။ နွေဦးက -

“အသည်းရေ ခြံထဲမှာ ခဏသွားဆော့နေဦးနော်၊ ခဏနေ
တီပျိုးလာမှ ခေါက်ဆွဲအတူတူစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ တီလေး”

ခြံက ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ နွေဦး
ခြံကုန်းနေပြီးမှ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဦးကြီးရဲ့ဘက်သို့လှည့်၍

“ဦးကြီး... ပျိုးက ဟိုနေရာမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးကြီး သွားခေါ်ပေးရမလား”

“ရပါတယ်... နွေဦး သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုလေး ဒီမှာ
ခဏလောက်စောင့်ပေးပါ။ နွေဦး မေးကြည့်လိုက်မယ်၊ ပျိုး ကိုလေးကို
တွေ့ချင် မတွေ့ချင်။ သူ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ မတွေ့ပါနဲ့”

အသုံး (၂၆)

“ဒီလမ်းကြားကနေ တည့်တည့်သွား”

နွေဦးက ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ သူ နွေဦးညွှန်ပြတဲ့
လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်လျှောက်ခဲ့သည်။ လိုင်ချီးပင်များ အုံ့အုံ့ဆိုင်
ဆိုင်ဖြင့် ခြံက ကျယ်လွန်းလှသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၍ သူ လျှောက်
လာသည်။

မြင်လိုက်ရသောအရာကြောင့် သူ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်
သွားသည်။

လိုင်ချီးခင်းရဲ့အဆုံး၌ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု ရိတ်သိမ်းပြီးစ
ပေါင်းခင်းများ နောက်... နီညိုရောင်မြေသားလမ်းတို့ရဲ့အနား ပင်စည်
ကြီးလွန်းသည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ရဲ့အောက်မှာ သူတွေ့ချင်ခဲ့သော

ပျိုးလက်ကား။ ရိုးရိုးတွေ့နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ကျောခိုင်း၍
ပန်းချီ ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

အဝေးကိုငေးလိုက်၊ ပန်းချီဆွဲလိုက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မေ့လျော့လျော့နေခဲ့ဟန်တူသည်။

သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့မိသည်။ သူမနှင့်
အနည်းငယ်သာ အကွာအဝေးတွင် သူ ရပ်လိုက်သည်။

သူ အသံမပေးသေးဘဲ သူမ ဆွဲနေသည့်ပန်းချီကားကို
လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

နေလုံးနီနီရဲရဲကြီးက တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေကြား ဝှံ့နှံ့
ပျောက်ကွယ်တော့မည်။ အနီရဲရောင်သန်းနေသောလောကနှင့် အဝ
ရောင်ပန်းများ အပြိုင်အဆိုင် ဖူးပွင့်နေသော ပန်းချီကားသည် အေး
ငြိမ်းမှု တစ်စက်မှမရှိပါ။ ပူလောင်နေသလိုပါပဲ။

“အဟမ်း”

သူ ချောင်းဟန်သံပြုလိုက်တော့ ပန်းချီဆွဲနေသည့် သူမ
လက်တွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ငြိမ်လည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။
အတော်လေးကြာမှ သူ့ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်၊ ပန်းချီဆွဲ မပြတ်
ဘဲ ...

“ရှင် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

အေးစက်သောစကားလုံးများက တစ်လုံးချင်း ပီသစွာ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့သည်။

ပျိုးကလို့ ပြောတတ်ပြီး ကိုလေးလို့ ခေါ်ခဲ့တာလည်း သူမ
မေ့လိုက်ဟန်တူသည်။

ဆောင်းဦးမောင်၊ မင်းလာချင်လွန်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဘာ
အကြောင်းအရာမှ မရှိဘဲ ဟိုး မိုင်ပေါင်းရာနှင့်ချီတဲ့ ခရီးကို ဖြတ်လာခဲ့
ပြီးပြီ။ အခု မင်းပြောလေ၊ မင်း ဘာပြောမလဲ။

နက်ပြာရောင်လုံခြည်နှင့် အပြာဖျော့ဖျော့ ခေါင်းစွပ်အနွေး
အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးရင်း သူ ပြောဆို
ဝရာစကားများ ပျောက်နေခဲ့သည်။

“ရှင် ပြောစရာမရှိဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မဆီ မလာဘူးလို့ ထင်
တယ်၊ ဘာလဲ ကျွန်မဆီက မရလိုက်တဲ့၊ မတောင်းဖြစ်လိုက်တဲ့
အကြွေး လာတောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

မဟုတ်ဘူး။

သူ့နှုတ်မှ မထွက်ဖြစ်သော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲ၌ ခေါင်းခါရမ်း
မိသည်။

သူ့ပုံစံက လူတကာ သံသယရှိလောက်အောင် ထိုကဲ့သို့
ဖြစ်နေသလား။

သူမက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် စုတ်တံကို အောက်သို့ချ
၍ လက်သုတ်ဝတ်နှင့် လက်ကိုသုတ်သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်နေသည်။
နောက် ချိုင်းထောက်ကိုယူ၍ ထိုင်နေရာမှ အသာထလိုက်သည်။
သူ့ကို ကျောခိုင်းသည့်အနေအထားအတိုင်း ဖြည်းညင်းစွာ

လမ်းလျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရပ်တန့်လိုက်သည်။
သူ သူမရဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ဆီသို့ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခုခု ရစရာရှိလို့ ရှင်ရောက်လာတာ မဟုတ်လား။ ရှင် ကျွန်မဆီ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းတရားက ဘာလဲ”

“ငါ ... ကိုယ် ... မင်းကို တောင်းပန်ချင်လို့”

စကားသံက အလျင်အမြန် ဆောင့်ထွက်သွားသဖြင့် အဆီအငေါ် မတည့်ချေ။ သူမခေါင်းက ယခုထက်ထိ သူ့ဘက်လှည့်မလား။ တော်တော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ -

“တောင်းပန်ချင်တယ် ... ဘာအတွက်လဲ”

သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့တာလား။ သို့သော် ထွက်ပေါ်လာသော အသံက လှုပ်ခတ်လျက်။

ယခုမှ သူ ပန်းချီကားကို ပြည့်စွာကြည့်ခွင့်ရတော့သည်။ အဝါရောင်ပန်းများ၊ အနီရောင်လွှမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်။ ပြီးတော့ ဘာသစ်ရွက်မှမရှိသော သစ်ပင်အိုက အပြိုင်အဆိုင် ဖူးပွင့်နေသော ပန်းများနှင့်မဆိုင်သလိုလို။

“ရန်ကုန်မှာ မင်းနဲ့ကိုယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး”

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဆီမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ အဲဒါကို မေ့လိုက်ပြီ။ ဒါအတွက် လာတယ်ဆိုရင်တော့ ရှင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

စကားကုန်ပြောလိုက်သည်လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ပြန်ပါတော့ဟု နှင်ထုတ်လိုက်တာလား။

“ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်မှာ တောင်းပန်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိနေတော့”

“အဟင်း ... ဟင်း”

ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်သွမ်းလိုက်သံကြောင့် သူ့စကားများ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူမကို နားမလည်နိုင်စွာ သူ ကြည့်မိသည်။

“ဘာလဲ ... ကျွန်မက ဒုက္ခတဖြစ်သွားတဲ့အတွက်လား”

“မဟုတ်ဘူး ... မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို အကောင်းမထင်ရတာလဲ”

“ယုံအောင် လိမ်စမ်းပါရှင်၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်က နှစ်နှစ်ကြာပြီ။ ရှင်ရဲ့ တောင်းပန်ချင်စိတ်က အခုမှ ဖြစ်ရသတဲ့လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူးဆိုပြီး အားလုံးကို နှုတ်ပိတ်ခဲ့တာ။ ဟော ... အခု ရှင်ဟာ ကျွန်မအကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ကြားတယ်၊ ကြားလို့လည်း ရှင် လားရှိုးရောက်လာခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သိလှချည်လား။ ပျိုးလင်ကလို့ သူ အထင်မကြီးတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီလို ထက်မြက်အောင် အဘယ်အရာတွေက သင်ပေးလိုက်တာလဲ။

“ဒီမှာကြည့်”

သူမော့ကြည့်မိသည်။ သူမက သူ့ဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ချိုင်းထောက်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ဒါကို သုံးရတဲ့နေ့ရက် အချိန်ကစလို့ ကျွန်မက ဒုက္ခိတမ တစ်ယောက်ဆိုတာ ပီပီပြင်ပြင်ဖြစ်လာတယ်။ လူတကာက သနား သလို ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီလိုအကြည့်တွေကို မခံချင်လို့ ဟောဒီလို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ နေရာဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရှင်က ဒီလိုနေရာအထိလိုက်ပြီး ကျွန်မလိုဒုက္ခိတကို သနားလို့ တောင်းပန် စကား လာပြောတယ်တဲ့”

“အဲဒါက”

“ရှင့်ရဲ့တောင်းပန်ခြင်းကို ရုပ်သိမ်းပြီး ရှင်ပြန်ပါတော့ ကိုဆောင်းဦးမောင်၊ ကျွန်မဟာ လုံးဝသုံးစားလို့မရတဲ့ ဒုက္ခိတ တစ် ယောက် မဖြစ်သေးပါဘူး။ လက်နှစ်ဖက် ခြေတစ်ချောင်းရှိတယ်။ မျက်စိမြင်တယ်။ နားကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ မဖြစ်စမှ သနားတယ် ဆိုရင်တောင် မေ့လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ်”

“သွားပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေတာ ပါ။ ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်း ပန်ပါတယ်”

သူ ဘာပြောခွင့်ရှိတော့ဦးမည်နည်း။

မေမေ့ကို ကတိပေးခဲ့သည်။ နွေဦးကို ကတိပေးခဲ့သည်။ ပျိုးလကာ စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါဘူးဟု။ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင် တော့ပါ။

ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်စွာ နေလာခဲ့သူတွေဆို လျှင် တော်သေးသည်။ သူမ ဘာပြောပြော၊ သူ ဖျောင်းဖျါပြီး သူမ အိမ်၌ ပြန်နေခိုင်းမိမှာ။ ဒီလို လူမနီး သူမနီးမှာ မိန်းကလေး တစ် ယောက်တည်း မည်သို့ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

သူမသွားသေးသဖြင့် သူမက ချိုင်းထောက်ဖြင့် ထောက်ကာ ထောက်ကာ သူနှင့်ဝေးရာသို့ ဖြေးဖြေးချင်းထွက်သွားသည်။ လေးငါး လှမ်းလောက်ဆိုလျှင် ခဏနားနေရသည်။ သူမ မောနေပြီလား။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကျဉ်ရှုသွားသည်ကို ဘာမှ ဝေဒနာသရုပ် ခွဲမနေတော့ပါ။ သူမကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ရင်း လှည့်ကြည့်

ကာ -

“ဘယ်သူလဲ”

“နွေဦးပါ ကိုလေး။ ခဏဝင်ခဲ့မယ်”

“ဝင်ခဲ့ ... တံခါးစေ့ထားတယ်”

နွေဦးက တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်တော့ သူက လှမ်းကြည့်ပြီး စားပွဲခုံအနီးကထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ”

“ကိုလေး ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူးလား”

နွေဦးက သူမေးတာ မဖြေဘဲ ပြန်မေးနေသည်။

“ပြန်မှာပါ။ နင်တို့က ငါ့ကို လက်မခံချင်ဘူးလား”

နွေဦးက ခေါင်းရမ်းသည်။ သူ့ကို အတော်ကြာအောင် ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ နွေဦးပုံစံက ထူးခြားနေသည်။

“နွေဦး မပြန်စေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုလေး ရန်ကုန် မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ပြန်ကိုပြန်ရမှာက သေချာနေတယ်”

“နင့်စကားကလည်း ငါ့ကို ဘယ်သူက အမိန့်ပေးလို့ရမှာလဲ။ ငါ ပြန်ချင်လည်း ဖြစ်တယ်။ မပြန်ချင်လည်း အလုပ်ထွက်ရရုံကလွဲပြီး ဘာမှမထူးခြားဘူး”

“နွေဦး ပြန်ချင်တဲ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုလေး နားမလည်

အခန်း (၂၇)

အမှန်ဆို ဒီနေ့သည် သူ့အတွက် ခွင့်ရက်စေ့ပြီပို့ ပြန်ရတော့ မည်ဖြစ်သော်လည်း သူသည် ပြန်ရန်မပြင်။ ပြန်ဖို့စိတ်ကူးပင် မထည့်မိချေ။

ဘာဖြစ်နေသည်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်ချေ။

တကယ်တော့ မကြာခင် စေ့စပ်ဖို့ စဉ်းစားထားသည် သူ့ချစ်သူ ဝါသွေးခြယ်က ရန်ကုန်မှာ၊ သူ့သတိရသူသည် ဝါသွေးခြယ်မိ ဖြစ်သင့်သည်။

သူ အိပ်ခန်းဘက်မှ အပြင်သို့ကြည့်လျှင် ခြံ၏ဘေးဘက်ခြမ်းသို့ မြင်ရသည်။ ခြံထဲ၌ ခြိမ်းလေးတစ်ယောက်တည်း ကစားနေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... နွေဦးမှာ ကိုလေးကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီစကားတွေကို သိပြီးရင်တော့ ကိုလေး ရန်ကုန်ကို ပြန်ပါနော်”

ထူးဆန်းလွန်းသည့်စကားများမို့ သူ နွေဦးအား တိုက်ခိုက် မနေတော့ပါ။

“နင်က ဘာတွေပြောစရာရှိနေလို့လဲ”

“နွေဦး ပြောချင်တာက ပျိုးရဲ့အကြောင်းပါ”

“နွေဦး မထင်မှတ်ဘဲ ထင်မှတ်မထားတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေ သိခဲ့ရတယ်။ သိရတဲ့အချိန်မှာလည်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ပျိုးနဲ့ ဒီလောက်ထိ အနီးကပ်နေခဲ့ပြီး နွေဦး ဘာလို့ မသိရတာလဲဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အဖြစ်တင်မိသေးတယ်”

“-----”

“အဲဒါတွေ သိခွင့်ရခဲ့တာက ပျိုး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မှပေါ့။ နွေဦး ဘာကြောင့် သိခွင့်ရခဲ့သလဲ ကိုလေး သိရဲ့လား။ ဒါကြောင့်လေ”

နွေဦးထောင်ပြရာဆီသို့ သူကြည့်မိတော့ သားရေဖုံးအနက် နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပုံစံဖြစ်သည်။ တော်တော်လည်း ထူသည်။

သူ့အကြည့်က စာအုပ်မှ နွေဦးဆီသို့ရောက်သွားပြီး -

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“ပျိုးရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးကိုစွန့်သမျှကို မဖုံးမကွယ် မပိုက်ဘဲ အရှိအတိုင်း ရေးသားထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပေါ့။ တစ်နည်း ပြောရရင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်တာနဲ့ ပျိုးရဲ့ရင်တွင်း အဇ္ဈတ္တရားကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

နွေဦးက မြေးညင်းစွာ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ပျိုးလင်ကဲ့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီက ဘာကြောင့် နွေဦးဆီရောက်နေရ တာလဲ။ ဒီစာအုပ်ကို နွေဦးက ပိုင်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘာကြောင့် ဖတ်ရတာလဲ။

“၈-၂-၂၀၀၉ ခုနှစ်မှ အဆုံးသတ်ခဲ့တယ်။ နွေဦးတို့ ရန်ကုန် မှာ သင်တန်းတက်ပြီး ပြန်ခါနီးမှာ အဆုံးသတ်ခဲ့တဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် ဟာ စာရွက်တွေကုန်လို့ အဆုံးသတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သနား စရာစာအုပ်ကတော့ အဲဒီကအပြန်ကစလို့ ဒီနေ့အချိန်ထိ ချောင်ထိုးခံ ထားရရှာတယ်”

“နေပါဦး နွေဦး။ နင် ဘာလို့ သူများရဲ့စာအုပ်ကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လိုက်ကြည့် လိုက်ဝေဖန်နေရတာလဲ”

နွေဦးက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီစာအုပ်ကို ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က မလိုလားတော့တာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ... စတိုခန်းထဲက စာအုပ်အဟောင်းတွေထားတဲ့

ဗီရိုထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာ၊ စာအုပ်နောက်မှာလည်း ရေးထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီမှာ ဘာခံစားချက်မှ မကျန်စေခဲ့တဲ့ ပျိုး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံမှာ နေရတော့ နွေဦး အန်တီပြန်အတူ အဖတ်လုပ်စောင့်ပေးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ အန်တီပြ ဓတိခန်းရှင်းတာတွေ လို့ ကူရှင်းပေးရင်း ဒီစာအုပ်ကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ပျိုးက မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆို ဒီမှာ လာပစ်ထားတတ်တယ်တဲ့။ ဒီစာအုပ်က ပျိုး အတွက် မလိုအပ်တော့ပေမယ့် ကျန်တဲ့သူတွေ အထူးသဖြင့် ကိုလေး အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်လို့ နွေဦး ယူထားပေးတာ။”

နွေဦးက မောသွားသလိုနှင့် စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ နွေဦးပြောနေသည့်စာအုပ် ရုပ်၊ ရနည်း ရာဇဝင်ကို တဖြေးဖြေး သိခဲ့ရပေမယ့် သိပ်မရှင်းပေ။ ပျိုးလင်္ကာရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို သူ ဘာကြောင့် လိုအပ်ရမည်နည်း။

“နင်ပြောချင်တာက အဲဒီစာအုပ်က ငါ့အတွက် သေချာ ပေါက် အသုံးဝင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောနေတာ။ ဒီစာအုပ်က ကိုလေးအတွက် အသုံးဝင်ပါတယ်။ အခု နွေဦးပြောနေတာက ကိုလေး ပျိုးဆီကို စိတ်လည်အောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ပျိုးဘက်ကနေပြီး မခံနိုင် လွန်းလို့ ပြောနေရတာပါ။ ပျိုးကလည်း ကိုလေးကို မေ့နေတယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်။”

“နင်ပြောတာတွေက တဖြေးဖြေးရှုပ်လာပြီ နွေဦး။ နင်

ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြောချင်တာကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့ အဲဒီစာအုပ် ဘာစာအုပ်မို့လဲ”

“ပျိုးက ကိုလေးကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ခံ ချက်အပြည့်ပါတဲ့ စာအုပ်ပါ”

“ဘာ”

သူ အံ့ဩသွားကာ ငြိမ်သက်သွားစဉ် နွေဦးက ခေါင်းတစ် ချက်ရမ်းကာ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်၌တင်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည်။

သူ မယုံနိုင်အောင် ကိုယ့်နားကို ကိုယ် အခါခါစမ်းမိသည်။ အခု သူကြားရသမျှ စကားတို့သည် အမှန်တရားတွေလား။ မာနကြီး သွန်းတဲ့ ပျိုးလင်္ကာက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေခဲ့တယ်တဲ့လား။

ဒါကို သူ ဘယ်လိုယုံကြည်နိုင်ရမှာလဲ။ သူ မယုံကြည်နိုင် သည့် အတွေးများဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ စားပွဲအနီး တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

သူ့စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရင် ဗုံး တစ်လုံးကို ထပေါက်ကွဲတော့မည့်အတိုင်း ဖွင့်လည်း မဖတ်ရဲသေးချေ။ မယုံလျှင် ပုံပြင်လို့မှတ်လိုက်ရမှာလား။ စာအုပ်ကို အကြမ်း ချဉ်းအားဖြင့် မဖတ်ဘဲ တဖျပ်ဖျပ် လှန်လိုက်စဉ် -

“ဟင်”

စာအုပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ လျှောက်သွားသည်။ သူ ပုံကြည့်

လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဒါ ဘယ်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ပုံလည်း သေချာတောင် စဉ်းစား၍မရတော့မှချ။

သူ စာအုပ်အဖုံးကို လှန်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာ၌
“၂၀၀၄ ရင်ခုန်နေရက်များရဲ့ စတင်ခြင်း”

မင်စိုအနက်ရောင်ဖြင့် ရေးသားထားသော စာသားများသည် မင်အချို့ပင် ပြန်နေလေပြီ။ နွေဦးရဲ့စကားကြောင့် နောက်ဆုံးဘက်သို့ လှန်ကြည့်တော့ စာရွက်အလွတ်များစွာ တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာတွင်တော့ -

“၈-၂-၂၀၀၉ ခုနှစ် ဒီနေ့ ဒီချိန်မှစ၍ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည် အရိပ်အယောင်မျှ မရှိစေရ”

သူ စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ဒီရဲ့အရာသည် အမှန်တရား ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးလိုက်ရသည်။

မိန်းမကျမ်းကြေပါပြီဟူ၍ ပြောရလောက်သည့် သူက ဖျံ့လက်ကဲ့ရဲ့ ရင်တွင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဘာကြောင့် မရိပ်မိမသိရှိရတာလဲ။

အခန်း (၂၀)

သူတို့တွေ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်တော့ နွေဦးနှင့် ဆုံသည်။ နွေဦးသည် သူတို့ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော အခါ တအံ့တကြွဖြင့် -

“ဟယ် ... ဟိုအစ်ကိုတွေ”

“ညီမလေး ... ဆောင်းဦးမောင်ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ... ထိုင်ပါဦးနော်။ နွေဦး သွားခေါ်ပေးပါမယ်”
နွေဦးက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ လင်းသစ်က

အိမ်ကြီးကိုဝေကြည့်ကာ -

“အိမ်ကြီးကတော့ ရှေးလက်ရာအစစ်ပဲ၊ ဒီကောင် ဒီမှာ နေမပျော်တာတော့ အံ့သြစရာပဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းတယ် တို့ရန်ကုန်နဲ့တော့ လုံးဝ မဆိုင်ဘူးနော်”

“အဲဒါတွေ နောက်ထားပါ။ ဆောင်းဦး ဘာလို့ ရန်ကုန်မလာ တာလဲ၊ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကြာပြီ”

“အဲဒါ ... မေးမနေနဲ့၊ မင်းလိုသိချင်လို့ ငါတို့လည်း လိုက် လာကြတာ၊ ဘာလို့ အပင်ပန်းခံ စဉ်းစားနေမှာလဲ၊ သူပဲ မေးမှာပေါ့ ရာဇာက ဝင်ပြောသည်။ ထက်နိုင်က ခေါင်းရမ်းပြီး အပေါ် ထပ်သို့တက်သော လှေကားဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည့် လှေကားပေါ်မှ နွေဦးဆင်းလာတာကိုတွေ့ရသည်။

“ထိုင်ကြဦးနော်”

“ရပါတယ်၊ ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာ”

“ဧည့်သည်မဟုတ်တော့ အိမ်ရှင်ပေါ့”

“ဒီကောင်က အိမ်ရှင်ဖြစ်ချင်နေတာ”

ထက်နိုင်ရဲ့စကားကို ရဲမာန်နှင့်ရာဇာက ဝိုင်းလှောင်ကြသည်

“မင်းတို့လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ငါထင်သားပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဆောင်းဦး ... မင်း ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ” စကားသံကြောင့် သူတို့တစ်တွေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အာမေဇိုတ်သံထွက်သူကထွက်၊ အံ့သြသူက အံ့သြလျက် ထက်နိုင်

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလေသည်။ အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက တော့ တူညီစွာ သိချင်နေကြသည်။

အံ့သြမယ်ဆိုလျှင်လည်း အံ့သြစရာပင်။ အမြဲတမ်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင်နေတတ်သည့် ဆောင်းဦး တစ် ယောက်၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း။

ဆံပင်တွေလည်း မညှပ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ကလည်း ငုံ့စိထွက်လျက် ပုဆိုးကလည်း ခါးပုံစရှေ့၌ အရှည်ကြီးကျ လျက် ဖြစ်သလို ဝတ်ထားသည်။

ရန်ကုန်မှာတွေ့ခဲ့သည့် ဆောင်းဦးမောင်နှင့် လားလားမျှ ဆက်ဆိုင်တော့ချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ မင်းပုံစံကလည်း ဆယ်နှစ်စာ အပူတွေ မင်းရဲ့ကိုယ်မှာ လာစုနေသလို ဖြစ်တာတတ်ဆန်းနိုင်လိုက် တာ”

“ဟိတ်ကောင် လင်းသစ် ... အပူသည်ဆိုတာ မိန်းမတွေကို ပဲခေါ်တာ ယောက်ျားလေးတွေကို မခေါ်ဘူး”

လင်းသစ်ဝေရဲ့စကားကို ရာဇာက မာန်မဲသည်။ ရာဇာက မျက်စောင်းမထိုးတတ် ထိုးတတ်ဖြင့် လှည့်ထိုးကာ -

“မင်း မမြင်ဘူးလား၊ ဒီကောင်ပုံစံက အပူသည်ထက်တောင် ဆိုးသေး။ ရည်စားပစ်သွားလို့ လောကကြီးကိုပဲ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြုပြင်ချင်တော့တဲ့အတိုင်း”

နွေဦးက ကော်ဖီလာချပေးသည်။ ရဲမာန်က နွေဦးကို ဆောင်းဦးမောင်အား မျက်စစ်ပြည့် -

“ညီမလေး ညည်းအစ်ကိုက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ပေါက်သွားတာလား။ ဂေါက်သွားတာလား”

“မသိတော့ပါဘူး အစ်ကိုတို့ရယ်၊ ကိုယ့်တာသာပဲ မေးကြည့်ကြပါတော့”

“မေးကြည့်တော့ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ တွေ့တယ်လေ”

“တော်ပါပြီကွာ ... သောက်မှာသာသောက်စမ်းပါ၊ မင်းတို့ ဘာနဲ့လာကြတာလဲ”

“ကားနဲ့လာတာပေါ့၊ ရုံးက မင်းခွင့်ယူပြီး ပြန်မလာကတည်းက ငါတို့ကိုတောင် ခွင့်ပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ခွင့်တစ်ပတ်လေးကို နှစ်ယောက်သား အတင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ရခဲ့တာ၊ ရုံးက မင်းခွင့်ပဲပျက်ကွက်ဖြစ်နေတာ စိတ်ဆိုးနေပုံရတယ်”

“ကဲ ... အဲဒါတွေ နောက်ထားပါ၊ မင်းတို့ ခဏနားပြီး ရေချိုးရင်ချိုး၊ အိပ်နှင့်ရင်အိပ် ညနေကျမှ ငါတို့မြို့ထဲသွားပြီး စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့”

“နေစမ်းပါ ... ငါတို့က လေးယောက် ကားကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်မောင်းခဲ့လို့ ဘာမှ ပင်ပန်းတာမဟုတ်ဘူး။ မယုံရင် ကားထဲမှာ သွားကြည့်လိုက်။ ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်တောင် အရှုံးပေး သွားရအောင် ငါတို့ ကားထဲမှာ အိပ်ရာပြင်ထားတာ ညောင်ညာတယ်

ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင်မသိဘူး”

“ဒါဆို ... အခု မင်းတို့သွားချင်တာလား”

“ဒါပေါ့ ငါတို့ရဲသူငယ်ချင်း ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးဆီ ရောက်မလာနိုင်တော့လောက်အောင် စွဲဆောင်ထားခံရတာ ဘာလဲ ဆိုတာ သိချင်လှပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို သွားကြတာပေါ့”

“မင်း ... အဝတ်အစားသွားလဲချင် သွားလဲပါလား ဆောင်းဦး”

“တော်ပြီ ... မလဲတော့ဘူး”

အားလုံးက တကယ် အံ့ဖွယ်လူသားကဲ့သို့ သူ့ကိုကြည့်ကြသည်။ မြို့ထဲရောက်တော့ ဘူတာဘက်က တိတ်ဆိတ်သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ မှာချင်တာမှာကြသည်။

“ငါသိချင်တာက မင်း ဘာလို့ အလုပ်မလာတော့တာလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးသေးဘူး ထက်နိုင်၊ အရင်ဆုံး ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ အရင်မေးရမှာ”

“ဟုတ်တယ်”

ရဲမာန်စကားကို လင်းသစ်က ထောက်ခံသည်။ အားလုံးက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကြသည်။ သူ အနည်းငယ်ပြုံး၍ ဆိုင်ရှေ့သို့ကြည့်မိသည်။

“သိပ်မထူးဆန်းပါဘူးကွာ၊ ရိတ်ရမှာပျင်းလို့ ဒီလိုရှိရည်လာတာ”

“အဲဒါကိုက ထူးဆန်းနေတာ၊ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် သနေတဲ့မင်းက မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ဖို့ ပျင်းတယ်ဆိုတော့ မင်း စဉ်းစားတာ နယ်နယ်ရရ စဉ်းစားရတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တော်တော်ကြီးကို အရေးပါတဲ့ကိစ္စက မင်း တစ်ကိုယ်ရေ တကာယထက် ပိုရေးတယ်ထင်ဟယ်”

“That Right ငါလည်း မင်းတို့ကို စကားပြောချင်နေတာ မင်းတို့ရောက်လာတာ ငါ တကယ်ပဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာတာပဲ ကွာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရင်ဘတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ခံစားနေတဲ့ကိစ္စတွေ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်မှ ပြေလျော့သွားမှာ၊ အရင်ဆုံးပြောချင်တာက ထက်နိုင်”

“ဘာလဲ”

ဆောင်းဦးက စကားစဖြတ်ပြီး ထက်နိုင်ကိုခေါ်သည့် ထက်နိုင်က သူ့ကိုကြည့်နေမှ -

“ငါ အလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အဓိကကတော့ ငါ ဒီလားရှိုးမြို့က ခွာပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဖို့ပဲ”

“ဘာ”

“မင်း ဘာတွေကြောင်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာမှမကြောင်ဘူး ရာဇာ ... ငါ ဘာကြောင့် ဒီလို

ဆုံးဖြတ်သလဲ မင်းတို့ သိရမှာပါ”

“ဝါသွေးခြယ်က မင်းကိုမျှော်နေတာ၊ အခုတော့ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲမို့ သူလိုက်လာလို့ မသင့်တော်လို့ နေခဲ့တာ၊ မင်း ဝါသွေးခြယ်ကို မငဲ့ညှာတော့ဘူးလား”

လင်းသစ်က ဝင်မေးသည်။ သူ စားပွဲထိုးလာချပေးသည့် စားစရာများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးရင်း -

“မင်းတို့ပဲပြောခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ ငါ့အပြင် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆို၊ ငါ မလာတော့ဘူးဆိုရင် သူ အဲဒီလူတွေကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားလိမ့်မယ်၊ ငါ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ စိုးရိမ်သောကဖြစ်မနေဘူး”

“ဆောင်းဦးမောင် ... မင်း ပြောင်းလဲပုံကလည်း လိုက်မပီနိုင်ပါလား။ ဘာလဲ ဝါသွေးခြယ်လက်ထပ်မှ မင်း ရန်ကုန်ကို မြန်လာမယ် အဲဒီလိုလား”

“အခု ငါဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စက ဝါသွေးခြယ်နဲ့ ဘယ်ရှုထောင့်ကမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ အဓိကပတ်သက်နေတာ ပျိုးလင်္ကာနဲ့”

“ဘာရယ် ... ပျိုးလင်္ကာနဲ့ ဟုတ်လား”

“မင်းပြောတော့ ပျိုးလင်္ကာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ယောင်လို့ တောင် မတွေ့ဘူး။ အိပ်မက်ထဲပါလာရင် မျက်နှာထသစ်ပစ်မယ်ဆို၊ အခုတော့ မျက်နှာသစ်ဖို့နေနေသာသာ အဲဒီအိပ်မက်ပြီးသွားမှာကို ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ ... ဟွန်း”

ရဲမာန်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောတာကတော့ အမြင်ကတ်လွန်း၍ ဖြစ်ပါသည်။

ပြောလိုက်ရင်တော့ အခု ဆင်းဖမ်းမယ်၊ အခု ကျားဖမ်းမယ် နှင့်၊ ပြီးလျှင် ဘာမှဟုတ်သည်မဟုတ်။ ပျိုးလင်္ကာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်အပြောကြီးသော ဆောင်းဦးပင်ဖြစ်လင့်ကစား သိပ်ပင်မကြည်လင်တော့ပါ။

“ဟုတ်တယ် ရဲမာန် ... မင်းသိပ်တော်တယ်”

ကိုယ်က အမြင်ကတ်လို့ ရွံ့ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကောင်နှင့် စကားများရဦးမည်ရှိနေချိန် ဟုတ်တယ်ဟု ထောက်ခံ ခံလိုက်ရသဖြင့် ရဲမာန်တစ်ယောက် ‘ဟမ်’ ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကျန်သည့်လူများကလည်း ဆောင်းဦးမောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဆောင်းဦးမောင်သည် လိုအပ်မည်ထင်သည့်အကြောင်းအရာတို့ကို အကျဉ်းချုပ်ပြောပြလိုက်သည်။ ပျိုးလင်္ကာရဲ့ဒိုင်ယာရီနှင့် ဖော်သက်၍ ဖြစ်သည်။

အားလုံးက မယုံနိုင်သလို ပါးစပ်အဟောင်းသားတွေနှင့် နားထောင်နေကြသည်။ သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အတော်ကြာမှ လင်းသစ်က -

“ပျိုးလင်္ကာက မင်းကို”

“ဟုတ်တယ်”

“လုံးဝမထင်ရပါလား။ ဒါဆို မင်းနဲ့သူက အိုကေပြီပေါ့”

“ငါနဲ့သူ အိုကေတဲ့ပုံစံက ဒီလိုရုပ်ထွက်မှာလား စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောစမ်းပါ လင်းသစ်ရာ၊ ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စတွေ မင်း နားမလည်လို့ မင်းမိဘပေးစားတဲ့မိန်းမကို ထိုင်ယူနေတာ၊ ပြေလည်တဲ့ပုံစံက ဒီလို အမွှေးအမျှင်တွေနဲ့ ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါ့၊ လင်းသစ်ရာ၊ မင်းကလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ခုထက်ထိ မသုံးသပ်သေးပါလား”

“ဒါနဲ့ ဆက်ပြောပါဦး ဆောင်းဦး”

ရာဇာက တိုက်တွန်းသည်။

“ငါနဲ့ ဝါသွေးခြယ်ရဲ့ အဲဒီလို၊ အင်း ... သူ မဟုတ်က ဟုတ်က ထင်ချင်ရာထင်လိုက်တဲ့မြင်ကွင်းကို မြင်ပြီးကတည်းက ငါ့ကို မန်းလိုက်ပြီတဲ့၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့”

“လွယ်လိုက်တာနော်”

“မင်း သူနဲ့တွေ့တဲ့နေ့က အဲဒီကိစ္စကို မင်း သိနှင့်ပြီးပြီလား”

“မသိသေးဘူး။ သိရင်လည်း ငါ့ သူ့ကို ဆက်သွားတွေ့ပုံမယ် မထင်ဘူး”

“သူ့ကိုယ်တိုင်သိရင်လည်း ယမ်းပုံမီးကျမှာနော်၊ သူကလည်း သူ့ရဲ့အိမ် ဘယ်သူမှ တကူးတက သွားမကြည့်ကြတဲ့ စတိုခန်းဆဲမှာ အဲဒီစာအုပ်ကို ထားတယ်၊ နွေဦးကလည်း ကြိုဖန်ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီစာအုပ်ကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒါနဲ့ မင်း ရန်ကုန်မလာတာနဲ့ ဆိုင်လို့လား”

သူ ဘာမှ မဖြေနိုင်ချေ။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်။ တက်ကြွရွှင်လန်းသည့် သူ့ရဲ့ဘဝသည် ဤစာအုပ်ကြောင့် လုံးဝပြောင်းလဲသွားတာကိုတော့ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရတော့မှာလား။

“ငါ သိလိုက်ပြီ”

ထက်နိုင်ရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး ခေါင်းထောင်သွားကြသည်။ ထက်နိုင်က သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်ကာ -

“မင်း ပျိုးလင်္ကာအပေါ် ကရုဏာမိုးတွေနဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းဖြစ်ပြီထင်တယ်”

“-----”

“ဒီလိုလား... ဟုတ်တယ် ဆောင်းဦး”

သူ မဖြေတော့ အားလုံးကသိချင်သည့်ပုံစံနှင့် အလှအဆင်မေးကြသည်။

“မင်းက ပျိုးလင်္ကာနဲ့ မတွေ့ခင်အချိန်ထိ မင်းကိုမင်း အထင်တွေကြီးခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်၊ သူ့ရှေ့လည်း မင်းရောက်ဆော့အထင်နဲ့အမြင်က တက်တက်စင်အောင် လွှဲရော၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပျိုးလင်္ကာက မင်းထင်ထားတာထက် ပိုပြီးမာနကြီးပြခဲ့လို့ပေါ့။ အဲဒီကတည်းက မင်းရင်ကို အနည်းနဲ့အများ ထိခိုက်စေခဲ့တာ၊ ဟိုစာအုပ်ကိုလည်း မြင်ရှော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့”

ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက ဟုတ်သလားဆိုသည့်အကြည့်တွေနဲ့ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဘာမှ သေချာမသိသေးဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ထက်နိုင်ပြောတာ တချို့တစ်ဝက် မှန်ချင်မှန်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ချိုင်းထောက်နဲ့မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ ငါ သူ့ကို တော်တော်သနားမိသွားတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ သနားကရုဏာကနေလည်း ပေါ်တတ်တယ်နော်”

“အဲဒီလောက်ထိ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒီကောင် ခုထက်ထိ လေကြောမလျော့သေးပါလား။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ မာနလောက်တော့ ပျင်းသေးပါတယ်ဆို၊ ခုက မင်းရဲ့ မာနတွေပဲ ပရုတ်လုံးလို လုံးပါးပါးနေတာကိုတော့ မင်း သတိမထားမိဘူး မဟုတ်လား”

ဟုတ်သလား။ သူက အဲဒီလို ပုံစံဖြစ်နေပြီလား။

“ကိုကြီးတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ နောင်တ ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေတွေ မောင်နှမတွေလို သွားလာကြတယ်ဆိုတာ တစ်ရေးနီးတောင် ထပြောရဲတယ်။ ရှင့်ကို တုတော့ ကျွန်မက အဲဒီလိုမပြောချင်ဘူး။ စစ်မှန်တဲ့ပတ်သက်မှုက ဒီလိုပါလားလို့ ပြောစရာ ဘာမှထင်ကျန်မနေရစ်ခဲ့လို့ပဲ”

“ဒါကတော့ ပျိုးလိမ်တာပါ။ ကိုယ် ပျိုးတို့ကို စာသင်ပေး နှုတ်ပေးလေ၊ အဲဒါက ပတ်သက်မှုမဟုတ်ဘူးလား”

ချက်ကျလက်ကျ ပြန်ပြောလိုက်သည့် သူ့စကားကြောင့် ချိုး ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ -

“အဲဒါကလည်း အန်တီတို့ကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့ဆိုတာ ထည့် ပြောဦးမှပေါ့ရှင်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ တိုးတက်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ”

“အဲဒါပျိုးတော့ မင်း မှတ်မိတယ်ပေါ့”

ပျိုး ဘာမှ မပြောချင်ပေ။ ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဘယ်တော့မှ ယိုင်လဲပြိုကျခြင်းမဖြစ်ရ။

ပျိုးလက်သည် ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက် တွင် သူ့အနားတွင် ရှိပါစေဆိုပြီး ယောင်လို့မှ မတမ်းတခဲ့တာလည်း သေချာသည်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောရလျှင်တော့ သူမ သူ့ကိုမေ့ခဲ့ပါသည်။ ညီကဆိုင်မှုတွေရှိလာလျှင်တောင် လွမ်းတာကို နာတာနှင့် ဖြေပြီး

အခန်း (၂၉)

“ရှင် ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေတာလား”

“ကိုယ် ဘာတွေနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ပတ်သက်စရာတွေ ဘာမှမရှိဘဲ ဒီလို ကျွန်မနေတဲ့ဆီကို ခဏခဏ လာတာ လူတွေက ကျွန်မကို ဘာထင် ကြမလဲ”

“ဘယ်သူက ဘယ်လိုထင်ရမှာလဲ၊ ဟိုအရင်ကတည်းက ကိုယ်တို့တွေက မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှာလဲ ကိုယ်တို့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောနေသည့် သူ့ကို ပျိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်မိသွားသည်။ ခန့်မှန်းရလည်းခက်သည်။

သတိမရအောင်ကြိုးစားမေ့ပစ်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ကို ထွက်သွားပါဟု ဘယ်တော့မှ အမိန့်ပေး၍မရသဖြင့် ကိုယ့်ဩဇာက သက်ရောက်မှုမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကပဲ သူ့ရွေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အမှတ်တမဲ့မှ ညာဘက်ခြေထောက်နှင့် လှည့်လှမ်းလိုက်စဉ် လူက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခြေထောက်၌ မျက်သွားသည်။

“ပျိုး”

“ကျွန်မကို မထိပါနဲ့”

လေထဲ၌ ကမ်းလင့်နေသော သူ့ရဲ့လက်ကို တန့်သွားသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို တည်ငြိမ်စွာ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူက သူမအနားမှ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပျိုး လှည့်စောင်းကြည့်ရှုခြင်း မရှိဘဲ -

“ရှင်ရဲ့တာဝန်တွေ မျက်ကွက်တဲ့အထိ ကျွန်မဆီရောက်လာပြီး ကလဲ့စားချေတာတော့ မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုပြောထားပါ။ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို ကလဲ့စားချေဖို့နဲ့”

“ပျိုးလင်္ကာ”

သူသည် ဒေါသတကြီး အော်ခေါ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ဖို့ ပြင်သော ပျိုးရဲ့ချိုင်းထောက်ကို ရွှေ့လို့မရအောင် ဖမ်းဆွဲထားသည်။

ပျိုး ချိုင်းထောက်ကို ကိုင်ထားသည့်လက်အား လွှတ်လိုက်သည်။ လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ပျိုး”

“မထိနဲ့”

ချိုင်းထောက်မပါဘဲ ခဲရာခဲဆစ် လမ်းလျှောက်ရင်း -

“ရှင် မှတ်ထားစမ်းပါ။ ကျွန်မကို ဒုက္ခိတမိန်းကလေးဆိုပြီး အလွယ်တကူ ခြောက်လို့ရမယ်မထင်နဲ့၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမရှိရင်တောင် ရှင် ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကို တားဆီးလို့ရမယ် မထင်နဲ့”

စူးလက်နေသည့် ပျိုးမျက်လုံးတွေကိုငေးရင်း သူမှားမှန်း သိသည်။ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသည့် ချိုင်းထောက်ကို သူမအနီး အိမ်ဝရန်တာဘေး၌ ကပ်မှီကာ -

“ဆောရီးပဲ ... ကိုယ် မင်းကို နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းထင်သလို ကိုယ် မင်းကို ကလဲ့စားချေဖို့ လိုက်နှောင့်

ယှက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်ကာလတုန်းက မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် လွန်လွန်ကျွံကျွံ ပြောမိကောင်းပြောမိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်သက်လုံး သံသရာပါ အမှတ်အသားနဲ့ ပြောခဲ့တာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ မင်း မခံချင်အောင်ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့တာတွေ ရှိကောင်းရှိမယ်၊ အဲဒါတွေ ပြန်ပြန်တူးဖော်ပြီး နာကြည်းမနေပါနဲ့၊ အနာဟောင်းက ပိုပြီး နာကြည်းလွယ်လို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့တွေ အမုန်းပွား

သူတွေ မဖြစ်ချင်ဘူး”

ပျိုး ကြည့်နေဆဲမှာ သူ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ထားသည့်ကားပေါ် တက်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ချိန်မှာတော့ သူမ အိမ်ထဲက ခုံထက် ခဲရာခဲဆစ်ဝင်ထိုင်ကာ -

“ဒီလိုစကားမျိုး ဟိုးအရင်တုန်းကပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သာယာကောင်းသာယာမယ်၊ အခုတော့ ဒုက္ခိတမတစ်ယောက်ကို သက်ညှာလို့ ပြောဆိုတာကို ကျွန်မ အတည်လို့ မမှတ်ယူချင်ဘူး”

ပျိုးသည် တစ်ယောက်တည်း တိုးတိတ်စွာပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ အားလုံးရဲ့ အသနားခံဘဝ ရောက်နေရ သည့် သူမရဲ့ဘဝကိုလည်း ရွံရှာစက်ဆုပ်မိသည်။

မြွေပူရာကင်းမှောက်ဆိုသည့်စကားပုံ၊ ရှုပ်ဆိုမဟု သမုတ် ခံနေရသည့်ကြားထဲ လူက ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဘဝကို သူမမှ မနာကြည်း ဖျှင် ဘယ်သူ နာကြည်းမည်နည်း။

“ကလင် ... ကလင်”

ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း အခြေအနေတွင် ဖုန်းက လည်း ဇွဲရှိစွာ မြည်နေသည်။ ဒေါ်ကြီး မီးဖိုဆောင်မှ ကပျာကယာ ထွက်လာပြီး ခဲရာခဲဆစ် လျှောက်လှမ်းနေသော ပျိုးကိုမြင်တော့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပြေးလာပြီး တွဲမည်ပြင်တော့ ပျိုး လက်ကာ ပြကာ -

“ဖုန်းအရင်ကိုင်လိုက်ပါ ဒေါ်ကြီး”

“အေး ... အေး”

ဒေါ်ကြီးက ဖုန်းကို တုံ့ပြန်ထူးကာ ဖုန်းခွက်ဘေးသို့ချပြီး သူမကိုလာတွဲကာ -

“ကလေးရဲ့ဖုန်း ကလေး”

ဖုန်းခွက်ကို ကောက်နားထောင်လိုက်ချိန် ဒေါ်ကြီးက အိမ် နောက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ဟယ်လို ပျိုးပါ”

“ပျိုး”

“ဟယ် ... ကိုရဲရင့် ရှင် ပျိုးကို သတိရသေးတယ်ပေါ့ ဆုတ်လား”

ကိုရဲရင့်ရဲ့အသံကြားတော့ ပျိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလေ သည်။ ပျိုးအပေါ် ယနေ့အထိ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း ... အဝအရာရာ နားလည်ကူညီနေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆိုလျှင်လည်း မကောင်းချေ။

ပျိုး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘုန်းဘုန်းလဲကျ တော့လည်း သူ များစွာ အားပေးခဲ့သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါဆိုသလို နှုန်းဆက်၍ ပျိုးတစ်ယောက်တည်း ဝေငေးပိုင်ချိန်မရှိရအောင် ဟို စကား၊ ဒီစကားတွေနဲ့ အကြာကြီးစကားပြောတတ်သေးသည်။

“ပျိုး ရှင်ကို သတိရနေတာရှင့်”

“ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့တစ်ရက်လုံး ခဏခဏ ခလုတ်တိုက်နေတာလေ”

“လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ တိုက်ခန်းပေါ်က မဆင်းစတင် စာရေးနေရတဲ့သူက ဘာနဲ့ ခလုတ်တိုက်ရတာလဲ”

“ဟောဗျာ... မယုံဘူးတဲ့ဗျာ၊ တကယ်အဟုတ် ဘုရား မိုးကြိုးပစ်ပါစေရဲ့၊ အမှန် မနေ့ကတည်းက ဆက်မလို့ ကျွန်တော် စာအုပ် မနေ့ကထွက်တာလေ၊ အဲဒါ အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ပျိုးအတွက် တောင် စောစောတုန်းက စာတိုက်ကနေတစ်ဆင့် သွားပို့လိုက်ပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုရဲရင့်၊ ပြောလို့သာပြောရတာ ကိုရဲရင့်လည်း ပျိုးကြောင့် အလုပ်ရှုပ်ရတယ်နော်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ သူများက ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ၊ ဒါပေ... ကိုရဲရင့်ကိုတော့ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်၊ အားလည်းနာတယ်၊ ကျွန်မလို လူတစ်ယောက်အတွက် တကူးတက အချိန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

ကျွန်မလို ဒုက္ခိတဟုပြောချင်ပေမယ့် သူက မကြိုက်သလို မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။

“အဲဒါပြောစရာလား ပျိုးရယ်၊ မိတ်ဆွေစစ်ဆိုတာ ဒုက္ခ ရောက်နေချိန်မှာ ဖေးမကူညီရမယ်၊ သုခခံစားနေချိန်မှာ မုဒိတာတွေ ပေးနိုင်ရမယ်လေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထာဝရမိတ်ဆွေပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တောင် သကြန်တွင်း လားရှိုးလာဖြစ်မလားမသိဘူး”

“သကြန် ရှေ့လပေါ့၊ ပြန်လာခဲ့လေ... ပျိုးသီလည်း လာ ဆည်ပေါ့၊ သိတဲ့အတိုင်း ပျိုးက ဘယ်မှမသွားနိုင်တော့ ကိုရဲရင့်ကိုပဲ ဘာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နိုင်တယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ရောက်အောင်လာမယ်၊ မောင်းထုတ်ဖို့တော့ မလှည်းစားနဲ့”

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာရယ်လိုက်ကြသည်။

“ပျိုးလေ ကိုရဲရင့်ကို ပြောစရာတွေရှိနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုရဲရင့် အချိန်ရပါတယ်နော်၊ အခု အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် အလုပ်အားမှ ပျိုးသီ တစ်ခါ ဆည်း ဆက်တာပါ”

ပျိုး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပျိုးရင်ထဲက ဆောင်းဦး ဆောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စအဝဝကို ကိုရဲရင့်က သိနေသည်ပဲ။ ဘာကို စိုးထိတ်ရမည်နည်း။

“ကို... ကိုဆောင်းဦးမောင် လားရှိုးရောက်နေပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို ပျိုးကိစ္စကို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသိသွားလို့ ရောက်လာတာ၊ ပျိုးကိုလည်း ဆောင်းပန်တယ်၊ ပျိုး သူ့ကို အကဲမခတ်တတ်ဘူး၊ သူ ဘာရည်ရွယ် သူ့ကို ပျိုးနားကို ရောက်လာရသလဲ၊ ပျိုး မစဉ်းစားတတ်ဘူး”
“ရဲရင့်နိုင်ဘက်မှ ပျိုးပြောသမျှကို သေချာစွာ အာရုံစိုက်၍

နားထောင်နေသည်။ ပျိုးက ဆက်ပြီး -

“တကယ်ဆို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ပျိုးထင်တယ်။ ပျိုးဘီဒုက္ခိတာကို ကလဲ့စားချေဖို့လာတယ်ဆိုရင်တောင် ပျိုးအဖြစ်က သူ့ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံရမှာ။ သူ့ကို ပျိုး စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်နိုင်မယ်လည်း မထင်ပါဘူး။ အခုလည်း ပျိုးဆီ နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်လာတယ်။ FM ကိုလည်း မသွားတော့ဘူး။ ထွက်လိုက်တာလား၊ ခွင့်ယူလိုက်တာလား။ ပျိုးလည်း သေချာမပြောတတ်ဘူး”

“ပျိုး သူ့ကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းပြီး မမြင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသလား”

“အဲဒီလိုတော့”

“သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ ပျိုးမကြိုက်တာပါ ကိုရဲရင့်၊ ပျိုးကို လူတကာက ဒုက္ခိတာမဆိုပြီး အခွင့်အရေးပေးတယ်။ အနိုင်ယူမယ့်သူတောင် မယူဘဲ နောက်ဆုတ်တယ်။ အဲဒါပျိုးကိုပဲ ပျိုးမလိုချင်တာ။ ပျိုး အဲဒီအခွင့်အရေးတွေ မလိုချင်ဘူး။ ပျိုးလက်ကဆိုတဲ့ ပျိုးကိုခင်ချင်တာ သင်သင်မလိုချင်တာ။ ဒုက္ခိတာဖြစ်တဲ့ပျိုးလက်ကို ကရုဏာသက်ပြီး ခင်မင်တာပျိုး နည်းနည်းမှ မလိုချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ ပျိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ ဆုံးမထားတာ ရှိသေးတယ်”

ကိုရဲရင့်သည် စာရေးဆရာပီသသူဖြစ်ကာ ဘယ်အရာကို

မဆို ဖြောင်းဖြမယ်၊ တားပေးမည်ဆိုလျှင် စာနှင့်ပေနှင့် အထောက်အထားပြကာ အားပေးတတ်သူ။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် ပျိုးကိုယ်တိုင် ကိုရဲရင့်ပြောသမျှကို လက်ခံနိုင်သည်။

“ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်တူကိုလေးစား။ ငယ်သူကို သနားတယ်။ နောက်... လမ်းမှာချော်လဲတာတွေရင်... ဟယ် ကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောသွားတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ သွားထူမပြီး ထထဘာဖြစ်သွား သေးလဲလို့တော့ မေးမိကြမှာလေ။ ပျိုးနဲ့ဆောင်းဦးမောင်တို့ဆိုတာ ကြီးကြီးမားမား ထောက်ပြစရာ ဘာရန်စတွေရှိနေလို့လဲ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောလာရင်လည်း လက်ခံပေးလိုက်ပါ။ ဒါက သူကဏ္ဍလေ၊ ပျိုးကျတော့လည်း ဒီလိုဖြစ်မှ ရောက်လာရကောင်းလားဆိုပြီး”

“အို... ဒီလိုမဖြစ်ခင်ကတည်းက ပျိုး သူ့ကို မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူးနော်၊ အခုမှ လာရကောင်းရဲ့ဆိုပြီးလည်း စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဪ... ကိုရဲရင့် တစ်ချက်လောက် စုံစမ်းကြည့်ပေးပါလား။ သူနဲ့ မဝါသွေးခြယ်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ လားရှိုးလွင့်လာတာကို”

အသုံး (၃၀)

သူသည် သူ့ကိုယ်သူတောင် နားမလည်တော့ချေ။ သူ့ကို ပျိုးက ဂရုစိုက်နေချိန်က ပျိုးကို စိတ်နာအောင် သူပြောခဲ့သည် ပြုမူခဲ့သည်။ ဘာရယ်မသိ သူ ခြေဦးတွေ ပျိုးဘက်လှည့်လာသော အခါတွင် ပျိုးသည် သူ့ကို လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုနေခဲ့သည်။

ဟန်ဆောင်မှုပိုကာ မခေါ်ချင်တာမဟုတ်။ ပျိုး သူ့ကို အနှစ်စိတ်နာနေပြီလား။ သူ့ကိုယ်သူ မှားသည်ဟု မထင်ပေမယ့် ပျိုးဘက်ကတော့ သူ့ကို စိတ်နာစရာတွေ များနေပေလိမ့်မည်။

သူ ပျိုးအပေါ် စာနာတာလား။ ကရုဏာရှိနေတာလား။ မေတ္တာသက်ဝင်နေတာလား။ ဝါသွေးခြယ်ကို ဘာကြောင့် အတုအတာမရှိ အလွယ်တကူ စွန့်လွှတ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာလဲ။

များစွာက သူ့ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလာသည်။
အခုလည်း သူသည် ပျိုးလက်ဆီသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဒါ . . . ဘယ်သွားဖို့လဲ ကိုလေး”

အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆင်းလာစဉ် နွေဦးက လှမ်းမေးသည်။

သူ မျက်နှာပြင်ထက်၌ မှတ်ဆိတ်မွေ့။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို တော့ အမြင်မတော်၍ ရိတ်ပစ်ခဲ့သော်လည်း အမြဲတစေ ဦးရေမြင်အောင် ညှပ်တတ်သောဆံပင်တွေကိုမူ မညှပ်ပစ်ခဲ့ချေ။ ဆံပင်များသည် ဂုတ်ပိုးပင် ထောက်လာသဖြင့် မဖြိုးမသင်ထားလျှင် လွန်စွာကြည့်ရ ခှပ်ဆိုးပြီး နောက်သို့လှန်ပြီးထားလျှင်တော့ အမြင်တစ်မျိုးနှင့် အသွင်ဆန်းသည်။

နွေရာဇီသို့ရောက်ခဲ့ပြီပို့ အနွေးထည်၊ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွေလည်း ဗီရိုထဲ၌ လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။

သူက သမီးကွာတားအဖြူရောင်ကို အနက်ရောင် တီရှပ်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

“အပြင်ပေါ့”

“အပြင် ဟုတ်လား။ အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ”

“ခြောက်နာရီလေ”

“ရွဲမေးတာ ကိုလေးရေ၊ စားသောက်ဆိုင်တောင် ဖွင့်ဦးမယ် ထင်ဘူး။ ကိုလေးတို့ ရန်ကုန်မှာသာ လူတွေက လင်းတာနဲ့ အပြင်

ဆိုင်တွေမှာ သားရေစာစားဖို့ တပြင်ပြင်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီမှာက နေ့လယ် နေခင်းမှ စည်တာ။ အခု ဆိုင်မှာ ကျက်တောင်ကျက်ပါ့မလားမယ်

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်တက်တော့ နွေဦးက မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ဒီနေ့မနက် စောစီးစွာ အိပ်ရာထလာခြင်းနှင့်အတူ ပထမဦးဆုံး မြင်ချင်နေသော မျက်နှာလေးသည် ပျိုးလက်ကမ်းမျက်နှာလေးဖြစ်သည်။

အခုချိန်သို့ ရောက်ခါမှတော့ ဘယ်အရာတွေကို ဟန်ဆောင်နေရမည်နည်း။

နောင်မွန် စိုက်ပျိုးရေးဦးစီးဌာန သွားဖိုလမ်းတွင်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ပျိုးအလင်ကတိုချဲ့ခြင်းတွင်းသို့ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့တွင် သူ ကားစက်သတ်ရုံရှိသေး အိမ်ထဲမှ အလောတကော ထွက်လာသည့် ပုံရိပ်များကြောင့် သူ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကပျာကယာ ထွက်လိုက်စဉ်

“ကိုဦး... ကလေး ကလေး။ သတိမရတော့ဘူး။ ခေါ်လည်း မရတော့ဘူး”

“ဟင်”

သူ အိမ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်မိခြင်းက ဘာကြောင့်နဲ့ မသိ။ သေချာတာတစ်ခုက ပျိုး တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားမှာကို ဦးနှောက်က လုံးဝ လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ ပျိုး ခုတင်အနီး ရောက်ရှိသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲနေသည့် ပျိုးထံမှ ညည်းညာပင် မကြားရချေ။

“ပျိုး”

“-----”

“ပျိုး”

သူ ပျိုးကို တဖွဖွခေါ်မိသည်။

“မဖြစ်ဘူး ဒေါ်ကြီး။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်ဆေးခန်းမှလည်း ခွင့်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သွားနေရင်လည်း အပိုပဲ။ ကျွန်တော် ပျိုးကို အိမ်ခေါ်သွားပါ့မယ်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ် ဒေါ်ကြီး တဖွဖွပြောတယ် ကိုဦးရယ်။ မနေ့ညက နာတချေချေနဲ့ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာ ဆေးသောက်ခိုင်းတာ ဘယ်လိုမှ မရဘူးလေ။ သူ လူမမာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ခက်တယ်။ ပျိုးတစ်ယောက်နဲ့တော့ သိပ်ခက်တယ်။ ဒေါ်ကြီး ကျေးဇူးပြုပြီး ပျိုးရဲ့ချိုင်းထောက်ယူပေးပါဦး”

သူ ပျိုးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ နောက် ပျိုးကို ကားခေါင်းခန်းထဲ၌ အသာမှီချကာ ကားထဲသို့ ဝင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီးက ပျိုးအတွက် လိုအပ်မည်ထင်သည့်ပစ္စည်းများ ထုတ်ပေးသည်။

“သွားမယ် ဒေါ်ကြီး”

“အေးကွယ်... ကလေး သက်သာပါစေ”

သူ ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ သူ့ပျိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ကားမောင်းလိုက်ဖြင့် ဗျာများနေသည်။

ဟန်ဆောင်ခြင်း မာန်တင်းတာခြင်းမရှိသောမျက်နှာသည် ဟကတိ ဖြူစင် လှသည်။

ဘေးနားတွင် ပျိုးပါလာ၍ မောင်းရသော သူ့အတွက် စိတ် ငြိမ်းချမ်းသည်အထိ။ ဘဝတစ်လျှောက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးကို ဖြတ်လှ သည်ဖြစ်စေ၊ နူးညံ့တဲ့ခရီးတွေကိုပဲ ဖြတ်သည်ဖြစ်စေ သူ့အနားမှာ သူမပါလျှင် မည်သို့သော အန္တရာယ်ကိုမှ မကြောက်တော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာ တိတိပပ သိလိုက်ရသည်က ပျိုးကို သူ့ချစ်မိမိ ငြိ။ ပျိုးက သူ့ဘဝအတွက် လိုအပ်ဆုံးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲက မေတ္တာတရားကို ပျိုးသိအောင် ရင်ဖွင့်မည်။ ပျိုး မင်းရှေ့မှာ တည်တင်းသလိုနဲ့ မင်းနောက်ကွယ်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပည့်အဖြစ်မျိုး ကိုယ် တကယ် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ပျိုးလက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ ကိုယ် ပျိုးကို ဖွင့်ပြော မယ်။

သူ ပျိုးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပျိုးရဲ့ခေါင်းက ဟိုဘက်ကို စောင်းနေသဖြင့် သူ့ပခုံးထက်မှာ အသာထားမှီထားလိုက်သည်။ သင်းပျံ့သော ဆံနွယ်ရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည်။

အကယ်၍ ပျိုးသာသတိရပြီး သူ့အနားမှာရှိနေတာကို လျှင် ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်လိုက်မလဲ။

သူ ပျိုးတို့အိမ်ဆီသို့ ကားကိုမောင်းလိုက်သည်။ လူနည်း

သောအိမ်၌ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ ကားစက်ရပ်ပြီး တံခါး ဖွင့်ကာ ပျိုးကို ပွေ့လိုက်ချိန် -

“သား ... လာ လာ ခြံထဲက ဖုန်းဆက်လို့ အန်တီစောင့် နေတာ”

သူ အန်တီမြ ညွှန်ပြသည့်အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အားလုံးက ပျာယာခတ်အောင် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။ သူ ပျိုးကို အိပ်ရာပေါ်သို့ အသာလေးချလိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုမတ်၍ အန်တီမြ ဘက်လှည့်လိုက်တော့ -

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဦးရယ်၊ အခုနေ ခြံကဖုန်း ဆက်ရင်တောင် အန်တီမြ သွားခေါ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခု သမီးလေး အတွက် ဆရာဝန်ခေါ်ထားလိုက်ပြီ”

“အန်တီမြလည်း အရမ်းကြီးစိတ်မပူပါနဲ့၊ နားနားနေနေ နေပါ။ ကျွန်တော် နွေဦးကိုလည်း သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

သူပြောပြီး နွေဦးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ မနက်က တအံ့တဩဖြစ်နေပြီး ကျန်ခဲ့သော နွေဦး။ ယခုလည်း သူ့ဖုန်းကြောင့် ဝိ၍ပင် အံ့ဩနေပေလိမ့်မည်။

“နွေဦး ... ကိုလေးပါ၊ နင် အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ပြီး အခုပဲ ပျိုးတို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါလား၊ ပျိုး သတိလစ်နေတယ်”

“ကိုလေး ... ဘယ်လို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ”

“လာခဲ့ပါ၊ ဒီရောက်မှ မေးချင်တာမေး”

သူ ဗုဒ္ဓ်ပိတ်ပြီး ကားပေါ်က ပျိုးရဲ့ပစ္စည်းတွေချပေးသည်။ သိပ်မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး စမ်းသပ်စစ်ဆေး။ ဆေးထိုးပေး နေသည်များကို သူနှင့်အန်တီမြ အသာငြိမ်၍ ကြည့်နေကြသည်။

နောက် အားလုံးပြီးစီးသွားသည်အခါ ဆရာဝန်က ခေါင်း အသာညိတ်ပြပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး အန်တီမြက အကျိုး အကြောင်းသိရရန် နောက်မှလိုက်သွားပြီး သူကတော့ ပျိုးကို ငြိမ် သက်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

အသုံး (၃၅)

“ဒီတစ်ခါတော့ မေကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်ပါ မီးငယ်၊ ကိုဦးသာရောက်မလာခဲ့ရင် မီးငယ် ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်နေမှန်းတောင် မေကြီး သိရမှာမဟုတ်ဘူး။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ ကို သွားအကူအညီတောင်းရမလဲ။ မေကြီးကြောင့် သမီး အခုလို သွားနေတာဆိုပေမယ့် အမေတစ်ယောက်ရဲ့သောကကို သမီး အမေ တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှ သိလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေကြီးရယ်၊ မေကြီးကလည်း မေကြီးအတွေးနဲ့ မေကြီးပါ။ သမီးကလည်း သမီးအတွေးနဲ့ သမီးပါ။ အိမ်ကို ပြန်ရောက် ပြီဆိုရင် မေကြီးရဲ့မျက်စိအောက်မှာ သမီးက လူနာလုံးလုံး ဖြစ်နေရပြီ။ နေရာတကာလိုက်စောင့်ကြည့်နေတာ ဘယ်သွားသွား လိုက်တဲ့

ပေးချင်နေတာတွေ။ အဲဒါတွေက သမီးကို ပိုပြီး သိမ်ငယ်စေတယ်။ သမီးရဲ့ဝေဒနာတွေကို ပိုပြီး သတိရမိစေတယ်။ အဲဒါမျိုး သမီး မလိုချင်ဘူး။ ဟိုမှာဆိုရင် ပန်းချီဆွဲရင်ဆွဲ၊ မဆွဲရင် ခြံအလုပ်သမားတွေ ကို ညွှန်ကြားလိုက်။ ဟိုလုပ် ဒီလုပ်နဲ့ ဝေဒနာတွေကို မေ့ပြီး သမီး စိတ်ချမ်းသာရတယ်”

“သမီးက အဲဒီမှာ သွားနေတော့ မေကြီးက စိတ်ချမ်းသာ နိုင်ပါ့မလား။ နောက်မှသွားချင်ရင်သွား။ အခုတော့ ဒီမှာပဲနေဦး ကိုယ်ကလည်း နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မေကြီး”

မေကြီးက ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသဖြင့် ပျိုး မျက်ရည်ဝဲ၍ ကျန်ခဲ့သည်။

မေကြီးရယ်... ပျိုး ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြေကွဲမှုတွေရပြီး မနေချင်လို့ ဝေးရာအရပ်ကို ထွက်သွားခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ ပျိုးက သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေတာကို လည်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ချင်ဘူး။

ကိုဆောင်းဦးမောင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မနဲ့ဝေးရာမှာ ဝေး နေပေးရမ်းပါ။ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ ဒုက္ခိတမတစ်ယောက်ဟာ နောက်ထပ် ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုးကိုမှ လက်ခံနိုင်တဲ့အင်အားတွေ မရှိတော့လို့ပါ။

“ပျိုး”

ပျိုး အိပ်ရာပေါ်၌ ဘေးတစ်စောင်းလှဲရင်း မျက်ရည်ကျနေ ဝဲ၌ ခေါ်သံကြောင့် မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာ သုတ်ဖယ်မိသည်။

“နွေဦး”

“နင်လေ သိပ်ပေတာပဲ ပျိုးရယ်။ ဒီအရပ်ကို မလာချင်ပါဘူး တဖွဖွပြောပြီး နောက်ဆုံးရောက်လာရတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါက နင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့သူ။ နင် ဒီမှာမပျော်ဘူးဆိုရင် ပျော်တဲ့ အရပ်မှာ နေစေချင်တယ်။ အဲဒီမှာနေဖို့ဆိုတာကလည်း နင့်ကိုနင့် ဂရုစိုက်မှ ရမှာလေ”

နွေဦးရဲ့စေတနာကို ပျိုး နားလည်ပါသည်။ နွေဦးဆိုတာ ပျိုးအပေါ် ညီမတစ်ယောက်လို၊ အစ်မတစ်ယောက်လို၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ကောင်းသူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုးဘက်ကပဲ ရပ်တည် ခြာတတ်တဲ့ နွေဦးပါ။

“ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမယ်လို့လည်း မထင်ဘူးလေ”

“ငါ နင့်ကို အံ့ဩတာ တစ်ခုပြောပြမယ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုလေးလေ FM က ထွက်လာတာ အပြီးတဲ့”

“ဘာရယ်”

ပျိုးက မယုံနိုင်လွန်းစွာ နွေဦးကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဒီ လောက်ကောင်းသောအလုပ်ကိုစွန့်ပြီး ကိုလေး ဘာတွေလုပ်နေတာ

လဲ။

ဒါဆို ဝါသွေးခြယ်၊ မဝါနှင့်သူကော ဘယ်လိုလဲ။ အို ... ဒါတွေ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ။

ပျိုးက ကိုယ့်အတွေးတွေကို ကိုယ့်ဘာသာမောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ကိုလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လားရှိုးရောက်လာသေးတယ် ငါလည်း အဲဒီတုန်းက မသိသေးဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ကမှ မေမေ့ကိုပြောလို့ သိရတာ၊ ဘယ်လိုအတွေးတွေရှိနေသလဲ မသိဘူး။ မဝါကလည်း ဖုန်းတစ်ခွက်ခွက် ဆက်တယ်၊ သူ မကိုင်းဘူး သိလား။ မဝါနဲ့ပဲ ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်လာတာလားမသိ၊ ငါတော့ ကိုလေးအတွက် ရင်လေးတယ် ပျိုးရယ်၊ အရင်တုန်းက ဘေးနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့သူ”

“နွေဦး ... ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ ငါက ကိုယ့်ဘာသာတောင် နေမကောင်းတဲ့သူ၊ သပွတ်အူဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရင် ခေါင်းတောင်ကိုက်လာပြီ”

“အင်းပါဟယ် ... ငါနားလည်ပါတယ်၊ နင်နဲ့ကိုလေးက ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ၊ ထားပါတော့ ... ငါ အခု နင့်အတွက် ကြက်စွပ်ပြုတ် ယူလာခဲ့တယ်”

“ကြည့်ပါလား ... နင်ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို လူနာလို သဘော ထားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပျိုးရဲ့စကားကို နွေဦးက နားမလည်သည့်ဟန်နှင့် မေးလေသည်။

“စွပ်ပြုတ်တို့၊ ဆန်ပြုတ်တို့ဆိုတာ လူမမာစာဟဲ့”

“ဪ ... ဒုက္ခပဲပျိုးရယ်၊ နင်ကလည်း ဘာတွေ မလိုမကျ ဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်လျော့သူငယ်ချင်း”

နွေဦးက ပျိုးကို ခပ်ဆူဆူပြောပေမယ့် စိတ်ဆိုးသည့်အရိပ် အယောင် မရှိချေ။

“အသည်းကော မပါဘူးလား”

“မနေကပဲ ကိုကြီး လာခေါ်တယ်၊ နင့်ဆီတောင် အချိန်ရရင် ဝင်မယ်ဆိုတာ အချိန်မရလို့နေမှာပေါ့”

“နွေဦးရယ် ... နင်က ငါ့အပေါ်မှာ နားလည်နိုင်ဆုံး၊ ဆည်းခံနိုင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူများတွေကတော့ ဘာလဲ ငါမသိဘူး။ ငါကတော့ ဒုက္ခိတဆိုတာကိုမေ့ထားပြီး အများ ဆန်းတူ လုပ်ချင်တာ၊ တန်းတူအခွင့်အရေးပဲ ငါလိုချင်တာ၊ မသန် နှမ်းလို့ ဦးစားပေးတာမျိုး ငါ မခံချင်ဘူး”

“အခုကော နင့်ကို ဘယ်သူက ကဲ့ရဲ့နေလို့လဲ၊ ဝေဖန်နေ နိုင်လဲ၊ နင်ကိုက နင့်ရဲ့စိတ်ကို နင့်ဘာသာ ဒုက္ခပေးနေတာ၊ နင့်ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောဘူး ပျိုး”

“___”

“လောကမှာ ... လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ နေနိုင်ဖို့ဆိုတာ

စိုးထိတ်တတ်တဲ့ နင့်စိတ်ကို နင်ပြုပြင်လိုက်စမ်းပါ ပျိုးရယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတဲ့ ကျီးလန့်စာစားနေရသလို ဖြစ်နေသေးသရွေ့ နင် ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... ငါသွားဦးမယ်၊ ခဏနေမှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အင်း”

“ကိုလေးကလည်း နင့်ဆီလာခဲ့မယ်တဲ့ ပျိုး”

“ဟင်”

“ငါ အခုအိမ်ပြန်ရင် သူ့ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“နွေဦး”

နွေဦးက ပျိုးအနီးမှ ထွက်သွားသည်။ ပျိုး နားမလည်ခြင်း တွေနှင့် ခေါင်းရမ်းမိသည်။ သူ ပျိုးဆီ ဘာကိစ္စအတွက်လာမည် နည်း။

ဒီအိမ်ကိုရောက်အောင် ကူညီခဲ့သူဟာ သူဆိုတာ မေကြီးပြော လို့ ပျိုးသိပြီးပြီ။

“ပျိုး သမီး တစ်ခုခုစားလိုက်ပါလား။ နွေဦးလည်း စွပ်ပြုတ် ပိုသွားတယ်၊ မေကြီး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ထားတယ်”

“သမီးလိုက်ခဲ့ပါ့မယ် မေကြီး”

သူမ အိပ်ရွာပေါ်မှ အသာဆင်းပြီး ချိုင်းထောက်ကို ထောက် ၍ ထမင်းစားခန်းသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပျိုး စွပ်ပြုတ်နဲ့ ပေါင်မုန့်ပဲစားမယ် မေကြီး”

“အေး ... အေး”

မေကြီးက သူမအတွက် ချက်ချင်းပြင်ပေးသည်။ ပေါင်မုန့် နန်းကန်ကို ရှေ့သို့တိုးပြီး စွပ်ပြုတ်ရည်ကို ငုံ့သောက်နေစဉ် -

“မေကြီးက ကိုဦးအပေါ်မှာ ဟိုအရင်ကအထင်လွဲ အမြင်လွဲခဲ့ ခြင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ တခြားစီပဲ”

ပျိုး ငြိမ်သက်သွားကာ မေကြီးကို မျက်လွှာပင့်၍ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးအပေါ်လည်း ဂရုတစိုက် ရှိသားပဲ”

“မေကြီး ... မေကြီး ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

ပျိုး မကြားချင်တာတွေ မကြားရအောင် စကားလမ်းကြောင်း သွေ့ပြီး မေးလိုက်သည်။

“တစ်ပတ်လောက်ကြာဦးမယ်ထင်တယ်၊ သမီး နေ ကောင်းတာကိုတောင် ဖုန်းမဆက်ရဲဘူး။ တော်ကြာ ... ချက်ချင်း ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်စိုးကိုတော့ ဖုန်းဆက်ရလိမ့်မယ်၊ သမီး ခြံကိုလာလိုက်တာနဲ့ သူ့ခမျာ မန်နေဂျာရာထူး အလိုလိုပြုတ်ပြီး သမီးအဖေနဲ့ လိုက်နေရတယ်၊ ခြံလည်း ပစ်ထားလို့မရဘူး မဟုတ် တာ။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့”

သူမ စားသောက်ပြီး ထမင်းပိုင်းမှ ထနေစဉ် -

“ပျိုးလေးရယ် ... ဟိုဘက်အိမ်က ကလေး ရောက်နေတယ်

အိမ်မှာခေါ်ထားသည့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည် ခေါ်လေ
ပြောသဖြင့် ပျိုး ဟင်ခနဲနေအောင် အံ့ဩသွားသည်။
သူ တကယ်ရောက်လာပြီလား။
ပျိုး ... နင် သူ့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။

အခန်း (၃၂)

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ
မျက်လုံးတွန့်သွားသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကော်ဖီကို
စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး -

“ဘာအတွက်လဲ ပျိုး”

“ဪ... ကျွန်မ သတိလစ်နေချိန်မှာ ကူညီခဲ့တဲ့အတွက်
ပါ”

“အဲဒီလိုဆို ဒီလောက် ကျေးဇူးတင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ရှင်”

သူ့ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်သဖြင့် ပျိုး ကြောင်သွားသည်။

သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တည်ခြင်းမဟုတ်၊ ပြုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာဖြင့် ပျိုးကို ကြည့်လေသည်။

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“ဒီလို ပါးစပ်နဲ့ ကျေးဇူးတင်တာထက် လက်တွေ့နဲ့ သက်သေပြဖို့”

“ဪ... ရှင် အခွင့်အရေးယူတယ်ပေါ့လေ”

ပျိုး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်သည်။ ရှင်းသန့်ခြင်းတွေ ပျောက်ဆုံးသည့် သူ့မျက်နှာသည် ခန့်ညားချောမွေ့မှုတော့ရှိသည်။

ဟိုးယခင်က ဆံပင်တိုရှင်းရှင်းနှင့် အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေခဲ့သည့်သူက ယခုတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည် ညှည်းသိုးသိုး။ အို... ပျိုး မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဒီရဲ့ပုံစံသည် လုံးဝကိုးလိုက်နဲ့လန့် ဖြစ်နေသည်ကို ဝန်ခံချင်ပါသည်။

ဒီလိုရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲခြင်းများနှင့်အတူ ပြောင်းသွားသည့် သူ့စိတ်ဓာတ်။ ပျိုးကိုဆို အထင်သေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သော၊ ရုပ်ဆိုးမဟုတ်ဘဲသော အရာအားလုံးသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ပျိုး မောင်းထုတ်နေသည့်ကြားမှ ပျိုးအနီးသို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

တကယ့်တော့ ပျိုးလက်ာ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မက ရုပ်ဆိုးရုံတင်မဟုတ်။ ဒုက္ခိတတောင်ဖြစ်နေသေးတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ရှင် မေ့ထား၊ မရဘူး ကိုဆောင်းဦးမောင်။

“ဟုတ်ပြီလေ ... ရှင့်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ၊ အားမနာပါနဲ့၊ လိုတာကိုပြောပါ”

သူ့မျက်နှာက မဲ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခပ်ဟဟရယ်လေသည်။

“မိပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့၊ အဲသလိုလား”

“ရှင် လိုရင်းကိုပဲ ပြောပါ”

“ကိုယ်လိုချင်တာက စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ပျိုးဆီက ကိုယ့်အပေါ်ထားရှိတဲ့ သဘောထား၊ နောက်ပြီး ပျိုးရဲ့ခင်မင်မှု”

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာ”

ပျိုး အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။ နောက်ပြီး မမျှော်လင့်ထားသောအရာကို ကြားရသူကဲ့သို့ မင်သက်အံ့ဩမှုလည်း ဖြစ်သွားသည်။

သေချာပါသည်။ ဒီလိုစကားမျိုး ပျိုး မမျှော်လင့်ထားပါ။

ဒါကို အတည်ဟု မည်သို့မှတ်ယူရမည်နည်း။ သူက ပျိုးကို အရမ်းမုန်းတီးနေခဲ့သူလေ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲ ပျိုး၊ ပျိုး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သံသယကို လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်က မင်းကို ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါ ... အရမ်းအောက်တန်း ကျလွန်းပါတယ်၊ ရန်ငြိုးတွေ ရှိနေကြတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲပျိုး”

“ရှင် အပိုတွေ ပြောနေတာ ကိုဆောင်းဦးမောင်၊ ရှင်ရင်ထဲမှာ ပျိုးလက်ာ်ကို ခင်မင်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့

...ရှင် ပျိုးလက်ကံကို မုန်းတီးတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ သေချာသိတယ်”

“ပျိုး”
“ဟင် ...ရှင်”

သူ့ကိုပြောပြီး ပျိုး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့ သူက ဖွဲ့ထွက်မသွားနိုင်အောင် ပျိုးရဲ့ လက်ဖျားတွေကို ဖမ်းဆုပ်ပစ်သည်။ စူးရှသော ပျိုးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီရောက်လာပြီး -

“ရှင် ...ကဲ”
“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

ပျိုးရဲ့ လက်ဖဝါးတစ်ဖက် မြောက်တက်သွားပေမယ့် ခိုင်ရွယ်ထားသည့် သူ့ပါးပြင်ဆီသို့ မရောက်လိုက်ပါ။

သူက ကျန်နေသည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပျိုးရဲ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားကာ -

“ကိုယ်တို့ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတာပါ။ ပျိုး ဘာလို့ ဒေါသကြီးနေတာလဲ။ ဘာလဲ ပျိုးက ကိုယ့်ကို ကမ္ဘာကျေပေမယ့် ဥဒါန်းပကျေဘူးလို့ ရန်ငြိုးထားချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းနဲ့ကိုယ် ဒေါသခြင်းပြိုင်ချင်တာလား။ လုပ်စမ်းပါ”

“အို ... မသိဘူး။ ရှင် လွှတ်ပါ”

“လွှတ်စေချင်ရင် ပျိုးရဲ့ဒေါသတွေကို တစ်ချက်ထိန်းပါ။ မဟုတ်ရင် ကိုယ်မလွှတ်ဘူး”

ပျိုးမျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းနီရဲလာသည်။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ကြည့်လိုက်။ အိမ်တက်ကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် အတန်ကြာမှ

“လွှတ်”
“အိုကေ”

ပျိုး ထိုင်ခုံပေါ်မှ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ မထိုင်လိုကလည်း မဖြစ်။ မဟုတ်ရင် သူက ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည်။

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော လက်ကောက်ဝတ်ကို အကြာကြီး ဖိပွတ်နေသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာသည်။

“လူရဲ့စိတ်ဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဥပမာ အရမ်းမုန်းပြီး အရမ်းခင်သွားတာ”

ပျိုး မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက ရယ်ဟဟ ဖြစ်သွားကာ စကားကို လျှော့ချလိုက်သည်။ အရမ်းမုန်းသူတွေ အရမ်းချစ်သွားတာကို အရမ်းခင်သွားတာဟု အစားထိုးလိုက်ခြင်းကို ပျိုး သိသော်လည်း မပြောဖြစ်ချေ။

“ကျွန်မက မခင်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ကိုယ်ကလည်း မေးပါရစေဦး။ ဘာကြောင့်လဲ အတိတ်က အကြောင်းတွေကိုတော့ မထည့်နဲ့နော်။ ကိုယ် လက်မခံဘူး”

သူက ပျိုးထက် စကားတတ်နေသည်။ ပျိုး သူ့ကို ဘယ်လို ငြင်းဆန်ရမလဲမသိတော့။

“တစ်ခုလောက် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ရှင် ... ကျွန်မကို

နောင်ယုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပျိုး”

သူထံမှ မခံမရပ်နိုင်သောခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ပျိုးကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေမလား။ ပျိုး ခေါင်းငုံ့ကာ ကျဆင်းလာသော ဆံစပျားကို နားရွက်နောက်သို့ ထိုးထည့်ပြီး ဘာမှ မသိသကဲ့သို့ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ။ သူ ဘယ်လို ကြည့်နေတာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ခါသောအမှားအတွက် ဘယ်အချိန်ထိ ပေးဆပ်ရမှာလဲ ပျိုး”

မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သူနဲ့ပျိုးက သမီးရည်းစားတွေမှ မဟုတ်တာ။ သူ့စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ။

“ကိုဦး ထမင်းစားသွားပါလား”

တစ်ယောက်တည်း အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်နေချိန် မေကြီးရဲ့စကားသံကြောင့် ပျိုး ချောင်လည်သွားသလိုခံစားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမြ၊ အိမ်ရှင်က ကျွေးရင် စားပါမယ်”

အို ဘာလို့ အနှောင့်အယှက်မလွတ် စကားပြောနေတာလဲ”

“ပျိုးဘက်က ဘာတွေခက်ခဲနေတာလဲ ဟိုအရင်တုန်းကလို ကိုယ့်ကို ပြန်ခင်ဖို့ ပျိုးအတွက် မခဲယဉ်းဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ် ကိုယ် တောင်းဆိုချင်တာက ကိုယ့်ကိုလည်း ကိုကြီးလိုပဲ သဘောထား ပြီး နွေးထွေးလို့ရတယ်၊ ရင်းနှီးလို့ရတယ် ပျိုးရယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ

စိမ်းကားလို့ မင်း မရက်စက်နိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဟင် ... ပြောပါဦး”

သူ မင်းသားဖြစ်စဉ်က ပျိုးအတွက် သက်ညှာဖို့ သတိရခဲ့ လို့လား။

မဟုတ်ဘူးလေ ပျိုးရယ်။ နင် အဲဒီလိုတွေးလိုက်ရင် မှားမှာ ပေါ့။ နင်နဲ့သူက ရွယ်တူတန်းတူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဥပေက္ခာတွေ ပေးနေတယ်လို့ နင်ထင်ပေမယ့် ကိုဆောင်းဦးမောင်ဟာ သူ့ညီမအရင်း ဖြစ်တဲ့ နွေဦးကိုတောင် နွေးထွေးဖော်ရွေခဲ့လို့လား။ သူ့အပေါင်းအသင်း နဲ့သာ သွားဟယ်၊ လာဟယ်ရှိခဲ့တာ။ အိမ်ကလူတွေအပေါ်မှာတော့ အရမ်းကြီး ရောနှောခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။

ကျွန်မကို ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖို့ ကရုဏာသက်ပြီး ဒီလောက် ထိ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိနေတာလား။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဒုက္ခိတ ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့တော့ ကျွန်မအပေါ်မှာ မဆက်ဆံပါနဲ့။ တစ်ဘဝလုံး သေရာပါဖြစ်စေမယ့် ဒီအားနည်းချက်ကို ကျွန်မ မေ့ထားပါရစေ ရှင်ရယ်။

အသုံး (၃၃)

၂ သင်္ကြန်ခါတော် ရေကစားကြတာ ပျော်ရွှင်စရာ xxx
လောင်းပါ ပက်ပါ ညီမလေးများပါ ပျော်ရွှင်စရာ xxx ခြောက် ရေကစား
ပါ xxx ရေကစားပါ xxx ညိုမြဲလိုတော့ အခေါ်ခံချင်ဘူး ဆရာ
xxx လောင်း လောင်းလိုက်ပါ xxx ရွဲအောင်လောင်းလိုက်ပါ။ ပက်
ပက် xxx ပက်လိုက်ပါ ညီမလေးတွေလည်းပါ။ နောင်နှစ်ခါလည်း
xxx ဒီနှစ်လိုပဲ ဆုံတွေ့ကြရမှာ xxx ရက်မြတ်တွေရယ် ဒီချိန် ဒီခါ
xxx နှစ်ဦးတန်ခူးလမို့ xxx ရွှင်မြူးပန်းပေါင်း ဝေဝေဆာxxx
ပိတောက်မြင်တိုင်း သတိရနေမှာပါ ၂

“ဩတ်... ပျိုးက သင်္ကြန်သီချင်းနားထောင်နေတာလား”
“ဟင်... ဩတ်”

အိမ်ထဲမှာ ပြီးငွေ့သော်လည်း ပျိုး ခြံထဲသွားခွင့်မရသေးပါ။
ထို့ကြောင့် ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေစဉ် မြန်မာ့အသံမှ
သင်္ကြန်သီချင်းများ လွင့်နေသည်။

သင်္ကြန်ရောက်လျှင် ကလေးဘဝကတည်းက စိတ်ထဲမှာ
ပျော်သလိုလို ခံစားရသည်။ ယနေ့ထိလည်း ခံစားနေရဆဲပါ။ သို့သော်
အဲဒီ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သူအဖြစ်
ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုတော့ ပျိုး စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

လည်ဟယ်၊ ပတ်ဟယ် မရှိပေမယ့် ရွှေရည်အေး လုပ်
သောက်လိုက်၊ မုန့်လုံးရေ လုပ်စားလိုက်နှင့် ပျော်ရသည်။ ဒီနှစ်တောင်
မေကြီးက အုန်းထမင်းလုပ်စားမည်ဟု ပြောနေသေးသည်။ သူမကိုယ်
တိုင်လည်း လည်ပတ်ရတာ ဝါသနာမပါပါ။

တောင်တွေး မြောက်တွေးဖြင့် ရှိနေစဉ် ကိုဆောင်းဦးမောင်
ရဲ့အသံကို ကြားရသည်။

“သင်္ကြန်ရောက်တော့မယ်နော်”

သူက ပျိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်၍ ပြောလာသည်။
ပျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်၌ ထောင်ထားသော
ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး -

“သန်ဘက်ခါဆို သင်္ကြန်အကြိုလေ”

“သင်္ကြန်ခြံထဲသွားမှာလား”

“မေကြီးမှ မလွှတ်တာ၊ ကျွန်မက သွားချင်တာပေါ့ ဟိုအထက်

ငြိမ်းချမ်းတယ်။ ကျွန်မရဲ့ပန်းချီဆွဲတဲ့ပစ္စည်းတွေတောင် ယူမလာပေးဘူး”

ခပ်စုစုပြောသည့်ပျိုကိုကြည့်ပြီး သူ မသိမသာပြုံးလိုက်သည်။ ချစ်လိုက်ရတာပျိုရယ်။

သူ့အတွေးကိုတောင် သူ အံ့သြမိသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလို ဖြစ်နေပြီ။ လှလို့ချစ်တာ မဟုတ်။ ချစ်လို့လှတာပါဆိုပြီးလေ။

အနီနှင့် အနက်ရောင်အကွက်ပါသည့် အင်္ကျီလက်စကို အနီရောင် လုံချည်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ သူမရဲ့ဆံပင်တွေတောင် အတော်ရှည်လာပြီ။

“သင်ကြိုက်ရောက်ရင် ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ ကိုယ်ခံစားရတယ်။ ပျိုကော သင်ကြိုက်မှာပျော်လား”

“ကျွန်မအတွက် သင်ကြိုက်ပျော်တယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မပျော်ဘူးရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို ဒုက္ခိတဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ပျိုရယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်သော ကရုဏာတရားများဖြင့် ခေါ်မိသည်။

ပျိုတစ်ယောက်တည်း စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ အနားယူလှည့်ပါ။ ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဥပေက္ခာတွေအစား မေတ္တာတရားတွေ ချစ်ခြင်းတရား

တွေကို အစားထိုးပေးပါရစေ။

“ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် ပျိုက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ပျိုလား ... ကျွန်တော် ရဲရင့်နိုင်ပါ”

“ဟော့တော် ... အခုပဲ ကိုရဲရင့်နိုင်အကြောင်း ပျိုစဉ်းစားနေတာသိလား။ သင်ကြိုက်ရောက်ပြီလေ။ ရှင်ပဲ လာမယ်ပြောထားပြီးလာမှာ မဟုတ်လား”

“အခု ကျွန်တော် ရန်ကုန်-လားရှိုး အဝေးပြေးကားပေါ်မှာလေ။ အခုမှ ဆက်ရတာက ပျို Surprise ဖြစ်အောင်လို့လေ”

“တတ်တယ်နော် ... သိပ်တတ်တယ်။ တစ်ပတ်လား တစ်လလား”

“အင်း ... ဘယ်လောက်ထိ နေဖြစ်မလဲဆိုတာတော့ အတိအကျ မသိသေးဘူးလေ။ ပျော်သလောက်ပေါ့”

“အို ... လေစိမ်းတွေတိုက်နေလိုက်တာ၊ တောင်ပေါ်မြေက အမြဲတမ်း ရှင့်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးပါတယ်နော်။ အခုပဲကြည့်လေ ရှင့်မှာ ... ကောင်ပေါ်ဒေသကို အခြေခံပြီး ဝတ္ထုတွေရေးနေလိုက်တာဟောတစ်ပုဒ်၊ ဟောတစ်ပုဒ်နဲ့၊ အဲဒါများ ပျော်သလောက်တဲ့လား”

ပျိုရဲ့စကားကို ရဲရင့်နိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။

“ပျိုးရဲ့အသံကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူးနော်၊ အဲဒါကိုက ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ကျွန်တော်က ပျိုးနဲ့ အဲဒီလို အမြဲတမ်း ပြောမနာ ဆိုမနာ ဖြစ်ချင်နေတာ”

“စိတ်ချစမ်းပါရှင်”

“ဒါဆို... ဒါပဲလေ ပျိုး၊ လားရှိုးရောက်မှ ဆက်လိုက်တော့ မယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မျှော်နေပါမယ် ဘာမှာဦးမလဲ”

“ပျိုးကတော့ ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော်က ပျိုးကို မေးရမှာလေ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဘာမှမဝယ်လာပါနဲ့၊ ဒါပဲနော်”

ပျိုး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဆောင်းဦး မောင်ကို တွေ့ရသည်။

“ဪ... ရှင်မပြန်သေးဘဲကိုး”

“ဘာလဲ သိပ်ပြန်စေချင်တာလား”

ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်သဖြင့် ပျိုးတောင် လန့်ခနဲ ဖြစ်သွား ရသည်။ သူ ကိုယ့်ရှေ့မှာရောက်နေလျှင် ပြောစရာစကားများ ပျောက် ဆုံးနေတတ်သည်။ ငြိမ်နေပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ကိုပဲ သူက ကြည့်နေ သဖြင့် အနေရခက်လှသည်။

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်နေဦးမှာ မပြန်သေးဘူး”

ကဲ... သူမ ဘာပြောခွင့်ရှိဦးမှာလဲ။ တကယ်တော့ သေချာ စွာ ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် သူနှင့်ပျိုးကြားမှာ အာလာပသလ္လာပ ပြောဆိုစရာ စကားများမရှိတာက သေချာသည်။

“စောစောတုန်းက ဖုန်းဆက်လာတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မမိတ်ဆွေပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နာမည်ကိုမေးတာလေ”

“အို... အခု ပျိုးက သူ့ရဲ့ကျောင်းသူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အာဏာပါဝါသုံးပြီး ပြောရတာလဲ”

“ရဲရင့်နိုင်တဲ့... စာရေးဆရာပါ”

“ခင်တာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“ရှင် နည်းနည်းလွန်နေပြီနော်၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကို ဘာလို့ နှိုက်နှိုက်ခွဲခွဲချွတ်ချွတ် မေးရတာလဲ”

ပျိုးရဲ့စကားကြောင့် သူ အသိဝင်သွားပြီ။ ဟုတ်သားပဲလို့။

ပျိုးလက်နှင့် ဆောင်းဦးမောင်ဆိုတာ ဘာဆိုလို့လဲ။

သူ့အမှားကို သူသိပေမယ့် ပျိုးကိုတော့ သူ မတောင်းပန် ဖြစ်ချေ။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပူလောင်နေသလို ခံစားရသည်။ ဘာတဲ့ ရည်းစားလူလှ အူနုကျွဲခတ်ဆိုသည့် စကားပုံကဲ့သို့ သူ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ပျိုး”

သူ ပျိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်ခဲ့ရသည်။ သူ့ ပျိုသည် အခြားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောနေသည်များကို နားထောင်ဖို့ ခံနိုင်ရည်အားမရှိပါ။

“နွေဦး”

သူ အိမ်ထဲရောက်ရောက်ခြင်း နွေဦးကို အလောတကြီး ခေါ်လိုက်သည်။ နွေဦး ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိ။

“နွေဦး”

“ဟဲ့ ... သား။ ဘာတွေလောနေတာလဲ၊ မင်းညီမ အိမ်အပေါ်ထပ်က ခန်းစည်းတွေလဲနေတယ်လေ”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ မေမေကပြောလေသည်။

သူ မေမေ့ကို ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ အပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

နွေဦး ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်တက်၍ ခန်းစည်းအဟောင်းတွေကို ဖြုတ်ရသည်။

“နွေဦး ... ငါ မေးစရာရှိလို့ အလုပ်တွေကို ခဏထားပါဦး”

နွေဦးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အသာထိန်း၍ ဆင်းရင်း -

“ပုံစံကြည့်ရတာ ဆပ်ပြာသည်လင်ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ အတိုင်း။ ဘာတွေများ အလောတကြီး ဖြစ်နေတာလဲ ကိုလေးရယ်၊ ကိုလေးဟာလေ အရင်တုန်းကနဲ့ လုံးဝကိုမတူတော့တာ”

“ကဲ ... ညည်းရဲ့ ဝေဖန်ချက်တွေကို ခဏထားစမ်းပါ၊ ငါ နင့်ကို အခု အရေးတကြီးပေးစရာရှိလို့လေ”

“ဘာမေးမှာလဲ မေးလေ”

နွေဦးက လက်ထဲတွင်ရှိနေသော ခန်းစည်းစအသစ်ကို ထိုင်ခုံ နောက်မှီပေါ်တင်ရင်း မေးလေသည်။

“ရဲရင့်နိုင်ဆိုတဲ့လူကို နင်သိလား”

နွေဦးက မဖြေဘဲ သူ့ကို စူးစမ်း၍ကြည့်လေသည်။ သူ အနေခက်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ချေ။ ဆံပင်ရှည်များကို လက်နှင့်သပ်ချင်ကာ -

“ငါသိချင်တယ် သူက”

“ကိုရဲရင့်က ပျိုရဲ့ပိတ်ဆွေလေ”

“သူတို့ခင်နေကြတာ တော်တော်ကြာပြီလား။ ပိတ်ဆွေ အဆင့်ကော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကြာလှပေါ့၊ နွေဦးတို့ ရန်ကုန်လာတုန်းက သူတောင် ပါသေးတယ်၊ ကိုဖဲလဲကသာ သတိမထားမိလို့ပါ”

“ပျိုနဲ့သူက သမီးရည်းစားလား”

နွေဦးက သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ အတော်ကြာမှ -

“ကြီးကြီးဖန်ဖန် ကိုလေးရယ်၊ ပျိုနဲ့ကိုရဲရင့်က သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါနဲ့ ကိုလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုရဲရင့်ကို သိရတာလဲ၊ ဘာတွေ ကြားလာလို့ ဒီလောက် သိချင်စိတ် များနေရတာလဲ၊ ပျိုက ပြောပြတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ငါနဲ့ မသိပါဘူး။ အခု ငါ ပျိုးဆီကပြန်လာတာ။ အဲဒီ
ရဲရင့်နိုင်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ပျိုးဆီ ဖုန်းဆက်လာတာ”

“ကိုလေး နွေဦးမသိလို့ တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”

နွေဦးက သူ့ကို သေချာကြည့်ပြီးမှ -

“ကိုလေးက အရင်တုန်းက ပျိုးကို အရမ်းအမြင်ကတ်တာ
နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“မငြင်းပါနဲ့ ကိုလေး။ အဲဒါကို ပျိုးသာမကဘူး။ ဟိုဘက်
မိသားစု၊ ဒီဘက်မိသားစု (၂) ခုစလုံးသိနေပြီသာ။ ဒါကိုတော့ ...
ကိုလေး ငြင်းလို့မရပါဘူး”

“နင်တို့ ဘာကြောင့် ငါ့အပေါ် အမြင်စောင်းနေကြတာလဲ
အဲဒီအတိတ်ကိစ္စက ဘယ်တော့မှ မေ့ဖျောက်ပစ်လို့မရဘူးလေ
တကယ် လျှောက်လှမ်းကြမယ်ဆိုရင် အတိတ်ကအရေးကြီးသလား
ပစ္စုပ္ပန်က အရေးကြီးသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလေးဟာ တော်ရုံနဲ့ စနောက်တတ်တဲ့သူ
မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်တုန်းက ပျိုးကိုဆို မှိုချိုးဖျစ်ချိုး ပြောချင်ရာပြော
ခဲ့ပြီး အခုမှ ဂရုတစိုက် ရှိလာတာက ဘာလဲ။ နွေဦးပြလိုက်တဲ့
ဒိုင်ယာရီကြောင့်လား။ နွေဦးက ကိုလေး ပျိုးကို ချစ်လာပါစေဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဲဒီစာအုပ်ကို ပြခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် ...
ပျိုးအပေါ် နစ်နာလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောမိဆိုမိမှာစိုးလို့ ပျိုး မခံစားနိုင်

လောက်တဲ့ ဥပေက္ခာတွေ ထပ်ပေးမှာစိုးလို့ အခု ကိုလေးလုပ်ပုံက
ဘာလဲ။ ပျိုးသာ သူ့ရဲ့ဒိုင်ယာရီကို ယူပြီး နွေဦး ကိုလေးကိုပေးခဲ့တာ
သိသွား ရင် နွေဦးလည်း မကောင်းဘူး။ ပျိုးလည်း အရှက်အိုးကွဲသလို
ခံစား ရမယ်”

“ပျိုးသာမကဘူး ... နင်ကလည်း ငါ့အပေါ်မှာ နားမလည်
ပါလား နွေဦးရယ်။ အင်းလေ ... နင်တို့ထင်စရာဖြစ်လောက်အောင်
ငါက ပျိုးအပေါ်မှာ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာကို။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်
ငါ ပျိုးကို ချစ်နေပြီ”

“ရှင်”

“-----”

“တကယ်ပဲလား ကိုလေး။ ပျိုးကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်
ပဲလား”

နွေဦးက သူ့ကိုမယုံနိုင်သလို ထပ်ခါထပ်ခါ မေးလေသည်။
သို့သော် ဟက်ဟပ်ပက်ပက် ရယ်လေတော့သည်။ သဘောကျစွာ
ရယ်ခြင်းပျိုးနှင့်တော့မဟုတ်ပါ။

“နွေဦးကို ဒီထပ်ရယ်ရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုလေး။ နောက်ပြီး
တော့ သူ့ဘာသာ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ပျိုးရဲ့ဘဝကို လှုပ်ခတ်အောင်
မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ ပျိုးဟာ အရင်လို မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်း နွေဦး”

သူ ဒေါသတကြီး အော်မိသည်။ ဘာကြောင့် သူ့အပေါ်

လူတွေယုံကြည်မှု လုံးဝမရှိရတာလဲ။ အထူးသဖြင့် ထိုသို့မယုံကြည်
တွင် သူ့မိဘမောင်နှမများက ပိုဆိုးသည်။

“ဒီထက် သေချာအောင် ငါ ဘာတွေလုပ်ပြမ နင်တို့
ယုံကြည်ကြမှာလဲ။ ပျိုး ဒုက္ခိတဖြစ်တာ၊ မဖြစ်တာ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး
ငါ ပျိုးကိုချစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ်။ ပျိုး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း
အောင် ထားမယ်။ ဒါကို မယုံရင်လည်း နေ ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး
ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို တစ်ခုတော့ နင်ကူညီပါ နေဦး။ ပျိုးရဲ့ခံစားချက်တွေ
အရင်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့အောင်တော့ နင်လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ”

အခန်း (၃၄)

“ပျိုးတော့ မထင်တတ်ဘူး”

ပျိုးက ကိုရဲရင့်အား တွေးဆဆပြောရင်း ငြိမ်သက်နေမိ
သည်။ သို့သော် အတွေးအားဖြင့် ငြိမ်သက်မှုမရှိဘဲ လှုပ်ခတ်လျက်
ရှိသည်။ သူ ဘာကြောင့် ပျိုးထံ ပြန်လည်ချဉ်းကပ်လာရတာလဲ။

“ကိုယ့်အထင် ပြောရရင်”

ကိုရဲရင့်က ပြောနေရင်း ခဏရပ်သွားသဖြင့် ပျိုး လှည့်ကြည့်
မိသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှာအနေကြာခဲ့သူဖို့လားမသိ။ ကိုရဲရင့်သည် တော်
တော်လေးပြောင်းလဲသွားသည်။ ရုပ်ရည်ကော၊ အပြောအဆိုပါ
ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မပြောင်းလဲသည့်အရာကတော့ ပျိုးအပေါ် ခင်မင်ခြင်းနှင့် ကူညီတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဟိုအရင်က တည်းက ပျိုး လိုချင်တဲ့အရာက သူ့ဆီမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။

“ကိုရဲရင့်က ဘယ်လိုထင်တာလဲဟင်၊ သူ ပျိုးအပေါ် ကလဲ့ စားချေဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူးလားဟင်၊ ပျိုးကတော့ ဘယ် အချိန်တွေးတွေး ဒီအဖြေသာထွက်ခဲ့တယ်သိလား”

“နိုး နိုး ... ပျိုးပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဝေဖန်ရင် လက်ခံ မလား”

“ဘာဝေဖန်မလို့လဲဟင်”

“ဥပမာ ... ပျိုးဟာ မိုးပြိုမှာကြောက်တဲ့ ယုန်သူငယ်လို လေး၊ ပျိုးဟာ အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ်”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ကိုရဲရင့်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်မ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဘာလဲ ကိုရဲရင့်က ကျွန်မကိုကြောက်တတ်တဲ့ သူလို့ ပြောချင်တာလား။ ကျွန်မ ကြောက်တတ်တဲ့သူလို့ ရှင်က ထင်နေတာလား။ တကယ်ဆို ကျွန်မ အရင်လို မာန်မထန်နိုင်တော့တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အခုဆို ပိုဆိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မယိုင်လဲအောင် ထိန်းနေရသေးတယ်။ ဒုက္ခိတဆိုပြီး လူအထင်သေး။ အမြင်သေး မခံချင်လို့”

“မဟုတ်တာ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောမှာနဲ့ ပျိုးပြောနေတာတွေ တခြားစီ၊ လိုရင်းကို ချော်ထွက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ တစ်ချက်

လောက် သေချာနားထောင်ပါ”

သူ့ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ပျိုး ငြိမ်နေရသည်။ သို့သော် လည်း စိတ်ထဲ အနည်းငယ်ခုသွားရသည်။

သူက ပျိုးကို ချောသလိုပြုံးရယ်ကြည့်ပြီး -

“ဆောင်းဦးမောင်က ပျိုးကိုချစ်နေတာ”

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာ”

မယုံနိုင်စရာစကားကို ကြားလိုက်ရသူနယ် ပျိုး သွေးရှူး သွေးတမ်းနှင့်အော်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့် လိုက်ပြီး -

“မဖြစ်နိုင်တာ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ၊ သူ့ကို မျှော်လင့် ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင်က ဒါကို စွပ်စွဲချင်တာလား။ ဘယ် တော့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ရှင်မို့ ပြောတတ်တယ်။ ဘာလဲ ရှင်က ဒီလိုသတင်းကြားရင် ကျွန်မ ထခုန်ပျော်နေမယ်လို့များ မှတ်နေ သလား။ ရှင်မို့ ထင်ရက်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ရှင် ဒီလောက်ခင်ခဲ့တာ၊ ရှင် ကျွန်မကို နားမလည်နိုင်ပါလား။ ရှင် ဒီလောက်ထိ အထင်သေး ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး။ သူ့လူကိုယ့်ဘက်သားအနေနဲ့တော့ မလုပ် ပါနဲ့”

“ဆောရီး ... ပျိုး”

ဒေါသများဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသောပျိုးကိုကြည့်ပြီး သူ လျှင်မြန်စွာ တောင်းပန်လိုက်သည်။

ပျိုးလက်ာဆိုတဲ့ သူချစ်ခွင့်ရချင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ သို့သော် ချစ်သူကောင်းစားဖို့ဆိုလျှင် သူကသာ အနစ်နာချင်သည်။ ပျိုးကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ ပျိုး အပင်ပန်းနေပြီလေ။

ဆောင်းဦးမောင်ရဲ့ သတင်းတွေကို စုံစမ်းသိရသလောက် သူ မယုံချင်၍မရပေ။ နွေဦးပြောခဲ့သည်ပဲ။ သူ့အစ်ကိုသည် ဖျက်လိုက်သည့် အရှက်တစ်ရပ်ပမာ လုံးဝပြောင်းလဲနေသည့်အကြောင်း။ ရန်ကင်းကို ပြန်သွားဖို့ တိုက်တွန်းတာ မည်သို့မှ မရကြောင်း။ ပုံစံကအပြောင်းလဲသွားကြောင်းများသည် သာမန်အခြေအနေတစ်ခုကို အခြေထားခြင်းမှ မဟုတ်တာ။

အဆိုးဆုံးအရာကတော့ ပျိုးနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မဆို ပတ်သက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ဤသို့သောအပြုအမူများသည် ရိုးသားသည့်အပြုအမူမဟုတ်ဘဲ။

သူသိနေသောအရာကတော့ ဆောင်းဦးမောင်ရဲ့ပြောင်းလဲခြင်းသည် သူ့အတွက် မကောင်းနိုင်ပေမယ့် ပျိုးအတွက်တော့ ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ ပျိုးကို ဆွေးမြေ့စွာကြည့်ပြီး -

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကျတော့ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ လမင်းလိုချင်လို့ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ဘန်းနဲ့ တောင်းရတဲ့ကလေး

တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ် ပျိုး။ ပျိုးကတော့ နားမထောင်ချင်မှန်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနားမှာ ချစ်ခွင့်ပန်ခွင့်မရှိဘဲ ကပ်နေရတဲ့သူက မဖြစ်နိုင်တာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်တမ်းတနေရတာပါ”

ပျိုး မျက်လွှာချ၍ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ခေါင်းငုံ့၍ လက်ချောင်းများကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးနေမိသည်။

တကယ် တားခွင့်ရလျှင် တားချင်ပါတယ်လေ။ ပျိုး အဲဒါတွေ မကြားပါရစေနဲ့လို့လေ။

“ပျိုးဘက်က ဟင့်အင်းလို့ ငြင်းလိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်မတိုးခဲ့တာကလည်း ပျိုး စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်သာ ခံစားရရင် ခံစားရပါစေ ပျိုးကိုတော့ ပျိုးချစ်တဲ့ သူနဲ့ ပေါင်းဖက်စေချင်တယ်”

“ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ပျိုးသည် ဘာခံစားချက်မှ မရှိသူတစ်ယောက်လို မေးရ၏။ အသက်မပါစွာရယ်မိသည်။ ကိုရဲရင့်က ပျိုးကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“အရင်က ရှင်ထင်သလို ကျွန်မလည်း သူ့ကိုချစ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာစဉ်းစားမိလိုက်တဲ့အခါမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က ရူးရှူးမှုူး ခံစားချက်ကို အချစ်ထင်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့မိတာ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်ပါ့မလားရှင်၊ နောက်ပြီး ရှင်တို့လည်း သိရဲ့သားနဲ့

မသိချင်ယောင်ဆောင်တဲ့အချက်တစ်ခုရှိတယ်လေ။ အဲဒါက ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေတဲ့ ဒုက္ခိတဆိုတာ”

“ပျိုး”

“ဟင့်အင်း... ရှင်မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဆုံးအောင်ပြောပါရစေ၊ ကျွန်မ တကယ် သူ့ကိုမချစ်ပါဘူး”

“မချစ်ဘဲနှင့် ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေကျတာလဲ ပျိုး၊ အဲဒီမျက်ရည်တွေကိုတော့ ပျိုး လိမ်လို့မရပါဘူးနော်”

“နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့ ကိုရဲရင့်”

ပျိုး ခေါင်းငုံ့မျက်ရည်သုတ်၍ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် သုတ်မနိုင်သည့်မျက်ရည်တို့က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပေါပေါလောလော ကျဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

“ဒုန်း”

“အား”

“ပျိုး”

အမြင်အာရုံ အားလုံးဝေဝါသွားစဉ်ခဏမှာ ပျိုးရဲ့ချိုင်းထောက်သည် ချိုင့်တစ်ခုဆီရောက်သွားကာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ပျိုး ဖရိုဖရဲဖြင့် ကျသွားသည်ဟု ထင်သော်လည်း ပျိုး နောက်နား၌ရှိသော ကိုရဲရင့်အလောတကြီးဖြင့် ဇာမ်းထိန်းလိုက်စဉ် နှစ်ယောက်သား ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် လဲကျသွားသည်။

“ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဟင်... ကိုရဲရင့် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ပျိုး လူးလဲထမိသည်က ရှက်ရွံ့ခြင်းများစွာဖြင့်ပါ။ ကိုရဲရင့်က နောက်ကမို့ အောက်ကကျပြီး ပျိုးကတော့ သူ့အပေါ်မှ ထပ်လျက် သူ့ထံမှ ညည်းညူသံကြားရသဖြင့် ပျိုးမေးမိသည်။

“ပျိုး... ခဏ ခဏဖယ်ပါဦး”

“ဟင်... ဆောရီး ဆောရီးနော်”

ပျိုးရဲ့ချိုင်းထောက်က သူ့ညီသင်္ကန်းကို မိထားသဖြင့် သူက ရှုံးမဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မှာ ရှက်လို့ ထမိ ကြိုးစားမိသော်လည်း လျင်မြန်စွာ မထနိုင်။ ထထွက်ပြေးချင်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ မထတ်နိုင်။

“ပျိုး”

“ဟင်”

ပျိုးရဲ့ကိုယ်လေး ပေါ့ပါးစွာ ဆောင်းဦးမောင်ရဲ့အောက်ဆီ ပါသွားသည်။ ကိုရဲရင့်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် မိထားခဲ့ခြင်းတို့ဆေးမိနေသူ တစ်ယောက်လို့။

သမီးရယ်၊ သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“___”

“ကိုဦးဆိုတာလည်း သမီးနဲ့ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေလာခဲ့ကြတာ၊ အရင်တုန်းက ဘယ်လိုစိတ်ထားတွေရှိခဲ့ ရှိခဲ့ အခုချိန်မှာတော့ မေကြီး သူ့ကိုယုံတယ်၊ သူတစ်ယောက်ပဲ သမီးကို ဂရုတစိုက် ကြင်နာလိမ့် မယ်လို့ ထင်တယ်”

“မေကြီးထင်ထားသမျှတွေ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင်ကော၊ သူဟာ ... သူဟာ”

ရည်းစားတွေ သိပ်များခဲ့သူလို့ ပြောရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါသွေးခြယ်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ မရှင်းမရှင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ပြောရမလား။

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သမီး သူ့ကို လက်ခံလိုရမှာမဟုတ်ဘူးနော် မေကြီး။ ဒီကိစ္စ ကို လက်လျှော့လိုက်ပါ။ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

မေကြီးက သူမကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူမအခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ သည်။

ကျွန်မဟာ အခုတော့လည်း ဟိုအရင်က ပျိုးလင်ကံ ဖြန် ဖြစ်သွားပြန်ပြီရှင်ရယ်။ ဟိုတုန်းက ကျခဲ့တဲ့မျက်နှာညှော်တွေဆိုတာ

အသုံး (၃၅)

“တကယ်တော့ အရင်လိုအနေအထားနဲ့ဆိုရင် သူ ဒီစကား ပြောလာရင် မေကြီး လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေကြီး ကိုယ်တိုင် သမီးကိုထားမြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ဘာ ရယ် ညာရယ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သမီးက တစ်ယောက်တည်း ခံစားရတဲ့သူအဖြစ်ကနေ ရှိမနေစေချင်တာလေ”

“မဟုတ်ဘူး မေကြီး။ ဒါက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်တာလဲ၊ မေကြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင် တယ်။ အခုနေခါမှာ မေကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရင် သမီး တစ်ယောက်တည်း လူ့လောကအလယ်မှာ ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အစွမ်းအစရှိရှိ နောက်ဆုံး ... မိန်းမက မိန်းမပါပဲ

တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကြောင့် တိတ်တဆိတ်ကြေကွဲရတာ။ အခုကျတဲ့ မျက်ရည်တွေကတော့ ရှင်နဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမှ ပြန်မဆုံချင်ဘူး။ ပညာများစွာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ရှင်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ ကျွန်မကို မကစားပါနဲ့”

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဆင့်မရောက်ဘဲ လက်ထပ်ခြင်းကို ဦးတည် သွားခြင်းက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ရတဲ့ဝတ္တရားတစ်ခုပါ။ ကျွန်မသိချင်တာတစ်ခုက ရှင်ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လားရှိုးကို ပြန်လာရတာလဲ။

“မီးလေး... ကိုဦးရောက်နေတယ်၊ လွှတ်လိုက်မယ်နော်” အခန်းထဲသို့လာခေါ်လျှင် သူမ ငြင်းမည်ကိုသိသောမေကြီးက အခန်းပြင်မှ လှမ်းအော်လေသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ပျိုး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ ခုတင်ထက် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်နေစဉ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။ ပျိုးလက်တွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ ပျိုးရှေ့သို့ ခုံတစ်ခုံဆွဲ၍ လာထိုင်သဖြင့် ပျိုးကိုယ်ကို နောက်ဘက်သို့ ရှိသွားသည်။

“ပျိုး”

“ရှင်... ကိုဆောင်းဦးမောင်”

နှစ်ယောက်၏ခေါ်သံသည် တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ပေါ်ထွက်လာ သဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

ပျိုးမျက်နှာလွှဲကာ -

“ရှင်ပဲ ပြောစရာရှိတာ အရင်ပြောပါ”

“ပျိုးပဲ ပြောပါ။ ပြီးမှ ကိုယ်ပြောမယ်”

“ရှင် မေကြီးကို ဘာပြောခဲ့သလဲ... သတိတော့ရမှာပါ နော်၊ အဲဒီရဲ့စကားကို ထပ်မတောင်းဆိုပါနဲ့၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု နဲ့ လုပ်ဆောင်နေတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင် ဘူး”

“အပြတ်မပြောပါနဲ့ဦး”

ပျိုး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိတော့ သူ့မျက်နှာက ရယ်မြူးရိပ် သန်းနေလေသည်။ ညည်းသိုးသိုးသူပုံပဲသည် ပျိုးအတွက် အမြဲစား ထူးဆန်းခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒီနေ့တော့ သူမ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေရသည့် ကိစ္စကို သိရမှဖြစ်တော့မည်။

“ရှင်လောက်မလည်ပေမယ့် ကျွန်မ အ,တော့ မအ,သေး ပါဘူး။ ရှင်လည်း ကျွန်မကိုမချစ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုမချစ်ဘူး။ ပြီးတော့... ရှင်တောင်းဆိုပုံက မသိတဲ့လူတွေအတွက်တော့ ကယ် တင်ရှင်အနေနဲ့ အထင်ကြီးစရာပါပဲ၊ ဒုက္ခိတမိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို အနစ်နာခံပြီး လက်ထပ်မယ့်လူဆိုပြီး သနားတာကိုပဲ ခံယူချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါဟာ ကယ်တင်ရှင် ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူနေသလား”

“ဆက်ပြောပါဦး ပျိုး”

“ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ပြု ကျွန်မကတော့ အထင်မကြီးဘူး။ ကျွန်မအတွက် ကယ်တင်ရှင်မလိုဘူး”

“ကြင်နာဖက်ပဲလိုချင်တယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“စတာပဲပျိုးရယ် ကြည့်ပါဦး။ ဒေါသကလည်း ကြီးလိုက်တာ နော်”

ပျိုး ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်ခွင့်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်တောင် တုန်ချီချီ ဖြစ်နေသည့်ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်က ဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။

“ကိုယ် ပျိုးကို ပြစ်ရာရှိသေးတယ် ခဏစောင့်နော်”

သူကပျိုးရဲ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ လက်ထဲတွင် ပလတ်စတစ်လောင်းထားသည့် စာရွက်လိပ်တစ်ခု မိလာသည်။

ပြီးတော့ ပျိုးအနီးသို့ရောက်လာတော့ စာရွက်လိပ်ကို ထောင်ပြကာ -

“ဒါကို ပျိုးသိလား”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

“သေချာလို့လား”

ပျိုး မျက်လုံးကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေမိစဉ် သူက စာရွက်လိပ်ကို ပျိုးရှေ့၌ ဖြန့်ပြလေသည်။ ပျိုးအကြည့်သည် စာရွက်ဆီသို့

ရောက်သွားသောအခါတွင် -

“ဟင် ... ဒါက”

ပျိုး အံ့အားသင့်မှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ နှုတ်ခမ်းလေးဟာသွားကာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် စကားများ ထစ်အသွားရလေသည်။

သူ ရန်ကုန်ကိုသွားမည့်အချိန်မှာ ပျိုး (၁၀) တန်း စာမေးပွဲ ဖြေထားသည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကာလတုန်းက ပျိုး သူ့ကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးခဲ့သည့်ပုံလေးသည် ယခုထက်ထိ သူ့ဆီ၌ ရှိနေသေးသတဲ့လား။

တောတန်းအုပ်အုပ်ကလေးရယ်၊ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးရယ်။ စမ်းချောင်းနံဘေး၌ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေချာသည့် မိန်းကလေး။ ထိုမိန်းကလေး၏ဘေး၌ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြည့်ဆွဲထားသဖြင့် ပျိုး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကို မည်သို့ဖုံးကွယ်ရတော့မည်မသိ။ အထီးကျန်ဆန်သော ကောင်မလေးရဲ့ နံဘေး။ သူက အဖော်ကောင်ကလေးတစ်ယောက် သည့်ဆွဲပေးခဲ့တာပါလား။

အို ... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ ဒါကို ဘာလို့ ခုထက်ထိ သိမ်းထားခဲ့တာလဲ။

ပျိုး မလုံမလဲဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်မိတော့ သူက ပျိုးကို ခင်းကြည့်နေလေသည်။

“ပျိုးမေးခဲ့တာကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“-----”

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းလို့ ကိုယ်ယူဆလိုက်မယ် နော်၊ အဲဒီဓာတ်ပုံလေး ခုထက်ထိ ကိုယ့်မှာရှိနေသေးတဲ့အတွက် ပျိုး အံ့ဩနေမယ်ထင်တယ်”

“ဘာမှမအံ့ဩဘူး။ အတိတ်ကကိစ္စတွေလည်း ဘာမှ လာ မပြောနဲ့၊ အခု ရှင်ထွက်သွားပါတော့၊ နောက်ထပ်... ကျွန်မကိုနှောင့် ယှက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ဒုက္ခိတမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်းဆိုချက် ပါ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုင်ပေါက်မနေပါနဲ့ပျိုး၊ ပျိုးထက် မသန်စွမ်းတဲ့ လူတွေတောင် လူ့လောကမှာ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်စား သောက်နေကြတာ သူတို့ဘဝသူတို့ ပျော်ရွှင်နေကြတာ၊ ဒုက္ခိတဆိုပြီး သူတို့ကိုသူတို့တောင် မတွေးကြဘူး၊ ပျိုးတစ်ယောက်တည်း ဘာ ကြောင့် အဲဒါကြီးကို စိတ်ထဲထည့်ထားရတာလဲ”

“မသိဘူး... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကျွန်မ ဘာမှမကြားပါရစေနဲ့”

“အဲဒီလို စကားအပြတ်မပြောပါနဲ့ပျိုး၊ ပျိုးအမေပြောလို့ ပျိုးလည်း သိလောက်ရောပေါ့၊ ကိုယ် ပျိုးကိုလက်ထပ်ချင်တယ်လေ ကိုယ် ပျိုးကိုစောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်မှာ ပျိုးကို အေးချမ်း စွာ နေစေချင်တယ်”

“ဆောရီးပါပဲ... ရှင် လုပ်ချင်သလို ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ဖက်သတ်လုပ်ရပ်တွေက ဘယ် တော့မှ မအောင်မြင်လို့ပဲ”

ကျွန်မချစ်ခဲ့ရတဲ့ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကလည်း ရေပေါ်မှာ အရုပ်ရေးယူလို့ ဘာမှ အရာမထင်လာဘဲ။

“ကိုယ်ကတော့ ပျိုးကို လက်ထပ်ရမှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး”

ပျိုး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းလိုက်စဉ် သူက ပျိုးရဲ့လက်တစ်ဖက် ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ”

“နားမထောင်ချင်ဘူး။ ရှင်ကိုကျွန်မ မရိုက်ရဲဘူးထင်နေ သလား။ ခြေထောက်ကမသန်ပေမယ့် လက်ကသန်သေးတယ်နော်”

“ရိုက်စမ်းပါ၊ အမြဲတမ်း ပျိုးရဲ့ အနွံတာခံဖို့ ကိုယ် ဆန္ဒရှိ တယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ”

“သွားစမ်းပါ... ရှင် ရူးနေသလား”

“ပျိုးဆီက လက်ခံတဲ့စကား မကြားရရင် ကိုယ် ဒီအိမ်တွေ ကနေမခွာဘူး”

လုပ်စမ်းပါ။ ရှင်က ဆောင်းဦးမောင်ဆို၊ ကျွန်မက ပျိုးလကာ ပေါ့။

သို့သော် ပျိုးမပျော်ရွှင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင်ခံစားရ သည်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိချေ။

အခုချိန်မှာ ပျိုးက စင်ပေါ်ကလူဖြစ်နေပြီပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်နိုင်ရမှာပေါ့။

ဟင့်အင်း၊ သူ့အကြောင်းတွေ မတွေ့ချင်ဘူး။ ပျိုး ခေါင်းကို အပြင်းအထန်ခါရမ်းပြီး ခုတင်ဘေးကစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူပြီး ခြံထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။

တသည်းသည်းရွာသွန်းနေသည့် မိုးရေတွေကြား သစ်ရွက် များ၊ သစ်ပင်များ အလူးအလဲ လှုပ်ခတ်နေသည်။ မြောက်ပြန်လေ ကလည်း ပါသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ တဝင့်ဝင့် နှင့် မိုးရာသီကို စတင်ကြိုဆိုလိုက်ပုံက သင်းလှသည်။

အခုလောက်မိုးသည်းရင်တော့ သူ ပြန်လောက်ပြီပဲ။

ပျိုး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အခန်းထဲမှ ဖြေညင်းစွာထွက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဖြေညင်းစွာထွက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက် သာသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ မေကြီးကိုတွေ့ရသည်။

“ထမင်းစားတော့မလား မီးငယ်”

အသုံး (၃၆)

“မိုးတွေ သည်းလာပြီ ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

“နေပါစေ မေကြီး။ သူ့ဘာသာသူ ဒုက္ခခံတာ ပျိုးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ မေကြီးလည်း ထွက်ကြည့်စရာမလိုဘူး”

“မီးငယ်”

ပျိုး စောင်ကိုခေါင်းခြီးချပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်တော့ မေကြီး က အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ပျိုးကို သူကလာပြီး အကျပ်ကိုင်နေသေးသည်။

တစ်ခဲးစိန်ရွာသွန်းနေသော မိုးကောင်းကင်ကြီးက ညှို့ ဝှေ့ မနက်ကတည်းကပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မိုးသည်းတတ်သေး သည်။

“ဟုတ်”

မေကြီးက ပျိုးကို စကားသိပ်မပြောချေ။ ပျိုးလည်း ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ထမင်းကိုသာ ငှုစားနေမိသည်။ အတော်ကြာမှ မေကြီးက သူမရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးရင်း -

“သမီးရဲ့ဖေကြီးက စကားတစ်ခုပြောဖူးတယ်”

ပျိုး မေကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေကြီးက သူမကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ -

“သူက မေကြီးကိုယ်ဝန်ရှိတော့ သားလေးလိုချင်တယ် မေကြီးက သမီးလေးလိုချင်တယ်။ နောက်ကျ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်မိသွားတယ်။ အဲဒါက အကယ်၍ မေကြီးက သားမွေးလာရင် မေကြီးတောင်းဆိုတာ သမီးဖေကြီးက လိုက်လျောရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သမီးမွေးလာရင်တော့ ဖေကြီးတောင်းဆိုတာ မေကြီးက လိုက်လျောပေးမယ်ဆိုပြီး အလောင်းအစားတစ်ခုလုပ်ခဲ့ကြတယ်”

ပျိုး မသိခဲ့ရသေးသည့်အရာမို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။

“မေကြီးက ဖေကြီးဆီက ဘာတွေတောင်းခဲ့တာလဲဟင်”

“သမီးအဖေက ခုထက်ထိ ဘာမှ မတောင်းဆိုရသေးပါဘူး ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် တောင်းဆိုလာမယ်လို့ မေကြီးထင်တယ်။ သမီးမွေးပေမယ့် သမီးအဖေက သမီးကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ငယ်ငယ်လေး

ကတည်းက သမီးနဲ့ပတ်သက်သမျှ သူပဲ အကုန်လုပ်ပေးသွားတာ”

“ဟုတ်တယ်နော် မေကြီး၊ ဖေကြီးကလည်း ခုချိန်ထိ သမီးကို ဟဲ့တစ်ချက် မငေါက်ခဲ့ဘူး။ ရိုက်ဖို့ဆို ဝေလာဝေး”

မေကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး -

“ဒါပေါ့ သမီးရယ် ... အခုလိုဖြစ်သွားတော့ သမီးဖေကြီး သိပ်ခံစားခဲ့ရတာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မေကြီးကို စကားတစ်ခွန်းပြောလာတယ်။ အရင်လို သမီး အက်ဆီးဒင့်မဖြစ်ရင် ဒီစကား ပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုလို အခြေအနေမှာတော့ သမီးအတွက် ထီးလို အရိပ်မိုးပေးမယ့် လုံခြုံတဲ့အရိပ်တစ်ခုတော့ အမှန်တကယ် လိုအပ်နေပြီတဲ့”

“ဖေကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ သမီးသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်းသွားတဲ့ခြေထောက်ဆိုရင် ပြန်ဆက်ဖို့ လုပ်လို့ရသေးတယ်။ အရိုးတွေမွှေ့ကြေသွားတဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့ မရတာ”

“သမီးအဖေက သမီး အိမ်ထောင်ပြုသွားမှာကို အရမ်းကြောက်နေတာ”

“ပျိုး ... အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး ဖေကြီးရယ်”

“သမီးအဖေ မပြုစေချင်တာက ဟိုတုန်းကပါ။ အခုတော့ သမီးအတွက် ကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ဦး လိုအပ်နေပြီလေ သမီး”

“ရှင်”

မေကြီးက သူမရဲ့ပခုံးကို အသာလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်လေသည်။

“ကိုဦးက ဘာဖြစ်ချက်နဲ့ ငြင်းနေရတာလဲ၊ မချစ်တော့လို့ဆိုတဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ သမီးက မေမေ မွေးထားတဲ့ သမီးမေကြီးသိတယ်”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါ မေကြီး။ သူ သူကလေး ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဝါသွေးခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်”

ပျိုရန်ကုန်မှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းတရားများကို သေချာစွာရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ -

“နောက်တစ်ချက်က ရှိသေးတယ်၊ သမီးဟာ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝန်မပိစေချင်ဘူး။ ဘယ်သူက ကိုယ့်အရိုးကိုယ်မနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရေရှည်လက်တွဲချစ်မှာလဲ၊ တစ်နှစ်လား၊ ဆယ်နှစ်လား၊ ထိုင်နေရင်အကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဖြစ်နေပါ့မယ် မေကြီးရယ်၊ အခုလိုလေး နေရတာက ကောင်းပါတယ်”

“မေကြီးမေးချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သမီးမကွယ်မခိုက် ဖြေရမယ်နော်”

“မမေးပါနဲ့ မေကြီး။ မေကြီး ဘာမေးမယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်”

ပျိုရ်း ထမင်းဝိုင်းမှထလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ ဟိုရဲရင့်နိုင်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးနဲ့ သမီးက ဘယ်လိုလဲ”

“နားလည်မှုရှိတဲ့ မိတ်တွေပါမေကြီး။ သူက သမီးကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားတာပါ”

“အဲဒီသူငယ်လေးက မနက်က အိမ်ကိုလာတယ်၊ သမီးတောင် အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူး။ သူ ရန်ကုန်သွားရတော့မှာတဲ့ သမီးအတွက် စာတစ်စောင်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ သမီးနိုးလာရင် ပေးပေးပါတဲ့၊ ဧည့်ခန်းထဲရောက်ရင် မေကြီးပေးမယ် ... လာ”

“မိုးကလည်း တော်တော်သည်းတာပါလား၊ ဘယ်မှာ မုန်တိုင်းရှိနေသလဲ မသိဘူး”

“မမကြီး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မုချို၊ ဘုရားခန်းတက်သွားတာကြာပြီ ပုတီးပိပ်နေတာလား”

မေကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သော ညီမကို အိမ်သို့ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ရှေ့မှာ ဟိုသူငယ် ခုထက်ထိ ရှိနေသေးတယ်”

“ဘာ”

“ဟင်”

ဒေါ်မြတင် အံ့ဩသွားကာ သမီးကိုလှည့်ကြည့်သည်။ သူမ

စိတ်ထဲ ကိုဦးပြန်သွားပြီ အောက်မေ့ကာ အေးအေးဆေးဆေး နေနေ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပျိုးလင်္ကာ ရင်ထဲမှ တလိုက်လိုက်ဖြစ်လာသည်။ သူ မိုးရေ ထဲမှာ ဘယ်နှစ်နာရီတောင်ရှိနေခဲ့တာလဲ။ ဘယ်သူမှ သတိမရဘဲ မိုးလင်းခဲ့လျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

“သမီး”

မေကြီးရဲ့စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံ။

နာကျင်ရမှန်းမသိ လျင်မြန်စွာသွားနေသည့် ခြေထောက်။ အို အိမ်ရှေ့ကိုရောက်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပါလား။

သစ်သားတံခါးကို တုန်ရင်စွာ ဖွင့်လိုက်ချိန် လေများက အလှအယက် ဝင်လာခဲ့သည်။ မိုးရေများကလည်း ဟက်နေသေးသည်။ သံတံခါးမှာ မိုလိုက်ရင်း သူမ ပျော့ခွေကျသွားသည်။

အိမ်ရှေ့သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ပြုလုပ်ထားသော အုတ်ခုံပေါ် တွင် ထိုင်နေသည့်သူ။ သူက အိမ်ဘက်ကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ ငြိမ်သက် စွာထိုင်နေသည်။

“ကိုလေး”

ကိုလေး ဒီလို ပျိုး မခေါ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ကိုလေးရယ်။ ပျိုးကြောင့် အဲဒီလောက် ခံစားစရာမလိုပါဘူး။ ကိုလေးနဲ့ ပျိုးဟာ မတန်ပါဘူး။

“ကိုလေး”

မော့ကြည့်လာသည် မျက်နှာ။ ကိုလေးရဲ့မျက်နှာ မည်သို့ ရှိမည်နည်း။ အံ့ဩနေမလား။ ဝမ်းသာနေမလား။ ကိုလေးက သူမဆီ သို့ ပြေးလာသည်။

မိုးရေများ ရွဲရွဲစိုနေသည့်ကိုလေးကို မကြည့်ရက်နိုင်စွာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ချလိုက်စဉ် မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းကျသွားကြ သည်။

“ပျိုး”

ပျိုး တံခါးချက်များ ဖွင့်လှက်စဉ် ကိုလေးက တွန်းဖွင့်သည်။

“ကိုလေး”

ထိန်းချုပ်စရာ ဘာမှမရှိတဲ့သူတစ်ယောက်လို ပျိုး ကိုလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုချရင်း -

“ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်ခံပြီး ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ကိုလေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပျိုးကို နောင်တ တွေနဲ့ ကျန်ခဲ့စေချင်လို့လား”

ပျိုး ငိုသံဖြင့် ဗလုံးဗထွေးပြောမိသည်။ သူ့ကိုဖက်ထားမိသည့် ပျိုးကိုယ်၌လည်း ရေတွေ စိုရွဲနေသည်။ ကိုလေးက ပျိုးမျက်နှာလေး ကိုယူကာ ဆံပင်တွေကို တယုတယ သပ်တင်ပေးရင်း တစ်စိတ်စိတ် ခွဲမိုးကြည့်နေသည်။ ပျိုး ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကိုလေးရဲ့လက်တွေ အေးစက်နေသည်။

“ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ် ကိုယ့်ရဲ့အချစ်တွေကို အသိအမှတ်

ပြုရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ် ကလေးရယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ။ ဘာလို့ ဒီလို တစ်ဖွတ်ထိုး ဆန်ဆန် လုပ်နေတာလဲ”

ကိုလေးက ပျိုးရဲ့မျက်နှာကို ရင်ခွင်ထဲ၌ တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ် ထားရင်း -

“မပြောနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကား မပြောပါနဲ့။ ကိုယ်က မင်းကိုချစ်တယ်။ မင်းကလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်။ ဒါဆိုရင် ပြီးရော မဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ မင်းကို ကိုယ် ထာဝရကြည်ဖြူပေးမယ်”

ပျိုး မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းရင်း ကိုလေးရဲ့ ကိုယ်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ကာ -

“ကိုလေးက ကြည်ဖြူနိုင်ပေမယ့် ပျိုးကတော့ ဒီဘဝ ဒီလို အခြေအနေနဲ့တော့ ကိုလေးကို တာဝန်မယူခိုင်းရက်ဘူး”

“မဆိုင်တာ၊ မင်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ခြေတစ်ဖက်လောက် ထိတာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလုံးချိနေတဲ့ ဒုက္ခိတဖြစ်နေလို့လား”

ကိုလေးက သူမကို ဒေါသထွက်သွားဟန်တူသည်။ ဒေါသ တကြီးနှင့်အော်လေသည်။

ပျိုး ကိုလေးကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်အဝင်၌ အလှတင်ထား သော ပန်းအိုးရှည်ကြီးပေါ်လက်တင်ပြီး ခေါင်းတင်ကာ တစ်နှိပ်နှိပ် ဝိုင်းပိတော့သည်။

“ပျိုး မွေးလာတဲ့သားသမီးတွေရဲ့ရှေ့မှာ ခြေတစ်ဖက်မသန် တဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှိရမှာကို ပျိုး ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင် ဘူး ကိုလေးရယ်။ မင်းတို့အမေက လူကောင်းသူကောင်းရယ်လို့ မပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေ၊ သားသမီးတွေရဲ့ အထင်တသေးကြည့်မယ့် မျက်ဝန်းတွေ၊ နောက်... ကြာရှည်လာတဲ့အခါ ခင်ပွန်းရဲ့ ဥပေက္ခာ တရားတွေ”

“ပျိုး”

“-----”

“မပြောပါနဲ့တော့ ပျိုးရယ်။ ကိုလေး မကြားရက်တော့ဘူး။ မင်းဖြစ်နေတဲ့သောကကို ကိုယ် နားလည်ပါပြီ။ မဖြစ်လာတာကို ဘာလို့တွေးမူနေရတာလဲ”

ကိုလေးသည် ပျိုးကို နောက်မှ ညင်သာဖွဖွ သိုင်းဖက်ရင်း ပြောလေသည်။

ပျိုး ကိုလေးရဲ့လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး -

“ပျိုး ကိုလေးကို ချစ်တယ်။ အမြဲတမ်း ချစ်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ။ ကိုယ်ဆက်မကြားချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ရဲ့နောက်

မှာ ပျိုးက ကိုယ့်ကို ငြင်းဖို့ပဲ ဦးတည်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကိုလေးရယ်”

ဒီရဲ့အဖြစ်အပျက်ဟာ အမှန်တရားဆိုရင် ပျိုးလောက် ခင်သာမည်သူ အခြားရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

“အဲဒီလို ကွဲကွာဖို့အကြောင်း စဉ်းစားနေမယ့်အစား ကိုယ့်ကို အရင်လို ချစ်နိုင်ဖို့ပဲ စဉ်းစား။ မဖြစ်နိုင်တာကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းမနေနဲ့။ ကိုယ် ပျိုးကို လက်ထပ်ချင်တာ တစ်ခဏတာ သာယာဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကြင်နာချင်တာ၊ ယုယချင်တာ၊ ပြီးတော့ ... ထာဝရ ရာသက်ပန် ချစ်ခင်စွာ နေသွားချင်တယ်၊ ပျိုးကော”

“ပျိုး အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပျိုးရယ် တကယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်စမ်းပါ”

သူမ ဒါကို တကယ်လို့ ဘယ်သို့သောအင်အားတွေနှင့် ယုံလိုက်ရမှာလဲ။ ဒီလိုအဆင်ပြေဖို့ အိပ်မက်မှ မမက်ဖူးပဲလေ။

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)